

MARY

HIGGINS CLARK

NEZNANAC TE GLEDA

**Mary Higgins
Clark**

**Neznanac te
gleda**

Ronald Thompson zna da nije ubio Ninu Peterson, no zakon države Connecticut proglasio ga je krivim i za dva dana oduzet će mu život. Neil Peterson, šestogodišnji Ninin sin, svjedok je brutalnog majčinog ubojstva, a njegov otac Steven, potresen obiteljskom tragedijom ne može s emocionalno prilagoditi drugoj ženi. Ugledna novinarka Sharon Martin pokušat će postati dio njihova svijeta i ući u malu nesretnu obitelj. No u sjeni ispred njihove kuće stoji neznanac, psihopat i ubojica, koji još nije završio posao s obitelji Peterson

Sadržaj:

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

KRAJ

Nepomično je sjedio pred televizorom u sobi 932 hotela Biltmore. Budilica je zvonila u šest, no on je bio budan već mnogo prije. Vjetar, studen i oštar, udarao je u prozorska okna i to je bilo dovoljno da ga probudi iz mučnoga sna.

Počela je emisija Today, ali nije pojačao zvuk. Vijesti i posebna izvješća nisu ga zanimali. Želio je vidjeti jedino razgovor.

Vrpoljeći se na stolici tvrda naslona, prebacivao je nogu preko noge. Već se prije otuširao i obrijao i odjenuo zeleno poliestersko odijelo, koje je nosio i sinoć kada je uzimao hotelsku sobu. Pri pomisli na to da je taj dan napokon došao, ruke su mu zadrhtale i dok se brijao zarezao je usnicu. Poteklo je malo krvi i na njezin slankast okus digao mu se želudac.

Mrzio je krv.

Sinoć je na recepciji opazio kako recepcionar promatra njegovu odjeću. Kaput je nosio pod rukom jer je znao da izgleda iznošeno. No ovo je odijelo bilo novo. Morao je štedjeti za njega. A ipak, recepcionar ga je gledao kao kakvog propalicu. Upitao ga je ima li rezervaciju.

Prije toga nikada nije odsjeo u pravom hotelu, ali je znao kako se treba ponašati.

- Da, rezervaciju imam. - Rekao je to hladnokrvno i recepcionar je na trenutak bio u dvojbi. Kreditne kartice nije imao pa je ponudio platiti gotovinom, unaprijed. Recepcionar ga je opet pogledao neprijazno i sumnjičavo.

- Otići ću u srijedu dopodne - rekao je.

Za tri noći soba je koštala sto četrdeset dolara. To je značilo da mu je ostalo još samo trideset. Za tih nekoliko dana bit će mu dovoljno, a do srijede će već imati osamdeset dvije tisuće dolara.

Pred očima mu se pojavilo njezino lice. Zažmirio je kako bi odagnao sliku. Kao i uvijek, slijedit će ga oči. Oči poput velikih svjetiljaka koje ga prate, koje ga uvijek gledaju, koje se nikada ne sklapaju.

Poželio je još jednu šalicu kave. Naručit će je u sobu; pomno je čitao upute kako se to radi. Donijeli su mu velik vrč kave i nešto je još ostalo. Ali već je isprao šalicu i tanjurić, i čašu u kojoj je bio narančin sok, a vrč i pladanj odložio je na pod u hodniku.

Reklame su upravo završavale. Nagnuo se naprijed. Sada je trebao početi razgovor. Da, počinje. Gumb za glasnoću odvrnuo je u desno. Na ekranu se pojavilo poznato lice Toma Brokawa, voditelja emisije Today. Bio je ozbiljan i govorio je mirnim glasom. - Ponovno uvođenje smrtne kazne uzburkalo je duhove i od vijetnamskoga rata postalo najspornijim pitanjem u zemlji. Za samo pedeset dva sata, 24. ožujka u jedanaest i trideset, izvršit će se šesta smrtna kazna ove godine. Na električnoj stolici umrijet će devetnaestogodišnji Ronald Thompson. Moji današnji gosti...

Kamera se odmaknula kako bi snimila i goste. S voditeljeve desne strane sjedio je muškarac u ranim tridesetima. Njegova nekako neuredna kosa pepeljaste boje bila je prošarana sivim pramenovima. Sjedio je skupljenih dlanova, a rašireni prsti bili su okrenuti na gore. Bradu je naslonio na jagodice prstiju i izgledalo je kao da se moli. Taj su dojam pojačavale tamne obrve nad tamnoplavim očima.

Mlada žena s voditeljeve lijeve strane sjedila je

uspravljeno. Njezina kosa boje meda bila je počešljana u ležernu punđu. Ruke su joj bile stisnute u pesti i držala ih je u krilu. Jezikom je ovlažila usne i sklonila pramen s čela.

Tom Brokaw je rekao:

- Kada su prije šest mjeseci gostovali u ovoj emisiji, naši su gosti vrlo gorljivo zagovarali svak svoje stajalište o smrtnoj kazni. Sharon Martin, novinarka i kolumnistica, također je autorica vrlo uspješne knjige Zločin smrtne kazne. Steven Peterson, urednik časopisa Events, jedan je od najviđenijih zagovornika ponovna uvođenja smrtne kazne u našoj državi.

Živahno se obratio Steveu. - Počnimo s vama, gospodine Petersone. Nakon žestoke reakcije javnosti na smrtne kazne koje su već izvršene, mislite li još uvijek da je vaše stajalište pravilno?

Steve se nagnuo naprijed. Kada je progovorio, glas mu je bio miran. - Potpuno - rekao je odlučno.

Voditelj se zatim obratio gošći.

- Što vi mislite, Sharon Martin?

Sharon se malo premjestila u stolici i okrenula prema njemu. Bilo je očito da je strahovito umorna. Čitav protekli mjesec radila je po dvanaest sati na dan. Sastajala se s utjecajnim ljudima, senatorima, kongresnicima, sa sucima, voditeljima humanitarnih organizacija, govorila je na fakultetima i u ženskim klubovima. Sve i svakoga je nagovarala da piše i telefonira guvernerki Connecticuta i prosvjeduje protiv pogubljenja Ronalda Thompsona. Odziv je bio golem. Bila je posve uvjerena da će guvernerka Green preispitati svoju odluku. Tražila je prave riječi.

- Mislim - rekla je - uvjerena sam da smo mi, naša država, učinili golem korak natrag u srednji vijek. - Podigla je novine koje je donijela sa sobom.

- Pogledajte samo jutrošnje naslove. Analizirajte ih!

Krvoločni su. - Počela ih je prelistavati. - Evo, poslušajte: Connecticut iskušava električnu stolicu... Ili ovo: U srijedu će biti usmrćen devetnaestogodišnjak. Okorjeli ubojica tvrdi da je nedužan. Svi su jedan drugom slični, senzacionalistički i divljački! - Glas joj je puknuo i ugrizla se za usnicu.

Steve je pogledao prema njoj. Neposredno prije emisije priopćili su im da je guvernerka sazvala konferenciju za tisak na kojoj će obznaniti da ne namjerava odgoditi Thompsonovo smaknuće. Novost je uzdrmala Sharon. Nakon svega toga bilo bi čudo da joj ne pozli. U toj emisiji ne bi smjela sudjelovati. Zbog guvernerkine je odluke Sharonino sudjelovanje bilo besmisleno, a bog zna da ni Steve nije želio doći. Ali, nešto mora reći.

- Mislim da svaki pristojan čovjek prezire senzacionalizam i potrebu za smrtnom kaznom - rekao je. - Ali, ne smijemo zaboraviti da je dosuđena tek nakon temeljita razmatranja svih olakotnih okolnosti. Obvezna smrtna kazna kod nas ne postoji.

- Mislite li da je trebalo razmotriti okolnosti u slučaju Ronalda Thompsona, da je umorstvo počinio samo nekoliko dana nakon što je napunio sedamnaest godina i da mu se zato nije moglo suditi prema zakonima za odrasle? - hitro je upitao Brokaw.

Steve je odgovorio:

- Kako vam je poznato, o Thompsonovu slučaju ne želim govoriti posebno. Bilo bi to krajnje neprimjereno.

- Potpuno razumijem vašu zabrinutost, gospodine Petersone - rekao je voditelj - ali vi ste svoje stajalište o tom slučaju iznijeli još prije nekoliko godina... - Zastao je, a onda nastavio mirnijim glasom - ...prije nego što je Ronald Thompson ubio vašu ženu.

Ronald Thompson ubio vašu ženu. Tvrdoća tih riječi osupnula je Stevea. Nakon dvije i pol godine pomisao da je

Nina morala umrijeti na takav način, da se njezin život morao ugasiti u napadu čovjeka koji je upao u njezin dom i nesmiljeno je zadavio šalom, još ga je ispunjala grozom.

Pokušao je tu sliku odagnati iz glave. Zagledao se ravno preda se. - Nekoć sam se nadao da će zabrana smrtno kazne u našoj državi vrijediti za stalno. Ali, kako ste i sami rekli, ja sam još davno, prije tragedije u mojoj obitelji, došao do zaključka da moramo obraniti najosnovnija prava ljudi... slobodu da idu kamo žele, bez straha, i da se u svojem domu osjećaju sigurni. Nasilnike zato treba zaustaviti. Na žalost, čini se da je jedini način za odvrćanje mogućih ubojica taj da ih suočimo s jednako nepopustljivom sudbinom kakvu su sami namijenili svojim žrtvama. A otkad je prije dvije godine izvršena prva smrtna kazna, u velikim se gradovima diljem zemlje broj umorstava osjetno smanjio.

Sharon se nagnula naprijed.

- Sve to što govorite zvuči tako razumno - podigla je glas. - Zar vam ništa ne govori to da četrdeset pet posto umorstava počine ljudi mlađi od dvadeset pet godina, koji većinom potječu iz narušenih obitelji i da su dokazano nestabilne ličnosti?

Samotni gledatelj u hotelu Biltmore u sobi 932 odmaknuo je pogled od Stevea Petersona i zamišljeno promatrao djevojku. To je ta spisateljica za koju se Steve ozbiljno zagrijao. Nimalo nije slična njegovoj pokojnoj ženi. Očito, višeg je rasta i ima vitko tijelo sportašice. Njegova je žena bila niža i lutkasta, s okruglim prsima i posve crnom kosom, koja se kovrčala na čelu i nad ušima.

Oči Sharon Martin podsjećale su ga na boju mora onoga dana kada se prošloga ljeta dovezao na žal. Slušao je kako čovjek u Jones Beachu može upoznati hrpu lijepih djevojaka, ali on nije imao sreće. Cura s kojom se počeo šaliti u vodi zavapila je: »Bobe!« i trenutak poslije došao je

do njega neki momak i upitao ga što želi. Zato je uzeo svoj ručnik i samo gledao prema moru, promatrajući prelijevanje boja. Zelena. Zelena. Zelena, pomiješana s modrom. Sviđale su mu se takve oči.

Što govori Steve? Ah, da, žao mu je žrtava, a ne njihovih ubojica. Žao mu je »ljudi koji se ne mogu braniti«.

- I meni ih je žao - uskliknula je Sharon. - Ali, ovdje se ne radi o ili - ili. Zar vam nije jasno da je doživotni zatvor dovoljno stroga kazna za sve Ronalde Thompsona ovoga svijeta? - Zaboravila je na Toma Brokawa, zaboravila na televizijske kamere, dok je još jedanput pokušavala uvjeriti Stevea. - Kako možete... vi, koji ste tako suosjećajni... koji toliko cijenate život... Kako možete igrati Boga? - upitala je.

- Kako itko može htjeti igrati Boga?

Bila je to polemika koja će završiti jednako kao i ona u emisiji u kojoj su sudjelovali prije šest mjeseci. Naposljetku je progovorio Tom Brokaw:

- Naša se emisija bliži kraju. Možemo li zaključiti, gospodine Petersone, da ste vi, bez obzira na javne prosvjede, pobune u zatvorima i studentske demonstracije diljem države, još uvjereni da naglo smanjenje broja umorstava opravdava pogubljenje?

- Ja vjerujem u moralno pravo... u dužnost društva da se brani, i u to da je dužnost vlade štititi svete slobode svojih državljana - rekao je Steve.

- Sharon Martin? - Brokaw se naglo okrenuo k njoj.

- Uvjeren sam da je smrtna kazna besmislena i okrutna. Mislim da će naši domovi i naše ulice biti sigurni kad nasilnike i zločince budemo lišavali slobode i kažnjavali ih brzo i učinkovito. To će biti moguće postići učinkovitom mrežom kazneno- popravnih ustanova i sredstvima za plaće njihovih službenika. Mislim da je na kušnji naša obrana života, svakoga života, da smo na kušnji kao pojedinci i kao

društvo. Tom Brokaw žurno je rekao:

- Sharon Martin, Stevene Petersone, hvala što ste se odazvali i sudjelovali u emisiji. Nastavljamo nakon reklamnih poruka...

Televizor u sobi 932 u hotelu Biltmore bio je isključen. Mišićavi muškarac čvrste građe, odjeven u zeleno karirano odijelo, nepomično je sjedio i gledao u tamni zaslon. Još jedanput promislio je svoj naum, koji je počeo ostvarivati tako da je slike i kovčeg odložio u skrivenu sobicu na kolodvoru Grand Central i koji će završiti time što će te noći onamo odvesti Neila, sina Stevea Petersona. Sada je došao trenutak odluke. Sharon Martin noćas će biti u Steveovoj kući. Čuvat će Neila dok se Steve ne vrati.

Prema planu, trebalo ju je jednostavno ukloniti. Ali, je li to baš nužno? Tako je lijepa.

Pomislio je na one oči, na boju mora, na prelijevanje boja. Kad se zagledala u kameru, učinilo mu se da gleda upravo njega.

Učinilo mu se da žudi za njim. Možda ga voli.

Pokaže li se da u stvarnosti nije tako, lako će je se osloboditi. U srijedu dopodne jednostavno će je s djetetom ostaviti u sobici na postaji Grand Central.

A u jedanaest i trideset, kada pakleni stroj eksplodira, i nju će raznijeti u komadiće.

Iz studija su izašli zajedno, hodajući nekoliko centimetara jedno uz drugo. Sharon je imala osjećaj da joj pelerina od tvida pritišće ramena. Ruke i noge bile su joj ledene. Navukla je rukavice i pritom opazila da joj se pod starinskim prstenom s mjesečevim kamenom, koji joj je Steve bio darovao za Božić, ponovno napravila mrlja. Neki ljudi zbog visokog stupnja tjelesne kiseline ne mogu nositi pravo zlato a da im na koži ne izađu mrlje.

Steve je prošao mimo nje i pridržao vrata. Izašli su u vjetrovito jutro. Bilo je vrlo hladno i počinjalo je sniježiti. Guste, velike pahulje hladile su joj lice.

- Pozvat ću ti taksi - rekao je Steve.

- Ne... Radije bih išla pješice.

- To je ludost. Vidi se da si mrtva umorna.

- Rado bih razbistrila glavu. Ah, Steve, kako možeš biti tako uvjeren da imaš pravo, tako nepopustljiv?

- Nemojmo opet počinjati, draga.

- Ali moramo!

- Ne sada. - Steve se zagledao u nju s mješavinom nestrpljivosti i zabrinutosti. Sharonine oči, prošarane tankim crvenim žilicama, izražavale su napetost. Teška televizijska šminka nije mogla prikriti bljedilo, koje je sada, dok su joj se na obrazima i čelu topile velike pahulje, bilo još očitije.

- Zašto ne bi pošla kući i malo odspavala? - upitao je. -

Dobro bi ti činilo.

- Moram napisati uvodnik.

- Dobro, ali pokušaj uhvatiti nekoliko sati sna. Dolaziš

k meni oko petnaest do šest?

- Steve, nisam sigurna...

- Ja jesam. Tri se tjedna nismo vidjeli. Luftsovi večeras slave svoju obljetnicu i večeras bih volio biti s tobom i Neilom. Ne obazirući se na ljude koji su ulazili u zgrade Rockefellerova centra, Steve je dlanovima obujmio Sharonino lice i okrenuo je prema sebi. Vidio je da je zabrinuta i žalosna. Ozbiljno je rekao:

- Volim te, Sharon. Znaš to. Užasno si mi nedostajala. Moramo razgovarati o tome što ćemo.

- Steve, nas dvoje razmišljamo vrlo različito. Nas dvoje... Sagnuo se i poljubio je. Njezine su usne ostale hladne. Osjećao je da je njezino tijelo napeto. Odmaknuo se za korak i podigao ruku kako bi zaustavio taksi koji je prolazio. Automobil je skrenuo prema pločniku. Otvorio je vrata i pridržao ih. Vozaču je rekao adresu zgrade časopisa News Dispatch. Prije nego što je zatvorio vrata, upitao je:

- Mogu li večeras računati na tebe?

Šutke je kimnula. Steve je gledao kako taksi odlazi Petom avenijom i brzo otišao prema zapadu. Noć je proveo u hotelu Gotham jer je već u pola sedam ujutro morao biti u studiju. Želio je još nazvati Neila prije nego što ode u školu. Kada nije bio kod kuće, veoma se brinuo. Neila su još mučile more, budio se uz napadaje astme. Gospođa Lufts uvijek bi odmah pozvala liječnika, ali ipak...

Zima je bila tako vlažna i hladna. Možda će se Neil oporaviti u proljeće, kad bude mogao više izlaziti. Bio je tako blijed.

Proljeće! Bože dragi, pa već je proljeće! Upravo te noći bio je ekvinocij i zima je kalendarski završila. Iz vremenske se prognoze to ne bi moglo zaključiti.

Steve je došao do ugla i skrenuo na sjever. Razmišljao je o tome da je prošlo već šest mjeseci otkako se počeo viđati

sa Sharon. Kada je one prve večeri došao po nju pred njezinu kuću, predložila je da prošeću kroz Central Park do Taverne na Greenu. Podsjetio ju je da je prilično zahladnjelo i da je prvi jesenski dan.

- Baš lijepo - odgovorila je. - Ljeto mi je već dosadilo.
- Isprva su šutjeli. Ona je gledala oko sebe, hvatajući njegov korak, a vitko tijelo isticala je odjeća boje staroga zlata s pojasom, koja se savršeno slagala s bojom njezine kose. Sjećao se da je oštar vjetar trgao prvo suho lišće s drveća i da je zalazeće sunce isticalo duboku modrinu jesenskoga neba.

- U ovakve večeri uvijek se sjetim one pjesme iz Camelota - rekla mu je. - Znaš već, »Ako te ikada ostavim«.
- Tiho je pjevala. »Ne znam kako da odem. Vidim kako blistaš kad jesen ispunja zrak. Poznam te u jeseni i moram biti tu...« Imala je lijep kontraalt.

Ako te ikada ostavim...

Je li se u nju zaljubio u tom trenutku?

Ta je večer bila tako ugodna. Kada su pojeli, sjedili su za stolom i razgovarali dok se susjedni stolovi nisu ispraznili i dok nisu došli drugi gosti.

O čemu su razgovarali? O svemu. Njezin je otac bio inženjer u naftnoj kompaniji. Ona i dvije njezine sestre rodile su se u inozemstvu. Sestre su se već udale.

Morao je pitati:

- Kako si se ti uspjela izvući? - Oboje su znali da je želi pitati postoji li u njezinu životu netko tko joj mnogo znači.

Nije postojao. Dok je za isti časopis radila kao novinarka, bila je gotovo neprestano na putu, a zatim je počela pisati svoju rubriku. Bilo je zanimljivo i zabavno i jednostavno joj nije jasno kamo je nakon studija nestalo punih sedam godina.

Krenuli su prema njezinoj kući i u drugoj ulici primili

su se za ruke. Pozvala ga je na piće pred spavanje. Lagano je naglasila riječi pred spavanje.

Dok je točio piće, upalila je šibicu i prinijela je drvu u kaminu. Sjedili su jedan pokraj drugog i gledali u plamen. Steven se još živo sjećao osjećaja koji su ga preplavljivali te večeri. Toga kako je vatra obasjavala zlato u njezinoj kosi i sjenama se poigravala na njezinu klasičnom profilu, kako je raskrivala njezin nenadan i lijep osmijeh. Žudio je za tim da je zagrlji, ali na odlasku ju je tek ovlaš poljubio.

- U subotu, ako ne budeš zauzeta... - Čekao je.

- Neću biti zauzeta.

- Nazvat ću te prije podne.

Dok se vozio kući, znao je da je možda došao kraj praznini u njegovu srcu zbog koje je trpio već dvije godine. Ako te ikada ostavim... Sharon, ne ostavljaj me.

Kada je ušao u zgradu u Aveniji Amerika 1347, bilo je petnaest do osam. Urednici časopisa Events nisu bili poznati po tome da rano dolaze na posao. Hodnici su bili prazni. Kimnuo je čuvaru pokraj dizala, otišao u svoj ured na trideset šestom katu i nazvao kući.

Javila se gospođa Lufts.

- Ah, s Nielom je sve u redu. Upravo doručkuje, ili bolje rečeno, prtlja s doručkom. Neile, tata je.

Javio se Neil.

- Pozdrav, tata: Kada dolaziš kući?

- Najkasnije do pola devet. U pet imam još sastanak.

Luftsovi još namjeravaju otići u kino?

- Da, valjda.

- Sharon dolazi malo prije šest pa neka odu.

- Znam, već si mi rekao. - Neilov je glas bio bezbrižan.

- Onda, imat ćemo lijep dan, sine. I toplo se odjeni.

Ovdje je već pošteno hladno. Kod vas još ne pada snijeg?

- Ne, samo je oblačno.

- No, dobro. Onda se vidimo večeras.

- Bok, tata.

Steve se namrštio. Gotovo se više nije mogao ni sjetiti vremena kada je Neil bio živahan i veseo dječak. Nakon Ninine smrti sve se to promijenilo. Želio je da se Neil i Sharon zbliže. Sharon se doista trudi razbiti Neilovu suzdržanost, ali dječak ne popušta niti za milimetar, barem još ne.

Vrijeme. Za sve je potrebno vrijeme. Uzdahnuo je i okrenuo se prema polici iza svojega pisaćeg stola. Uzeo je uvodnik, koji je počeo još prošlo popodne.

Muškarac iz sobe 932 hotela Biltmore otišao je u devet i trideset. Izašao je kroz vrata na Četrdeset četvrtu ulicu i krenuo na istok, prema Drugoj aveniji. Zbog oštrog vjetra, koji je nosio snijeg, pješaci su žurili, skutreni i lica zaklonjenih podignutim ovratnicima.

Njemu je takvo vrijeme odgovaralo. Po takvu vremenu ljudi ne mare za to što rade drugi.

Njegova prva postaja bila je trgovina rabljenom odjećom u Drugoj aveniji ispod Trideset četvrte ulice. Ne mareći za autobuse, koji su prolazili svakih nekoliko minuta, išao je pješice. Hodanje je bila dobra tjelovježba, a bilo je važno ostati u dobroj kondiciji.

U trgovini nije bilo nikoga osim starije prodavačice, koja je sjedila na stolcu i ravnodušno prelistavala jutarnje novine.

- Tražite nešto određeno? - upitala je.

- Ne. Pogledao bih što imate. - Uočio je stalak sa ženskim ogrtačima i prišao bliže. Pregledavao je iznošenu odjeću, a zatim izabrao tamnosivi širok vuneni ogrtač, koji mu se činio dovoljno dug. Sharon Martin je prilično visoka, pomislio je. Pokraj stalka stajala je polica sa složenim rupcima. Uzeo je najveći, pravokutni bljedoplavi rubac.

Žena je izabrane stvari stavila u vrećicu.

Sljedeća je bila trgovina s vojničkom opremom. Tamo je bilo jednostavno. Na odjeljku opreme za taborovanje kupio je veliku platnenu vojničku torbu. Pomnjivo je birao, pazeći da bude dovoljno duga za dečka, dovoljno debela da

se ne vidi što nosi i dovoljno prostrana da ulazi dovoljno zraka kada olabavi vezice.

U Woolworthovoj trgovini u Prvoj aveniji kupio je šest rola širokoga zavoja i dvije velike špule jakoga konca. Kupljene stvari odnio je natrag u hotel Biltmore. Postelja u sobi bila je namještena, a u kupaonici su promijenili ručnike.

Nemirno se ogledao unaokolo tražeći znakove koji bi govorili da je sobarica pogledala u ormar. Ali drugi par njegovih cipela stajao je točno onako kako ga je ostavio: jedna cipela bila je malo iza druge, a druga je doticala stari crni kovčeg s dvije ključanice, koji je stajao u kutu ormara. Navukao je rezu na vratima sobe i stavio vrećice s kupljenim stvarima na postelju. S krajnjom pomnjom podigao je kovčeg iz ormara i položio ga na podnožje postelje. Iz pretinca novčanika uzeo je ključić i otvorio kovčeg.

Temeljito je pregledao sadržaj - slike, barut, budilicu, žice, fitilje, lovački nož i pištolj. Zadovoljan, ponovno je zatvorio kovčeg. Iz sobe je izašao s kovčegom i torbom za kupovinu u rukama. Ovaj put otišao je u donje predvorje hotela do podzemnih arkada, koje su vodile do gornjega perona postaje Grand Central. Nije više bilo jutarnje gužve, ali na peronu je još bilo živo. Bilo je mnogo ljudi koji su ulazili i izlazili iz vlakova, ili su postaju koristili kao prečicu do Četrdeset druge ulice ili do Avenije Park. Bilo je tu i kupaca u trgovinama pod arkadama, gostiju u restoranima brze hrane, ljudi koji su kupovali novine.

Hodao je brzo, stubama se spustio na nižu razinu i otišao do perona 112, koje je bilo stajalište mountvernonskih vlakova. Vlak neće doći u sljedećih osamnaest minuta i peron je još bio prazan. Brzo se ogledao oko sebe, uvjerio se da ga ne gleda nijedan čuvar, a zatim je po stubama izašao na peron.

Stajalište je bilo u obliku slova 'U', a protezalo se oko

svršetka tračnica. Na drugoj strani na peron se naginjala brklja. Požurio je oko tračnica i krenuo prema njoj. Sada se kretao užurbanije i više potajno. Zvukovi svijeta na peronu bili su drugačiji. Iznad njegove glave kolodvor je grmio od zvukova dolazaka i odlazaka tisuća putnika. Ovdje je lupala pneumatična pumpa, drndali su uređaji za ventilaciju, a po mokrome tlu curila je voda. Tihe siluete izglednijelih mačaka šuljale su se kroz obližnji prolaz pod Avenijom Park. Iz smjera pruge koja se odvaja i zavojito vraća na glavnu prugu dopirao je neprestan, mukao zvuk vlakova; ondje su počinjali svoje putovanje i uz buku hitro odlazili s perona.

Polako se spuštao, dok nije došao do podnožja strmoga željeznog stubišta. Pohitao je gore po metalnim stubama. Možda ga promatra kakav stražar. Svjetlost je bila slaba, ali ipak...Na manjem odmorištu bila su teška metalna vrata. Pažljivo je spustio kovčeg i vreću na pod, izvadio novčanik i našao ključ. Brzo i živčano gurnuo ga je u bravu. Ključanica je bila čvrsta i vrata su se otvorila.

Unutra je bio mračno kao u rogu. Pipkao je tražeći prekidač, našao ga i zatim, ne mičući ruku s njega, posegnuo za kovčegom i vrećom iz trgovine te ih stavio u prostoriju. Pustio je da se vrata nečujno zatvore. Mrak je bio potpun. Vidio je samo obrise prostorije. Zrak je bio zasićen smradom plijesni. Duboko je udahnuo i pokušao se opustiti. Slušao je zvukove kolodvora, koji su sada bili jako daleki. Napeto je osluškivao. Sve je u redu.

Okrenuo je prekidač i prostor je oblilo slabo svjetlo. Prašnjave fluorescentne svjetiljke obasjale su strop i zidove, s kojih su otpadali slojevi boje, i bacale duboke sjene u kutove. Prostorija je imala oblik slova 'L', betonska soba s betonskim zidovima s kojih su visjeli debeli slojevi sive boje otporne na vlagu. S lijeve strane vrata stajali su veliki sudoperi, vjerojatno za pranje rublja. Voda, koja je kapala iz

pipe, ostavila je u njima hrđave pruge što su brazdale debele naslage prljavštine. U sredini prostorije bilo je nešto što je na prvi pogled podsjećalo na dimnjak, čvrsto obloženo daskama. Bilo je to kuhinjsko dizalo. Uska vrata na drugoj strani sobe u obliku slova 'L' bila su pritvorena i kroz njih se vidio prljavi zahod.

Znao je da je zahod upotrebljiv. U taj je prostor prvi put poslije dvadeset godina došao prije tjedan dana. Provjerio je svjetlo i vodovodne instalacije. Sobe se sjetio kada je smišljao plan i došao ju je pogledati.

Rasklimani vojnički ležaj na sklapanje bio je prislonjen na zid. Pokraj njega stajala je prevrnuti narančasta gajba. Pri pogledu na ležaj i gajbu zabrinuo se. Na sobicu je naletio još netko i očito je u njoj boravio. Ali prašina na ležaju i ustajala vlaga u zraku govorili su da soba nije otvarana mjesecima, a možda i godinama.

Nije bio ovdje još od svoje šesnaeste godine, više od pola svoga života. Tada je taj prostor bio dio lokala Oyster Bar. Sobica je bila točno ispod kuhinje restoracije i u nju su kuhinjskim dizalom slali hrpe prljavih posuđa. Tu su ga prali u dubokim sudoperima, sušili i ponovno slali gore.

Prije mnogo godina Oyster Bar su obnovili i gore ugradili perilice za pranje posuđa. Donji su prostor otpisali, jer u toj smrdljivoj rupi nitko više ne bi htio raditi.

Ali, još je mogla poslužiti nekoj svrsi.

Sjetio je se dok je razmišljao o tome gdje bi do isplate otkupnine mogao skrivati Petersonova sina. Pregledao je prostor i zaključio da je kao stvoren za njegov plan. Kada je još radio tu unutra, s rukama natečenim od jakih deterdženata, vruće vode i teških mokrih krpa, po postaji su dobro odjeveni ljudi žurili u svoje raskošne kuće sa skupim automobilima u garaži, ili su sjedili u restoraciji i jeli račiće, ostrige i zubace. On je morao za njima čistiti tanjure, a oni za

njega uopće nisu marili.

Sada će za njega znati svi na kolodvoru Grand Central u New Yorku, cijeli će svijet znati za njega. Nakon srijede, nikada ga neće zaboraviti. U prostoriju je ušao bez ikakvih teškoća. S pomoću voska je uzeo otisak stare zahrđale ključanice i napravio ključ. Sada može doći i otići kad mu se ushtije.

Noćas će s njime biti Sharon Martin i dječak. Postaja Grand Central. Najprometnija željeznička postaja na svijetu. Najbolje mjesto na svijetu da skriješ čovjeka.

Glasno se nasmijao. Sada, kada je bio tu, mogao se smijati. Osjetio se bistrim i blistavim i snažnim. Zidovi s kojih se ljuštila boja, polomljeni ležaj, kapanje vode i otkrhnute daske, sve ga je oduševljavalo.

Tu je on gospodar, planer. Spreman je dobiti svoj novac. Zauvijek će zatvoriti te oči. Ne može više podnijeti snove o njima. Ne može. A sada još predstavljaju pravu opasnost.

Srijeda. Do jedanaest i trideset u srijedu prije podne ostala su još točno četrdeset dva sata. Dotad će već biti u zrakoplovu na putu u Arizonu, gdje ga nitko ne poznaje. U Carleyju za njega nije sigurno. Postavljaju previše pitanja.

Ali tamo, s novcem... I bez onih očiju... A ako se Sharon Martin zaljubi u njega, povest će je sa sobom.

Podigao je kovčeg i pažljivo ga spustio na pod iza vojničkog ležaja. Otvorio ga je, izvadio mali kasetofon i fotoaparat i stavio ih u lijevi džep vrećastoga smeđeg ogrtača. Lovački nož i pištolj završili su u desnom džepu. Džepovi su bili duboki i debeli pa nitko neće primijetiti da nosi nešto teško.

Podigao je vreću i njezin sadržaj polako složio po postelji. Kaput, šal, konac i zavoje stavio je u vojničku torbu. Na kraju je posegnuo za tuljcem pomno svijenih plakata.

Razvio ga je i prešao rukom po plakatima kako bi ih poravnao. Dugo ih je gledao. Njegove tanke usnice razvukle su se u zamišljen smiješak prisjećanja.

Prve tri slike objesio je na zid iznad ležaja i pažljivo ih pričvrstio bolničkom ljepljivom vrpcom. Četvrtu je sliku još promatrao, a onda je polako ponovno savio.

Ne još, odlučio je.

Vrijeme je prolazilo. Tiho je ugasio svjetlo i za desetak centimetara odškrinuo vrata. Pozorno je osluhnuo, ali u blizini nije čuo ničije korake.

Šmugnuo je van, nečujno se spustio metalnim stubama i pohitao prema bučnomu generatoru i uređajima za ventilaciju koji su lupali. Hodao je prema prolazu, zatim do brklje, oko tračnica mountvernonskoga vlaka i gore po stubama do niže razine Grand Centrala. Ondje se pridružio rijeci ljudi. Postao je bezimeni muškarac u masi, razvijeni muškarac u kasnim tridesetima, mišićava tijela i čvrsta, uspravna hoda, podbuhla lica s istaknutim jagodicama, stisnutih tankih usnica i teških vjeđa, koje su bile spuštene te su se njegove svijetle oči, koje su neprestano gledale lijevo i desno, jedva vidjele.

S kartom u ruci pohitao je prema vratima koja su vodila na gornju razinu, odakle je polazio vlak za Carley, Connecticut.

Neil je stajao na uglu i čekao školski autobus. Znao je da ga s prozora gleda gospođa Lufts. To mu je bilo jako mrsko. Nijedna majka njegovih prijatelja nije ih gledala tako kao gospođa Lufts njega. Kao da je dijete u vrtiću, a ne prvoškolac.

Kad je kišilo, morao je na autobus čekati u kući i to je mrzio. Osjećao se kao mlakonja. To je pokušao objasniti ocu, ali tata nije razumio. Rekao je samo da se Neil zbog napadaja astme mora bolje paziti od druge djece.

Sandy Parker bio je u četvrtom razredu. Stanovao je u susjednoj ulici, ali je autobus čekao na njegovoj postaji. Uvijek je htio sjediti pokraj Neila. Neilu to nije bilo drago. Sandy je uvijek govorio o stvarima o kojima Neil nije želio govoriti.

Kada se autobus pojavio iza zavoja, dotrčao je uspuhani Sandy, a knjige su mu ispadale iz naručja. Neil je požurio prema praznom sjedalu u stražnjem dijelu autobusa, ali Sandy ga je stigao i rekao: - Neile, tu su dva slobodna mjesta. - U autobusu je bilo bučno, djeca su razgovarala na sav glas. Sandy nije vikao, ali nije se mogla prečuti nijedna njegova riječ.

Bio je sav uznemiren. Tek što su sjeli, rekao je:

- Za doručkom smo vidjeli tvogega tatu, u emisiji

Today.

- Mojega tatu? - Neil je odmahnuo glavom.

- Šališ se.

- Ne, stvarno. Na televiziji je bila i ona gospođa koju

sam upoznao kod vas, Sharon Martin. Prepirali su se.

- Zašto? - Neil nije želio pitati, ali nikada nije znao treba li Sandyju vjerovati ili ne.

- Zato što ona misli da zločeste ljude ne bi trebalo ubijati, a tvoj otac misli da bi trebalo. Moj tata misli da tvoj tata ima pravo. Rekao je neka se tip koji je ubio tvoju mamu prži na električnoj stolici. - Sandy je naglašeno ponovio riječ prži.

Neil se okrenuo prema prozoru i naslonio čelo na hladno staklo. Vani je bilo sve tako sivo, počelo je sniježiti. Poželio je da je već večer. Želio je da je njegov tata sinoć bio kod kuće. Ne voli biti sam s Luftsovima. Oboje su prema njemu vrlo prijazni, ali stalno se prepiru. Gospodin Lufts opet je otišao u gostionicu i gospođa Lufts je bila srdita, iako to pred njim nije htjela pokazati.

- Zar ti nije drago što će u srijedu ubiti Ronalda Thompsona? - Sandy je bio uporan.

- Ne... Mislim, htio sam reći da o tome ne razmišljam - tiho je rekao Neil.

Istina je bila drukčija. O tome je mnogo razmišljao. I stalno je o tome sanjao, uvijek isti san o onoj večeri. Gore u svojoj sobi igrao se s vlakićem. Mama je bila u kuhinji i slagala je stvari koje je donijela iz trgovine. Vani se smračivalo. Jedan od vlakića je iskliznuo s tračnica pa je ponestalo struje.

Tada je čuo neobičan zvuk, kao vrisak, ali prigušen. Potrčao je dolje. U dnevnoj je sobi bilo gotovo potpuno mračno, ali vidio ju je. Mamu. Rukama je pokušavala nekoga odgurnuti od sebe. Gušila se. Muškarac joj je nešto stezao oko vrata.

Neil je stajao na odmorištu. Htio joj je pomoći, ali nije se mogao pomaknuti. Htio je povikati u pomoć, ali nije mogao ispustiti ni glasa. I on je počeo čudno disati, kao

mama, grgljajuće, a onda su mu se koljena počela tresti. Kada ga je muškarac čuo, okrenuo se i mama je pala.

I Neil je padao. Osjećao je kako pada. Onda je u sobi postalo svjetlije. Mama je ležala na podu. Iz usta joj je virio jezik, lice joj je bilo modro, a oči su bile izbuljene. Sada je muškarac klečao pokraj nje. Njegove su ruke bile oko mamina vrata. Pogledao je Neila i počeo trčati, ali Neil mu je dobro vidio lice. Bio je sav preznojen i prestrašen.

Neil je sve to morao ispričati policajcima i na suđenju pokazati muškarca. Zatim mu je tata rekao neka pokuša sve zaboraviti i neka misli samo na sretne trenutke s mamom. Ali, zaboraviti nije mogao. Stalno je sanjao o tome, i svaki put probudio bi se s astmatičnim napadom.

Sada će tata možda oženiti Sharon. Sandy mu je rekao da svi govore o tome da će se tata možda ponovno oženiti. Sandy je rekao da nitko ne želi dijete druge žene, osobito ako je jako bolesno.

Gospodin i gospođa Lufts neprestano govore o tome da bi se preselili na Floridu. Neil se pitao, bi li ga tata, bude li se vjenčao sa Sharon, dao Luftsovima. Nadao se da ne bi. Žalosno je zurio kroz prozor. Bio je toliko zadubljen u svoje misli, da ga je Sandy, kada se autobus zaustavio pred školom, morao prodrmati.

Taksi se uz škripu guma zaustavio pred zgradom News Dispatcha u Istočnoj četrdeset drugoj ulici. Sharon je prekopala po torbici, izvadila dva dolara i platila vožnju.

Snježna je mećava malo jenjala, ali temperatura je i dalje padala i pod nogama je osjećala kako je pločnik sklizak. Otišla je ravno u redakciju vijesti, u kojoj se već naveliko pripremalo poslijepodnevno izdanje. Na pisaćem stolu čekala ju je poruka neka se odmah javi uredniku gradske rubrike.

Uznemirena porukom, požurila je kroz bučnu prostoriju. Urednikova je soba bila mala i prenatrpana. Bio je sam.

- Uđi i zatvori vrata. - Rukom joj je pokazao neka sjedne.

- Imaš današnju rubriku?

- Imam.

- Imaš li u njoj i to da si guvernerki Green telefonirala ili telegrafirala da odloži izvršenje presude Ronaldu Thompsonu?

- Jasno. Razmišljala sam o tome. Promijenit ću naslov.

Možda je bitna njezina izjava da neće spriječiti izvršenje kazne. To bi moglo potaknuti na akciju mnogo više ljudi. Ostaje nam još četrdeset osam sati.

- Pusti sve to.

Sharon se zagledala u njega.

- Kako to misliš, da sve to pustim? Sve vrijeme si me u tome podupirao.

- Rekao sam da pustiš. Kad je guvernerka donijela odluku, osobno je nazvala staroga i izribala ga da je sve frcalo. Rekla je da pišemo senzacionalistički samo da bismo povećali nakladu. Rekla je da ni sama ne zagovara smrtnu kaznu, ali da se bez novih dokaza nema pravo miješati u odluku koju je donio sud. Želimo li zagovarati izmjenu ustava, to je naše pravo i ona će nam u tome zdušno pomoći, ali neće dopustiti pritisak na nju u pogledu pojedinačnoga slučaja i pokušaj upletanja u presudu neovisnoga suda. Stari se na kraju morao s njom složiti.

Sharon je imala osjećaj da ju je netko udario šakom u želudac. Na trenutak se uplašila da će joj pozliti. Stisnula je usne i pokušala progutati slinu. Urednik se zabrinuto zagledao u nju.

- Sharon, sve je u redu? Jako si blijeda.

Uspjela je potisnuti slabost.

- Dobro mi je.

- Mogu naći nekoga drugog da ode na taj sastanak.

Priušti si nekoliko dana odmora.

- Ne. - Zakonodavna skupština u Massachusettsu razmatrat će o ukinuću smrtno kazne u toj državi. To nije namjeravala propustiti.

- Kako želiš. Završi rubriku i pođi kući. - U njegovu glasu osjetilo se suosjećanje.

- Žao mi je, Sharon. Izmjena ustava mogla bi potrajati još godinama. Mislio sam da bismo pritiskom na guvernerku uspjeli postići da ne dopusti smrtnu kaznu. Tako bismo bili primjer koji bi mogli slijediti i u drugim državama. Ali, i nju razumijem.

- Koliko ja razumijem - rekla je Sharon - protiv legaliziranoga ubojstva ne smije se više prosvjedovati, osim posve apstraktno. - Ne čekajući njegov odgovor, naglo je ustala i otišla iz ureda. Išla je prema svojoj sobi noseći

preveliku torbu s remenom preko ramena. Iz nje je uzela složene otipkane stranice s tekstem, koji je pisala gotovo cijelu noć. Polako ih je potrgala napola, a onda na četvrtine, pa na osmine. Gledala je kako papir pada u koš za papir, koji je stajao pokraj pisaćega stola.

Uvukla je nov list u pisaći stroj i počela pisati.

»Društvo će ponovno iskoristiti svoje nedavno dobiveno pravo da ubije. Francuski filozof Montaigne napisao je prije gotovo četristo godina: 'Od straha pred čovjekom koji ubija drugoga, hvata me strah da bih ga mogao ubiti.' Ako se slažete s time da smrtnu kaznu treba ukinuti izmjenom ustava...«

Pisala je dva sata bez prekida, križala ulomke, ubacivala riječi i rečenice, prepravljajući. Kada je članak bio gotov, brzo ga je pretipkala, predala i otišla. Pred zgradom je zaustavila taksi.

- Devedeset peta ulica, blizu Central Parka, molim - rekla je. Taksi je kod Avenije Amerika skrenuo na sjever i došao do parka. Sharon je, sjetno raspoložena, gledala pahulje kako padaju na travu. Nastavi li padati, sutra ujutro djeca će se ovdje moći sanjkati.

Prošli je mjesec Steve ponio sklizaljke pa su otišli na klizalište Wollman Rink. Neil je trebao poći s njime. Sharon je predložila da nakon klizanja odu u zoološki vrt, a zatim na večeru u Taverni na Greenu. Ali Neil je u posljednjem trenutku rekao da se ne osjeća dobro i radije je ostao kod kuće. Ne voli je, to je bilo očito.

- Evo, gospođice.

- Molim? Ah, oprostite. - Ulazili su u Devedeset petu ulicu. - Treća kuća lijevo. - Živjela je u prizemnom stanu s vrtom, u raskošnoj, lijepo obnovljenoj kući s pročeljem od pješčenika.

Taksi se zaustavio pred kućom. Vozač, vitak prosijedi

muškarac, upitno ju je pogledao preko ramena.

- Ne može biti baš tako strašno, gospođice - rekao je.

- Sigurno pretjerujete.

Pokušala mu se nasmiješiti.

- Takav je dan, ne znam. - Pogledala je na taksimetar i iz torbice izvadila novac. Napojnica je bila darežljiva.

Vozač je ispružio ruku i otvorio joj vrata.

- Po ovom vremenu mnogi će ujutro zaglaviti u prometu. Čini se da ne misli prestati padati. Ako ste pametni, noćas ćete ostati kod kuće.

- Poslije moram u Connecticut.

- Ah, gospođice, ja na vašem mjestu ne bih išao. Hvala lijepa.

Angie, žena koja je dva puta na tjedan čistila stan, očito je nedavno otišla. U zraku se osjećao blag miris sredstva za čišćenje, koji je podsjećao na limun. Kamin je bio očišćen, biljke podrezane i zalivene. Kao i uvijek, u tom se stanu Sharon osjećala ugodno i opušteno. Stari istočnjački sag, koji je naslijedila od bake, prelijevao se u toplim nijansama modre i crvene boje. Kauč i naslonjač kupila je iz druge ruke i sama ih presvukla modrom tkaninom. Taj posao, koji je obavljala s ljubavlju, oduzeo joj je gotovo četiri subote i nedjelje. Ali, bilo je lijepo. Slike i grafike, koje su visjele po zidovima i iznad kamina, dugo je skupljala, kupovala ih je u malim staretinarnicama, na dražbama i putovanjima u inozemstvo.

Steveu je ta soba bila jako draga. Nikada mu nije promaknula ni najmanja promjena.

- Ti zbilja znaš urediti dom - govorio je.

Automatski je otišla u spavaću sobu i počela se svlačiti. Otuširat će se i skuhati čaj, a zatim će pokušati malo odpavati. Sada ne može ni pribrano misliti.

Kada je legla, bilo je već gotovo podne. Budilicu je

navinula na pola četiri. Dugo nije mogla zaspati. Ronald Thompson. Bila je posve sigurna da će guvernerka predložiti smaknuće. O njegovoj krivnji nije bilo nikakve sumnje, a laži kojima se branio samo su mu štetile. Ali osim one ozbiljne epizode u petnaestoj godini, dosje mu nije bilo loš. A još je tako mlad.

Steve. Ljudi poput njega oblikuju javno mnijenje. Svi ga slušaju jer slovi za poštena i dobra čovjeka.

Voli li ga? Da.

Koliko? Jako, jako ga voli.

Želi li se udati za njega? O tome će noćas razgovarati. Zato ju je Steve molio da ostane kod njega. Toliko želi da je Neil zavoli. Ali, neće ići. Veze među ljudima ne stvaraju se silom. Neil je prema njoj tako hladan, tako nedostupan. Je li to zato što mu se doista ne sviđa? Ili bi bilo tako sa svakom ženom, koja bi oduzela očevu pažnju? Nije znala odgovor.

Bi li željela živjeti u Carleyju? Toliko voli New York, voli ga sedam dana u tjednu. Ali, Steve ne bi nikada pristao na to da Neil živi u gradu. Njezina knjiga postaje vrlo uspješna. Sada prodaju već šesto izdanje. Objavljena je u džepnom izdanju jer je nije htjela nijedna kuća koja tiska knjige s tvrdim koricama. Ali, kritike su bile vrlo pohvalne i knjiga se neočekivano dobro prodaje.

Je li sada pravo vrijeme za brak - brak s muškarcem, čije je dijete ne voli?

Steve. Nesvjesno je dotaknula lice i sjetila se topline njegovih velikih, nježnih dlanova koji su je jutros grijali. Toliko se privlače...

Ali, kako bi se naviknula na njegovu nepopustljivost i tvrdoglavost? Konačno je zadrijemala. Gotovo odmah počela je sanjati. Piše članak za novine. Mora ga završiti. Važno je da ga završi. Ali, koliko god pritiskala tipke, na papiru ne ostaje nikakav trag. Zatim se u sobi pojavi Steve. Za ruku

vuče nekog mladića. Ona i dalje nastoji nešto otipkati. Steve nato natjera mladića da sjedne. »Žao mi je«, kaže mu, »ali to je nužno. Moraš shvatiti da je nužno.« Onda Sharon pokuša vrisnuti, a Steve stavlja mladićeve ruke i noge u okove i poseže za šibom.

Sharon je probudio hripavi glas, njezin glas. Vikala je:

- Ne, ne, ne...

Bilo je pet minuta do šest i rijetki ljudi na ulicama Carleyja u Connecticutu hitali su u svoje automobile i trgovine. Svi su razmišljali samo o tome kako da iz snježne, hladne i neugodne zimske večeri što prije dođu na toplo.

Muškarca, koji je stajao u sjeni u blizini prostora za parkiranje restoracije Cabin, nitko nije primjećivao. Pahulje su ga bockale po licu, a njegove su oči neprestano pretraživale okolicu. Stajao je ondje gotovo dvadeset minuta i za noge mu je bilo jako hladno.

Nestrpljivo se pomaknuo i cipelom dotaknuo vojničku torbu s opremom, koja je ležala uz njegove noge. Popipao je oružje u džepu kaputa. Nož i pištolj bili su na svojem mjestu i on je zadovoljno kimnuo.

Luftsovi bi svaki čas trebali stići. Telefonirao je u restoraciju i provjerio vrijedi li još rezervacija za šest sati. Nakon večere namjeravaju u kino pogledati Selznickov Zameo ih vjetar. Daje se u kinu Carley Square, točno na drugoj strani ulice. Sada traje predstava koja je počela u četiri popodne. Sljedeća je u pola osam.

Umirio se. Ulicom se približavao automobil, koji je zatim skrenuo na parkiralište. Sakrio se iza smreke, koja je rasla kraj parkirališta. To je bio njihov kombi. Gledao je kako se zaustavlja blizu ulaza u restoraciju. Vozač je izašao i obišao automobil kako bi pomogao ženi, koja je nespreno izlazila na sklizak asfalt. Okrenuli su leđa vjetru. Primio ju je pod ruku, a zatim su zajedno, nezgrapno hodajući, krenuli prema ulazu.

Pričekao je da nestanu u restauraciji, a onda se sagnuo i podigao vojničku torbu. Žurno je obišao parkiralište, skrivajući se iza grmlja. Prešao je ulicu i pohitao iza zgrade kina.

Na parkiralištu je bilo pedesetak automobila. Uputio se prema tamnosmeđem chevroletu, na kojemu se vidjelo da je star otprilike osam godina i koji je bio neupadljivo parkiran u kutu parkirališta. Brzo je otvorio vrata. Skliznuo je na sjedalo, gurnuo ključ i upalio motor, koji je tiho zabrundao. Sa smiješkom na usnama posljednji je put preletio pogledom pusto parkiralište i krenuo. Svjetla je upalio tek kada je prošao pokraj kina i ušao u mirnu ulicu. Četiri minute poslije tamnosmeđa limuzina ušla je na kružni puteljak kuće Petersonovih na Driftwood Laneu i zaustavila se iza male crvene Vege.

Vožnja od Manhattana do Carleyja trajala je obično kraće od pola sata, ali su se zbog loše vremenske prognoze ljudi požurili i krenuli kućama ranije nego obično. Zbog prometne gužve i poledice Sharon je do Steveove kuće vozila gotovo sat i dvadeset minuta. Ali, gotovo nije ni bila svjesna izluđujućeg zastoja. Cijelim putem razmišljala je o tome što će reći Steveu: »Nije to za mene... Toliko različito mislimo... Neil me nikada neće prihvatiti... Najbolje bi bilo da se razidemo...«

Steveova je kuća bila drvena, bijela i izgrađena u kolonijalnom stilu, s tamnim kapcima. Pri pogledu na nju Sharon je obuzela potištenost. Svjetiljka na trijemu bila je prejaka. Grmlje na tratini previsoko. Sharon je znala da su prije tragedije Steve i Nina živjeli u kući tek nekoliko tjedana i da je zato nisu uspjeli obnoviti i urediti onako kako su namjeravali kada su je kupili.

Parkirala je tik uz stube na trijemu i nesvjesno se pripremila na gostoljubivi doček gospođe Lufts i na Neilovu hladnoću s kojom ju je dočekivao. Ali, ovo će biti posljednje. Na tu se pomisao osjetila još potištenije.

Gospođa Lufts očito ju je očekivala. Ulazna su vrata bila odškrinuta i Sharon je izašla iz automobila.

- Gospođice Martin, drago mi je da se opet vidimo. - Zdepasto tijelo gospođe Lufts zakrčilo je vrata. Njezino je sitno lice bilo nekako vjeвериčје, sa živahnim, radoznalim očima. Na sebi je imala topao crven vuneni kaput, a na nogama kaljače.

- Pozdrav, gospođo Lufts - rekla je Sharon i prošla pokraj nje u kuću. Gospođa Lufts imala je običaj stajati blizu osobe s kojom razgovara i Sharon je osjetila nekakvu nelagodu. Odmaknula se tek toliko da Sharon može šmugnuti mimo nje.

- E, baš lijepo od vas da ste došli - rekla je gospođa Lufts.

- Dajte da vam uzmem pelerinu. Volim pelerine. U njima smo tako ženstvene i ljupke, zar ne?

Sharon je svoju džepnu knjigu i torbu sa stvarima koje je ponijela za noć odložila u predsoblju. Skinula je rukavice.

- Da, bit će da je tako. Nikada mi to nije palo na pamet.
- Pogledala je u dnevni boravak.

- Oh...

Neil je prekriženih nogu sjedio na sagu, oko njega su ležali časopisi, a u rukama je imao tupe škare. Njegova kosa boje pijeska bila je ista kao Steveova; padala mu je na čelo, a njegov pognuti vrat izgledao je tanak i krhak. Ispod smeđe-bijele flannelske košulje nazirala su se njegova koščata ramena. Bio je blijed i mršav, a izrazito krupne smeđe oči pune suza obrubljivalo je crvenilo.

- Neile, pozdravi Sharon - naredila je gospođa Lufts. Podigao je pogled: - Pozdrav, Sharon - rekao je tiho, dršćućim glasom.

Izgledao je tako malen, tako mršav i jadan.

Sharon bi ga najradije zagrlila i stisnula uza se, no znala je da bi time oneraspoložila.

Gospođa Lufts zavrtjela je glavom.

- Da mi je znati što je sad. Iz čista mira počeo je plakati. I neće mi reći zašto. Čovjek nikad ne zna što se mota po toj glavici. Možda vi i njegov tata uspijete nešto izvući. - Povišenim glasom povikala je: - Billeee!

Sharon je odskočila, a u ušima joj je odzvanjalo. Hitro

je ušla u dnevni boravak i stala pred Neila.

- Što to izrezuješ? - upitala je.

- Samo neke dosadne slike sa životinjama - odgovorio je Neil i ne pogledavši je. Znala je da se srami što ga vidi uplakana. - Kako bi bilo da najprije donesem sebi čašicu sherryja, a onda ti malo pomognem? Bi li što popio, Coca-Colu?

- Ne. - Neil je oklijevao, a onda nerado rekao: - Hvala.

- Samo se poslužite - rekla je gospođa Lufts. -

Osjećajte se kao kod kuće. Znae gdje što stoji. Kupila sam sve što je napisao gospodin Peterson, odreske, salatu, šparoge i sladoled. Sve je u hladioniku. Ne zamjerite što toliko žurim, ali prije kina htjeli bismo još otići na večeru. Bille...

- Evo me, Dora. - U glasu mu se osjećalo da je loše volje. - Bill Lufts došao je iz podruma. - Provjerio sam još prozore - rekao je. - Htio sam se uvjeriti da su svi zatvoreni. Dobra večer, gospođice Martin.

- Dobra večer, gospodine Lufts - Bio je niska rasta, s jakim vratom. Bilo mu je malo preko šezdeset godina i gledao ju je vodenkasto plavim očima. Na obrazima i nosu vidjele su se izdajničke kapilare. Sharon se sjetila da je Steve zabrinut zbog toga što Bill toliko pije.

- Bille, daj požuri. - U glasu njegove žene osjećala se nestrpljivost.

- Znaš koliko mrzim jesti na brzinu. Zakasnit ćemo. Ionako me izvedeš jedino kad nam je godišnjica, pa bi stvarno mogao malo požuriti.

- No, dobro, dobro - Bill je duboko uzdahnio i kimnuo Sharon.

- Vidimo se poslije, gospođice Martin.

- Lijepo se provedite. - Sharon je pošla za njim u predsoblje.

- I, da, čestitam godišnjicu.

- Bille, uzmi šešir. Na smrt ćeš se prehladiti... Kako?

Ah, hvala, gospođice Martin. Tek kad sjednem i u miru nešto pojedem počet ću slaviti. Sad, sa svom tom strkom...

- Dora, ti si rekla da želiš u kino...

- No, dobro. Sve sam uzela. Lijepo se provedite vas dvoje. Neile, pokaži Sharon svoje ocjene. Stvarno bistar dečko i stvarno marljiv, je li tako, Neile? Dala sam mu nešto malo da izdrži do večere, ali jedva da je okusio. Jede kao vrabac. No, dobro, Bille, dolazim.

Napokon su otišli. Prije no što je za njima zatvorila vrata, Sharon se stresla kada je u predsoblje ušao leden zimski zrak. Otišla je u kuhinju, otvorila hladionik i uzela iz njega bocu bristolskoga sherryja. Oklijevala je, a potom uzela i mlijeko. Neil je rekao da ne želi ništa, ali pripravit će mu ipak vruć kakao.

Pristavila je mlijeko i ogledala se oko sebe. Gospođa Lufts silno se trudila, ali nije bila dobra domaćica i kuhinja je izgledala nekako neuredna. Na radnoj plohi oko tostera bile su mrvice. Ploču štednjaka trebalo bi temeljito izribati. Doista, cijelu bi kuću trebalo urediti i počistiti.

Steveov je vrt bio okrenut prema Long Island Soundu. »Posjekla bih sva ta stabla koja zaklanjaju pogled«, pomislila je Sharon. »I obzidala bih stražnju verandu i spojila je s dnevnim boravkom, s prozorima od poda do stropa, srušila bih većinu zidova i dala napraviti bar...« Brzo se zaustavila. »Mene se to ne tiče. Jednostavno, kuća i Neil pa i sam Steve izgledaju zapušteno.«

Nema ona pravo to mijenjati. Pomisao na to da se sa Steveom neće više vidati, da neće čekati njegov telefonski poziv, da više neće osjetiti zagrljaj njegovih snažnih, nježnih ruku, da više neće vidjeti onaj njegov bezbrižni osmijeh koji mu ozari lice kad mu kaže nešto zabavno, ispunila ju je

osjećajem prazne usamljenosti. Tako se osjeća čovjek kada zna da mora ostati bez onoga koga voli, pomislila je. Kako se osjeća gospođa Thompson, koja zna da prekosutra mora umrijeti njezino jedino dijete?

Imala je njezin telefonski broj. Razgovarala je s njome kada se odlučila zauzeti za Ronov slučaj. Tijekom posljednjeg putovanja više ju je puta nazivala. Htjela ju je obavijestiti o tome kako su mnogi važni ljudi obećali obratiti se guvernerki Green i tražiti pomilovanje. Ali, nikada je nije bilo kod kuće. Možda zato što je gospođa Thompson imala mnogo posla s prikupljanjem potpisa za pomilovanje u okrugu Fairfiels. Jadnica. Kada ju je Sharon prije odlaska posjetila, bila je puna nade. A kada je shvatila da Sharon sumnja u Ronovu nedužnost, veoma se uznemirila.

Ali, koja bi majka povjerovala da je njezin sin sposoban ubiti? Možda je gospođa Thompson sada kod kuće, možda bi joj pomoglo da s nekim razgovara. S nekim, tko se trudi spasiti Ronalda.

Sharon je smanjila plinski plamen pod posudom s mlijekom, otišla do telefona na zidu i okrenula brojčanik. Javila se odmah nakon prve zvonjave. Glas gospođe Thompson bio je iznenađujuće tvrd.

- Molim.

- Gospođo Thompson, ovdje Sharon Martin. Osjetila sam potrebu da vas nazovem. Morala sam vam reći koliko mi je žao i upitati vas mogu li vam kako pomoći...

- Dovoljno ste učinili, gospođice Martin. - Gorčina u ženinu glasu osupnula je Sharon.

- Bude li moje dijete u srijedu moralo umrijeti, znajte da ću vas za to smatrati krivom. Molila sam vas da se ne miješate.

- Gospođo Thompson... Ne razumijem što želite reći...

- Želim reći da ste u svakom članku stalno iznova

pisali da nema nikakve sumnje o njegovoj krivnji, ali da nije u tome stvar. Ali, gospođice Martin, upravo u tome jest stvar! - Njezin je glas postao piskutav.

- U tome jest stvar. Mnogi ljudi koji poznaju moga sina znaju da on nikome ne bi naudio. Svi su se oni trudili da dobije pomilovanje. Ali vi... vi ste prisilili guvernerku da ne preispita njegov slučaj na toj osnovi... Mi još pokušavamo i vjerujem da će nam Bog pomoći. Ali ako moj sin umre, mislim da neću biti odgovorna za ono što bih vam mogla učiniti.

Veza se prekinula. Sharon je s nevjericom zurila u slušalicu, koju je držala u ruci. Je li moguće da gospođa Thompson doista misli da... Obamrlo, objesila je slušalicu na vilicu.

Mlijeko u posudi gotovo je vrilo. Mehanički je posegnula za kutijom kakaa u ormariću i istresla punu žlicu u šalicu. Zatim je ulila mlijeko i promiješala, a posudu stavila u sudoper.

Sva osupnuta zbog napada koji je doživjela od gospođe Thompson, krenula je prema dnevnom boravku.

Na vratima se začulo zvono.

Neil je jurnuo prema vratima prije nego što ga je mogla zadržati.

- Možda je tata - rekao je s olakšanjem.

Ne želi biti sam sa mnom, pomislila je Sharon. Čula je kako otključava dvostruku bravu i prožeo ju je osjećaj zebnje.

- Neile, čekaj malo - povikala je. - Pitaj, tko je. Tata sigurno ima svoj ključ.

Brzo je odložila kakao i čašu sa sherryjem na stolić pokraj kamina i potrčala u hodnik.

Neil ju je poslušao. Jedna mu je ruka bila na kvaki, oklijevao je, ali je upitao: - Tko je?

- Je li Bill Lufts tu? Donio sam generator koji je naručio za čamac gospodina Petersona.

- Ah, u redu je - rekao je Neil. - Gospodin Lufts očekuje taj generator. Pritisnuo je kvaku i počeo otvarati kada su se vrata silovito otvorila da je Neil poletio prema zidu. Sharon je zapanjeno gledala kako muškarac ulazi u predsoblje i u sekundi zatvara vrata za sobom. Neil je hvatao zrak i pao na pod. Sharon je nagonski pritrčala k njemu. Pomogla mu je ustati, obgrlila ga rukom i okrenula se prema muškarcu.

U svijest su joj se urezale dvije stvari: žar u strančevim očima i malen pištolj s dugom cijevi, koji joj je uperio u glavu.

Sastanak u sobi za sastanke časopisa Events trajao je do sedam i deset minuta. Glavna tema bio je tek objavljeni Nielsonov izvještaj, koji je bio iznimno povoljan. Dva od tri visokoškolski naobražena ispitanika u dobi od dvadeset pete do četrdesete godine, koji su se uključili u ispitivanje, daju prvenstvo Eventsu pred Timeom ili Newsweekom. Osim toga, prodaja je veća od lanjske za petnaest posto, a nova mreža oglašavanja dobro djeluje.

Na kraju sastanka ustao je izdavač Bradley Robertson.

- Mislim da svi možemo biti vrlo ponosni na te podatke - rekao je.

- Gotovo tri godine naporno smo radili, ali očito nam je uspjelo. Danas nije lako prodrijeti s novim časopisom i htio bih istaknuti da je stvaralački doprinos Stevea Petersona bio odlučujući za naš uspjeh. Nakon sastanka se Steve s izdavačem spustio dizalom u prizemlje.

- Hvala još jedanput, Brade - rekao je. - Bili ste vrlo velikodušni. Stariji je muškarac slegnuo ramenima.

- Rekao sam istinu. Uspjelo nam je, Steve. Uskoro ćemo moći razgovarati i o pristojnoj plaći. Znam da vam nije bilo lako. Steve se sumorno nasmiješio.

- Ne, nije mi bilo lako. Vrata dizala otvorila su se u glavnom predvorju.

- Laku noć, Brade. Moram požuriti. Morao bih na sedamdeset trojku...

- Pričekajte trenutak, Steve. Vidio sam vas prije podne na televiziji, u emisiji Todory.

- Da.

- Mislim da ste bili izvrsni, ali i Sharon je bila sjajna. I moram priznati da se osobno slažem s njezinim mišljenjem.

- Mnogi se slažu.

- Sviđa mi se, Steve. Iznimno je bistra i savršeno izgleda. I prava je dama.

- Slažem se.

- Steve, znam koliko ste toga lošega morali proći posljednjih nekoliko godina. Ne bih se htio miješati, ali Sharon bi bila prava žena za vas... I za Neila. Ne dopustite da vas razdvajaju različita stajališta.

- Volio bih da se to ne dogodi - mirno je odgovorio Steve. - Usto, sada ću joj moći ponuditi nešto više od skromnog života s tuđom obitelji.

- Vraški je sretna s vama dvojicom, vama i Neilom?! Dođite, moj je auto tu vani. Odvest ću vas do Grand Centrala.

- Sjajno. Hvala lijepa. Sharon je kod mene doma i ne bih želio propustiti vlak.

Bradleyjeva je limuzina stajala pokraj vrata. Vozač se spretno probijao prometnu gužvu u središtu grada. Steve se naslonio natrag i nesvjesno uzdahnuo.

- Izgledate umorno, Steve. Mislim da vas je izmučilo to smaknuće.

- Steve je slegnuo ramenima.

- I jest. Naravno, sada se vraćaju uspomene. Sve novine u Connecticutu iznova prežvakavaju... Nininu smrt. Znam da o tome razgovaraju i djeca u školi. Brine me da i Neil sluša o tome. Užasno mi je žao Thompsonove majke... a i njega.

- Zašto ne biste uzeli Neila i pošli nekamo na nekoliko dana, dok se sve to ne slegne?

Steve je razmišljao.

- Možda bi to zbilja bilo dobro. Možda bi bilo dobro, da.

Limuzina se zaustavila u Aveniji Vanderbilt, pred ulazom u Grand Central. Bradley Robertson zavrteo je glavom.

- Premradi ste da biste se sjećali, Steve, ali u tridesetima je postaja Grand Central bila središte prometa u cijeloj državi. Postojale su čak i radijske reklame... - Zatvorio je oči. - »Grand Central Station, križište milijuna života...« Tako su je oglašavali.

Steve se nasmijao. - A onda je došlo doba jumbo jeta. - Otvorio je vrata. - Hvala vam za vožnju.

Vadeći iz džepa mjesečnu kartu, brzo je pošao dolje na peron. Do polaska vlaka bilo je još pet minuta. Odlučio je nazvati Sharon. Reći će joj da je već na postaji i da će sigurno uhvatiti vlak u pola osam. Slegnuo je ramenima. Ne zavaravaj se, pomislio je. Samo želiš razgovarati s njome kako bi se uvjerio da se nije predomislila, da je zaista došla. Ušao je u telefonsku govornicu. Nije imao dovoljno sitniša, zato je zvao na račun svoga kućnoga telefona.

Telefon je zvonio. Jednom, dvaput, tri puta...

Javila se telefonistica:

- Telefon zvoni, ali nitko se ne javlja.

- Netko mora biti kod kuće. Pokušajte ponovno, molim vas.

- Svakako, gospodine.

Zvuk u slušalici bio je prodoran. Nakon petog zvonjenja ponovno se oglasila telefonistica:

- Nitko se ne javlja, gospodine. Možete li nazvati malo kasnije?

- Molim vas, provjerite broj. Jeste li sigurni da ste zvali 203-565-1313?

- Ponovno ću birati, gospodine.

Steve je gledao u slušalicu u ruci. Kamo bi mogla otići? Ako Sharon nije došla, možda su Luftsovi zamolili Perryjeve da Neila uzmu k sebi? Ne. Da je odlučila ne doći k njemu, Sharon bi mu to javila telefonom. Da nije Neil dobio astmastični napad? Jesu li ga morali ponovno odvesti u bolnicu?

Napadaj ga ne bi začudio, osobito ako je u školi čuo kako govore o smaknuću Ronalda Thompsona.

U posljednje vrijeme Neil ima česte noćne more.

Bila je minuta do pola osam. Vlak polazi za minutu. Pokuša li nazvati liječnika, bolnicu ili Perryjeve, propustit će vlak i sljedeći će morati čekati četrdeset pet minuta.

Možda nešto ne valja s telefonskim vezama, možda su potrgane zbog oluje. Ne bi bilo prvi put.

Steve je počeo birati broj Perryjevih, no onda se predomislio. Objesio je slušalicu i dugim, brzim koracima pošao prema vlaku. Preskakao je po dvije stube i stigao na peron upravo u trenutku kad su se vrata na vlaku već zatvarala.

U istome trenutku, pokraj telefonske govornice iz koje je izašao prošli su neki muškarac i žena. Žena je na sebi imala dug, iznošen kaput sive boje. Na glavi je nosila prljav plavkasti rubac. Muškarac ju je držao ispod ruke. U drugoj ruci nosio je tešku torbu vojničko zelene boje.

Sharon je zurila u snažne ruke koje su držale pištolj, u oči koje su sijevale amo-tamo, po dnevnom boravku, po stubištu, po njezinu tijelu. - Što hoćete? - prošaptala je. Osjetila je kako se Neil u njezinu zagrljaju grčevito trese. Jače ga je stisnula k sebi.

- Vi ste Sharon Martin. - Zvučalo je kao izjava. Glas je bio jednoličan, bez naglasaka. Sharon je osjetila kako joj srce tuče, grlo joj se stegnulo. Pokušala je progutati slinu.

- Što hoćete? - ponovila je. - U Neilovu disanju čulo se pištanje. Je li se toliko prestrašio, da će dobiti astmatični napad? Nasilniku mora nešto ponuditi.

- U torbici imam devedeset dolara...

- Tišina!

Na bezbrižno izgovorenu riječ sledila se. Stranac je spustio na pod torbu, koju je bio donio sa sobom. Bila je to velika vojnička torba za nošenje opreme. Posegnuo je u džep i izvadio špulu debeloga konca i rolu široka zavoja. Bacio ih je pokraj nje.

- Zavežite malom oči i svežite ga - zapovjedio je.

- Ne! To neću učiniti!

- Bolje bi vam bilo!

Sharon je pogledala Neila. Zurio je u muškarca. Njegove su oči bile mutne, zjenice goleme. Sjetila se da je nakon majčine smrti bio duboko potresen i u šoku.

- Neile, ja... - Kako da mu pomogne, kako da ga ohrabri?

- Sjedni. - Neznaničev glas bio je oštar. Dječak je

molećivo pogledao Sharon, a onda poslušno sjeo na najdonju stubu.

Sharon je kleknula pokraj njega.

- Neile, ne boj se. Uz tebe sam. - Drhtavom rukom uzela je zavoj, omotala ga preko njegovih očiju i svezala ga na zatiljku?.

Pogledala je prema uljezu, koji je gledao Neila. Pištolj je bio uperen u nju. Čula je škljocaj. Neila je povukla k sebi i zakrila ga svojim tijelom.

- Ne, ne... Nemojte!

Uljez ju je pogledao i polako spustio ruku. Opustio je stisak i pištolj je ostao visjeti u njegovoj ruci. Ubio bi ga, pomislila je. Spreman ga je ubiti...

- Svežite dečka, Sharon. - U zapovijedi se mogao naslutiti prizvuk bliskosti.

Poslušala ga je i svezala Neilova zapešća. Drhtavim rukama pokušala je pustiti da povez bude što labaviji, kako ne bi prekinuo krvotok. Nakon što je svezala zapešća, čvrsto ga je primila za ruku.

Stranac je prošao pokraj nje i nožem odrezao zavoj.

- Požurite... svežite mu noge!

U njegovu je glasu osjetila nestrpljivost i oštrinu. Brzo ga je poslušala. Neilu su se tresla koljena. Svezala mu je gležnjeve i napravila čvor.

- Zavežite mu usta!

- Ugušit će se! Ima astmu... - Prosvjed joj je zamro na usnama. Muškarčevo je lice bilo nekako drukčije, blijede, napetije. Visoko postavljene jagodice udarale su pod napetom kožom. Hvatala ga je panika. Prisilila se i zavezala Neilu usta, ostavljajući povez toliko nezategnutim koliko se usudila. Kad se samo Neil ne bi opirao... Rukom ju je odgurnuo od djeteta. Pala je na pod. Muškarac se nagnuo nad nju. Koljenom joj je pritisnuo leđa i pritisnuo je o pod. Ruke

joj je povukao natrag. Osjetila je kako joj se uže urezuje u zapešća. Otvorila je usta da bi se pobunila, a onda je osjetila kako joj u usta gura krpu. Preko njih zavezao je zavoj i svezao ga na zatiljku.

Nije mogla disati. Molim vas... Ne... Njegove su ruke kliznule preko njezinih bedara i na trenutak zastale. Zatim joj je svezao noge, osjetila je kako se uže usijeca u meku kožu čizama.

Potom ju je podigao. Glava joj je pala unatrag. Što namjerava učiniti? Ulazna su vrata bila otvorena. Hladan, vlažan zrak ošinuo joj je lice. Bila je teška pedeset pet kilograma, a otmičar je jurio niz skliske stube kao da nosi perce. Bilo je tako mračno. Zacijelo je ugasio sva vanjska svjetla. Ramenom je udarila u nešto tvrdo, metalno. Automobil.

Pokušala je duboko udahnuti kroz nosnice, priviknuti se na tamu. Mora se umiriti, odagnati paniku, misliti.

Škripa otvaranja vrata. Sharon je osjetila da pada. Glavom je udarila u otvorenu pepeljaru. Pala je na pljesnivi, smrdljivi pod i udarila se u koljena i laktove. U stražnjem je dijelu automobila.

Slušala je škripu koraka koji se udaljavaju. Muškarac se vraća u kuću. Neil! Što će mu učiniti? Mahnito je potegnula i pokušala odvezati ruke. Presjekla ju je bol. Gruba vrpca usjekla joj se duboko u zapešća.

Sjetila se kako je uljez piljio u Neila i pritisnuo obarač na pištolju. Prolazile su minute. Dragi Bože, molim te... Koraci su škripali na pijesku i približavali se automobilu. Otvorila su se prednja vrata. Oči su joj se priviknule na tamu. Kroza sjenu, vidjela je njegove obrise. Nešto nosi... platnenu torbu. O, Bože, u torbi je Neil! U to je bila sigurna.

Ušao je u automobil i torbu bacio na sjedalo, a zatim je spustio na pod. Sharon je čula tup udarac. Neil se udario.

Možda se ozlijedio. Vrata su se zalupila. Zvuk koraka oko automobila. Otvorila su se vozačeva vrata, zatim se zalupila. Sjene su se pomaknule. Slušala je hripavo disanje. Nagnuo se prema njoj i gledao je.

Sharon je osjetila da je nešto palo na nju, nešto joj je ogrebalo lice... Pokrivač ili kaput. Pomaknula je glavu i pokušala osloboditi lice zagušljivoga, kiselkastoga smrada ustajalog znoja.

Upalio je motor. Automobil je krenuo.

Usredotoči se na smjer. Zapamti svaku pojedinost. Policija će te poslije ispitivati o svakoj pojedinosti. Automobil je skrenuo u lijevo i nastavio cestom. Bilo je hladno, jako hladno. Sharon se tresla, a zbog drhtanja čvorovi su se još više zatezali i vrpce se još dublje usijecale u njezina zapešća i gležnjeve. Prestani se micati! Smiri se. Budi mirna. Ne prepuštaj se panici.

Snijeg. Ako još pada, neko će se vrijeme vidjeti tragovi. Ali ne. Snijeg je pomiješan s previše susnežice. Slušala je kako udara u prozore. Kamo ih vodi?

Krpa u ustima ju je gušila. Diši polako, na nos. Neil. Kako može disati u toj torbi? Ugušit će se.

Automobil je ubrzao. Kamo ih vodi?

Roger Perry gledao je kroz prozor svoje dnevne sobe u Driftwood Laneu. Noć je ružna i kod kuće je tako ugodno. Primijetio je da u proteklih petnaest minuta snijeg pada sve gušće.

Čudno, cijeli ga dan muči neki osjećaj strepnje. Glenda se posljednjih nekoliko tjedana loše osjeća. To je to. Uvijek ju je zadirkivao da je jedna od onih sretnica, koje su sa svakim novim rođendanom sve ljepše i zdravije. Njezina kosa, sada posve srebrna, lijepo je isticala njezine oči, plave poput različka i čistu put. Dok su dječaci odrastali nosila je broj 14, ali sada je toliko smršavjela da joj je dovoljna osmica. U posljednjim godinama svog života želim biti vitka i lijepa, šalila se. Ali jutros, kada joj je donio kavu u postelju, učinila mu se na smrt blijeda, a obrazi su joj bili upali. S posla je nazvao liječnika i obojica su zaključila da je muči smaknuće, zakazano za srijedu. Njezino je svjedočenje pomoglo da osude mladića.

Roger je zavrtio glavom. Bila je to grozna priča. Grozna za to nesretno dijete, za svakoga tko je na bilo koji način povezan s time. Za Stevea... za maloga Neila... za majku nesretnoga Thompsona... Za Glendu. Glenda nije mogla podnijeti takvu napetost. Odmah nakon svjedočenja na suđenju, doživjela je srčani napad. Roger je potisnuo strah da bi je sljedeći napad mogao ubiti. Glendi je bilo tek pedeset osam godina.

Sada, kada su im djeca odrasla, želio je stalno biti s njome. Ne bi znao živjeti bez nje.

Bilo mu je drago kada se napokon složila da uzmu kućnu pomoćnicu, koja bi dolazila svaki dan. Gospođa Vogler dolazila bi ujutro i radila bi svakoga radnog dana od devet do jedan. Glenda bi se tako mogla više odmarati i ne bi se morala baviti kućom.

Čuo je da je ušla u sobu i okrenuo se od prozora. U rukama je imala malen pladanj.

- Upravo sam htio natočiti - prigovorio je.

- Nije važno. Čini mi se da bi ti ovo godilo. - Dodala mu je čašu viskija i stala pokraj njega uz prozor.

- Da, godit će mi, hvala, draga. - Primijetio je da ona pije Coca-Colu. Kad mu se Glenda nije pridružila s koktelom prije večere, to je značilo samo jedno.

- Danas te boljelo u prsima? - Ali, to i nije bilo pitanje.

- Samo malo...

- Koliko si nitroglicerina uzela?

- Malo. Ništa ne brini, dobro mi je. Oh, pogledaj! Tu je nešto čudno.

- Što je? - Ne mijenjaj temu razgovora, pomislio je Roger.

- Steveova kuća. Vanjska su svjetla ugašena.

- Zato se meni činilo tako mračno - rekao je Roger.

Zastao je.

- Kada sam stigao kući, Steveova su svjetla gorjela.

- Pitam se, zašto bi ih ugasili. - Glendin je glas zvučao uznemireno.

- Dora Lufts je tako živčana. Možda bi trebao skoknuti prijeko...

- Ah, ne bih išao, draga. Siguran sam da postoji neko jednostavno objašnjenje za ugašena svjetla.

Uzdahnula je.

- Valjda. Samo, znaš... Sve ono što se dogodilo... u posljednje mi vrijeme ne izlazi iz glave.

- Znam. - Utješno joj je položio ruku na rame i osjetio koliko je napeto njezino tijelo.

- No, sada sjedni i opusti se...

- Čekaj, Rogere, pogledaj! - Nagnula se naprijed.

- Sa Steveova parkirališta otišao je neki automobil.

Prednja svjetla nisu upaljena. Pitam se, tko...

- Daj, prestani se brinuti i sjedni. - Rogerov je glas bio odlučan.

- Donijet ću malo sira.

- Brie je tamo, na stolu. - Nježno ju je gurnuo rukom u lakat, ali nije se osvrnula. Posegnula je u džep duge nabrane suknje i uzela iz njih naočale. Nataknula ih je i ponovno se nagnula naprijed i zagledala u mračne, samotne obrise kuće na drugoj strani ulice. Ali, automobil koji je vidjela na puteljku već je prošao mimo njezina prozora. Vozio je ulicom i nestajao u snježnom kovitlacu.

»Sutra je novi dan.« Scarlett O'Hara, šćućurena na stubištu, s nadom u glasu promrmrljala je posljednje riječi. Glazba je postala glasnija, prešla je u crescendo, a slika na platnu pretvarala se u dugi pogled na Taru. Kada je glazba prestala i svjetla se u kinu upalila, Marian Vogler je uzdahnula. Takve filmove više ne znaju snimati, pomislila je. Čvrsto je odlučila da nastavak filma Zameo ih vjetar neće poći gledati. Sigurno bi bila razočarana.

Nevoljko je ustala sa sjedala. Vrijeme je za povratak na zemlju. Njezino se prijazno pjegavo lice ponovno uozbiljilo, išla je po strmom podu prekrivenom sagom prema stražnjem dijelu dvorane.

Svoj djeci treba nova odjeća. Baš dobro što se Jim složio da uzme posao domaćice.

Dogovorio se da će ga prijatelj voziti u tvornicu, a ona će uzeti automobil. Vozit će djecu u školu i imat će vremena pospremiti prije nego što ode k Perryjevima. Sutra će biti njezin prvi dan kod njih. Zbog toga je bila pomalo živčana. Dvanaest godina već ne radi... otkako se rodio mali Jim. Ali ako išta zna, zna besprijeckorno održavati kuću. Iz tople kinodvorane izašla je u žestoku hladnoću ožujске večeri. Stresla se, skrenula desno i ubrzala. Vjetar joj je nosio u lice sitnu soliku i snijeg. Podigla je pohaban krzneni ovratnik kaputa.

Automobil je na parkiralištu iza kina. Hvala bogu da su odlučili uložiti u popravak. Osam je godina star, ali još dobro izgleda. Jim je rekao da je bolje potrošiti četiristo dolara i

urediti ga nego kupiti drugi, rabljeni, s kojim čovjek nikada ne zna kakav je.

Marian je hodala tako brzo da je pretekla većinu ljudi koji su izašli iz kina. Požurila je na parkiralište. Jim je obećao da će pripremiti večeru. Već je bila gladna.

Baš joj je dobro došao izlazak. Osjetio je njezinu potištenost, pa joj je rekao:

- Zbog tri dolara nećemo propasti. Ja ću ostati s djecom, a ti, dušo, uživaj u filmu i zaboravi na račune.

Njegove su joj riječi odjekivale u ušima, a onda je usporila i namrštila se. Bila je uvjerena da je automobil ostavila tamo, s desne strane. Sjećala se da je u retrovizoru vidjela oglas na izlogu banke, ono »Da, mi ćemo vam odobriti kredit«. Strašna stvar, pomislila je. Da, ako ti ne treba, ne, ako ti gori pod nogama.

Da, ovdje je parkirala. Tako je. Još vidi izlog banke, koji je sada osvijetljen, a reklama svijetli i kroz snijeg.

Deset minuta poslije Marian je nazvala Jima iz policijske postaje. Zadržavajući suze očaja koje su je gušile, jecala je: - Jime, Jime... Ne, ništa mi nije, ali Jime, netko... Neki gad ukrao nam je auto.

Dok je vozio kroz gusti snijeg, u mislima je prelazio svoj naum. Otprilike sada otkrit će da nema auta. Žena će vjerojatno još neko vrijeme hodati unaokolo i pitati se nije li ga ostavila gdje drugdje. Onda će početi dozivati policiju ili će nazvati kući. Kada na radiju budu objavili obavijest za patrolna kola, on će biti izvan domašaja znatiželjnih murjaka Connecticuta.

Osim toga, nitko se neće polomiti zbog ove stare krtije. Kad čuju da je ukradeni automobil vrijedan nekoliko stotina dolara, policajci će samo okrenuti očima.

S njime je Sharon Martin! Od uzbuđenja, koža mu je sjala od znoja. Sjećao se vala vrućine, koji ga je preplavio kad ju je svezivao. Njezino je tijelo tako vitko, ali bedra i bokovi zaobljeni su i meki. Osjeća se to čak i kroz debelu vunenu suknju. Kad ju je nosio prema automobilu, bila je prestrašena i držala se neprijateljski, ali bio je siguran da je glavu namjerno nagnula prema njemu.

Vozio je po cesti za Hutchinson River Parkway, a zatim po kružnoj cesti prema Henry Hudson Parkwayu. Na cesti, jer je promet bio gust, osjećao se sigurnim. Ali, kada se približavao autocesti West Side prema Manhattanu, već se uznemirio. Što ako već traže ukradeni automobil!

Automobili su miljeli. Budale. Boje se skliske ceste, ne usuđuju se riskirati. Zbog njih kasni, zbog njih će imati teškoće. Udaranje u jagodičnoj kosti postalo je jače. Dodirnuo ju je prstom. Mislio je da će do sedam doći na postaju, barem prije nego što se prorijedi gužva. Tada bi bili

manje uočljivi.

Kada je skrenuo s autoceste West Side i ušao u Četrdeset šestu ulicu, bilo je već sedam i deset. Vozio je prema istoku, a potom brzo skrenuo na puteljak sa skladištem. Tu nema čuvara... Treba mu još samo minuta.

Zaustavio je automobil i ugasio svjetla. Kada je otvorio vrata, u lice i oči puhnuo mu je pršav, suh snijeg. Hladno je. Tako je prokleta hladno.

Krajnje pribran, pogledom je prešao po mračnom parkiralištu. Kada se uvjerio da je sve u redu, prišao je prtljažniku i podigao kaput, kojim je pokrio Sharon. Osjetio je da mu upućuje prijekoran pogled. Tiho se nasmijao, izvukao malen fotoaparatus i fotografirao je. Iznenadni ju je bljesak zaslijepio. Zatim je iz unutarnjeg džepa izvadio baterijsku svjetiljku u obliku pera, spustio ruku u automobil i upalio je.

Uski snop svjetlosti namjerno je uperio u Sharonine oči. Lagano ga je pomicao amo-tamo, nekoliko centimetara od njezina lica, dok nije čvrsto zatvorila oči i pokušala okrenuti glavu.

Dobro se osjećao dok ju je tako dražio. Nakratko se bezglasno nasmijao, zgrabio je za ramena i prisilio da se okrene na truh. Brzim potezima noža presjekao je vrpce kojima je bila svezana, najprije na zapešćima, zatim na nogama. Čuo je tih uzdah, prigušen krpom koju je imala u ustima. Tijelo joj se treslo...

- To je već bolje, zar ne, Sharon? - šapnuo je. - Sada ću ti osloboditi usta. Pisneš li, pozdravi se s malim. Je li to jasno? Nije čekao da potvrdno kimne. Prerezao je krpu na njezinu zatiljku. Sharon je ispljunula gazu iz usta. Očajnički se trudila da ne počne jaukati.

- Neil... molim vas... - Njezin je šapat bio gotovo nečujan.

- Ugušit će se...

- To ovisi o tebi. - Stranac ju je izvukao van i podigao na noge tik pokraj automobila. Osjećala je snijeg na licu. Bila je tako slaba. Mišići u rukama i nogama boljeli su je od grčeva. Posrnula je, ali on ju je zgrabio.

- Odjeni ovo. - Glas je sada bio drukčiji... Zapovjedan i nestrpljiv. Ispružila je ruku i napipala prljavu, grubu tkaninu: kaput, koji je bio prebacio preko nje. Podignula je ruku. Muškarac ju je ogrnuo kaputom i drugu joj ruku ugurao u rukav.

- Zaveži ovaj šal.

Doimao se tako prljavim. Pokušala ga je složiti. Bio je prevelik za nju, vuneni. Nekako ga je uspjela svezati pod bradom.

- Vрати se u auto. Što brži budemo, brže ćeš dečku odvezati usta. - Grubo ju je gurnuo na prednje sjedalo. Vojnička je torba bila na podu. Pokušala je sjesti tako da čizmama ne udari u torbu. Sagnula se i popipala torbu rukama. Prešla je rukama preko grube tkanine i osjetila Neilovu glavu. Opazila je da vrpca nije do kraja stegnuta. Barem ima zraka!

- Neile, Neile, tu sam. Sve će biti dobro, Neile...

Je li se pomaknuo? O, Bože, ne daj da se uguši.

Neznanac je brzo obišao automobil. Sjeo je za upravljač i okrenuo ključ. Automobil je polako krenuo naprijed.

U gradskom smo središtu! Ta je spoznaja šokirala Sharon. Mora se pribrati. Mora biti mirna i činiti sve što joj kaže. Automobil se približavao Broadwayu. Vidjela je sat na Times Squareu, pokazivao je sedam i dvadeset minuta. Tek sedam i dvadeset!

Sinoć je u to doba stigla kući iz Washingtona.

Otuširala se, presvukla, stavila odreske u pećnicu i popila čašicu Chablisa. Bila je umorna i napeta i htjela se opustiti

prije nego što počne pisati članak.

Pomislila je na Stevea, kako joj je u posljednja tri tjedna otkako se nisu vidjeli bolno nedostajao.

Nazvao je. U njegovu je glasu osjetila neobičan spoj zadovoljstva i tjeskobe. Razgovor je bio kratak, gotovo neosoban. »Bok... Samo sam se htio uvjeriti da si stigla. Čujem da je u Washingtonu grozno vrijeme i da dolazi k nama. Vidimo se u televizijskom studiju.« Zatim je zastao i dodao: »Nedostajala si mi. Ne zaboravi da sutra navečer dolaziš k nama.«

Spustila je slušalicu, a potreba da ga vidi postala je još jača nakon razgovora. A opet, osjećala se nekako razočarano i zabrinuto. Što zapravo želi? I što će on pomisliti kada dođe kući i shvati da je nema? Oh, Steve!

Stali su na semaforu u Šestoj aveniji. Mimo njih prošao je policijski automobil. Sharon je gledala mladoga vozača u odori, koji je navukao kapu na čelo. Pogledao je kroz prozor i pogledi su im se sreli. Sharon je osjetila da automobil ponovno kreće. Netremice je gledala u policajca, željela je da on ne skine pogled s nje, da shvati kako nešto nije u redu. Na boku je osjetila oštar ubod. Pogledala je i vidjela da neznanac ima u ruci nož.

- Počnu li nas sada slijediti, ti si prva - rekao je.

- A i za malog će ostati dovoljno vremena.

U njegovu je glasu osjetila ledenu ravnodušnost. Patrolna su kola bila neposredno iza njih. Odjednom je počelo treptati modro svjetlo. Oglasila se sirena.

- Ne! Molim vas...- Policijski je automobil projurio pokraj njih i izgubio se na ulici.

Skretali su prema jugu, u Petu aveniju. Pješaka gotovo uopće nije bilo. Vrijeme je bilo ledeno, padao je snijeg i hodanje po New Yorku bilo je po takvu vremenu odveć neugodno.

Automobil je naglo skrenuo u Četrdeset četvrtu ulicu. Kamo ih vodi? Četrdeset četvrta ulica završava kod postaje Grand Central. Zar on to ne zna?

Vozio je dvije ulice dalje prema Aveniji Vanderbilt i skrenuo na desno. Parkirao je pokraj ulaza u Hotel Biltmore, točno naspram kolodvora.

- Izlazimo - rekao je, a glas mu je bio tih.

- Idemo na peron. Hodat ćeš uz mene. Ništa ne pokušavaj! Ja ću nositi torbu, a ako netko nešto opazi, dečka čeka nož. - Pogledao je prema Sharon. Oči su mu ponovno sjale. Na licu mu je igrao mišić.

- Jasno?

Kimnula je. Može li ga Neil čuti?

- Pričekaj malo. - Gledao je u nju. Posegnuo je u pretinac i izvadio sunčane naočale.

- Stavi ih.

Otvorio je vrata, pogledao unaokolo i brzo izašao. Ulica je bila pusta. Pred postajom je stajalo samo nekoliko taksija. Činilo se da ih nitko ne vidi...

Vodi nas na vlak, pomislila je Sharon. Prije nego što nas itko počne tražiti, bit ćemo već kilometrima daleko!

Osjetila je na lijevoj ruci kako je nešto bode. Prsten! Starinski prsten s mjesečevim kamenom, koji joj je za Božić darovao Steve... Dok je bila vezana, okrenuo se na stranu. Zlatna rozeta s kamenom urezivala joj se u meso. Gotovo ne razmišljajući, Sharon je skinula prsten. Prije nego što su se otvorila vrata na njezinoj strani, imala je još toliko vremena da ga ugura u jastuke na sjedalu.

Nesigurno je izašla na skliski pločnik. Muškarac ju je rukom zgrabio za zapešće i pozorno pogledao unutrašnjost automobila. Brzo se sagnuo, podigao gazu i tkaninu kojima joj je bio začepio usta, te komade vrpce koji su ostali kad ju je oslobodio. Sharon je zadržala dah. Nije našao prsten.

Sagnuo se, podigao vojničku torbu, čvrsto stegnuo vrpce i svezao krajeve. U zatvorenoj torbi, Neil se može ugušiti.

- Gledaj. - Zurila je u oštricu noža u njegovoj ruci, koji je bio gotovo potpuno skriven u širokom rukavu kaputa.

- Okrenut je točno prema dječakovu srcu. Pokušao li što, mali je gotov.

- Idemo sad! - Drugom rukom pridržavao ju je za lakat. Prisilio ju je da uhvati njegov korak i prešli su preko ulice. Bili su muškarac i žena koji bježe s hladnoće na peron, ni po čemu osobito zamjetljivi, bezimni, u jeftinoj odjeći i s platnenom torbom umjesto kovčega.

Iako je nosila sunčane naočale, Sharon je zažmirila na svjetlu na peronu. Stajali su u dvorani sa šalterima, pred glavnim peronom. Nekoliko metara lijevo bio je novinski kiosk. Prodavač je nezainteresirano gledao prema njima. Pošli su stubama do prve razine. Sharon je vidjela veliki Kodakov plakat, na kojemu je pisalo: »Zgrabi ljepotu svugdje gdje je nađeš...«

Bojala se da će se početi histerično smijati. Zgrabi? Zgrabi je? Sat.

Znameniti sat iznad odjela informacija nasred perona. Sada je bilo teže vidjeti da su pred njim stavili staklo. Sharon je negdje bila pročitala da se u podnožju sata nalazi šest crvenih svjetala. Kada trepću, to je znak za policijsku jedinicu koja čuva postaju da se dignu na noge. Što bi oni mislili kad bi znali što se zapravo događa?

Bila je minuta do pola osam. Steve. Steve ide na vlak, koji polazi u pola osam. Upravo je sada ovdje... u vlaku na tom peronu, vlaku koji će otići za minutu. Steve, htjela bi viknuti... Steve...

Čelični prsti stegnuli su joj ruku.

- Tu dolje. - Gurnuo ju je prema stubama i zatim dolje,

na donji peron.

Gužva na kolodvoru već je prošla i nije bilo mnogo ljudi... Glavni je peron bio gotovo prazan, a stubama nije silazio nitko. Bi li trebala odglumiti pad, skrenuti pozornost? Ne... ne smije riskirati, ne sada, kada se nož može u trenu zariti u Neila...

Stigli su na nižu razinu. Na desnoj strani vidjela je ulaz u Oyster Bar. Prošli se mjesec sa Steveom tu našla na kratkom objedu. Sjedili su za pultom i jeli juhu od ostriga koja se pušila. Steve, nađi nas, pomози nam...

Gurnuo ju je u lijevo.

- Idemo tamo dolje... Ne tako brzo... Pruga? 112.

Pročitala je natpis: »Mount Vernon - 8:10.« Vlak je zacijelo upravo otišao. Zašto bi išao tamo?

Lijevo od brklje, koja je vodila do tračnica, Sharon je vidjela loše odjevenu staricu, koja je nosila vrećicu iz trgovine. Bila je ogrnuta muškom jaknom, a ispod je nosila dronjavu vunenu haljinu. Na nogama je imala naborane debele vunene čarape. Žena je gledala u nju. Je li shvatila da nešto nije u redu? - Hodaj dalje...

Išli su dolje prema peronu 112. Njihovi su koraci odjekivali po metalnim stubama. Žamor glasova je jenjao, a toplinu kolodvora zamijenio je vlažan, hladan zrak.

Peron je bio pust.

- Tu okolo. - Sada ju je vukao da hoda brže, oko platformi, gdje završavaju tračnice, niz sljedeću kosinu. Negdje u blizini kapala je voda. Kamo idu? Zbog tamnih naočala nije dobro vidjela. Ritmičan ropot... pumpa... pneumatska pumpa... Idu u dubinu željezničke postaje... duboko pod zemljom. Što će im učiniti? Slušala je drndajući zvuk vlakova... U blizini je zacijelo neki prolaz...

Betonsko se tlo i dalje spuštalo. Prolaz se proširio. Bili su na prostoru velikom kao pola nogometnog igrališta; gusto

prepletene cijevi, šahtovi i bučni motori. Dvadesetak metara lijevo bilo je usko stubište.

- Tamo... požuri! - Sada je disao ubrzanije. Slušala je kako sopće iza nje. Penjala se stubama i nesvjesno brojala korake... deset... jedanaest... dvanaest. Stala je na uskom podestu, ispred debelih metalnih vrata.

- Odmakni se. - Osjetila je kako je pritišće njegovo teško tijelo i odmaknula se. Spustio je platnenu torbu i brzo je pogledao. Na slabom je svjetlu vidjela kako mu na čelu blistaju graške znoja. Izvukao je ključ i stavio ga u bravu. Ključ se uz škripanje okrenuo. Gurnuo je vrata i gurnuo je unutra. Kada je ponovno podigao torbu, čula je kako gundā. Vrata su se za njima zatvorila. U vlažnoj tami čula je škljocaj prekidača.

Nakon pola sekunde, na stropu su zažmirkale prašnjave fluorescente svjetiljke.

Sharon se ogledala po prljavoj, vlažnoj prostoriji, po hrđavim sudoperima, po daskama obloženom dizalu, uleknutoj postelji i prevrnutom sanduku, po starom crnom kovčegu na podu.

- Gdje smo? Što namjeravate s nama? - Govorila je gotovo šaptom, ali je u prostoriji nalik na tamnicu njezine riječi pratila jeka.

Otmičar nije odgovorio. Gurnuo ju je naprijed i pohitao prema postelji. Odložio je vojničku torbu i protegnuo ruke. Sharon se spustila na koljena i počela brzo odvezivati vrpцу.

Napokon je razvezala čvor i povukla platno. Rastvorila je torbu i posegnula za malim, skvrčenim tijelom. Oslobodila je Neilovu glavu. Brzo se mašila za krpu koja mu je zatvarala usta i povukla je preko njegove brade.

Neil je hvatao zrak, disao je oštro i hripavo. Slušala je pištanje i osjećala kako mu se nadimlje prsni koš. Poduprla

mu je glavu rukom i počela odvezivati povez preko očiju.

- Pusti to! - Zapovijed je bila oštra i gruba.

- Molim vas! - povikala je.

- Bolestan je... Ima astmatični napad. Pomozite!

Pogledala je gore, a onda se ugrizla za usnu kako bi prigušila vrisak. Nad vojničkim krevetom na zid su bile prikvačene tri velike slike. Mlada žena trči, raširenih ruku, gleda preko ramena, na licu se vidi užas, usta su iskrivljena u krik.

Plavokosa žena podvinutih nogu leži pokraj automobila. Tamnokosi mladić rukom je grabi za grlo, a u njezinim je iskolačenim očima beskrajna praznina.

Nekoć davno Lally je bila učiteljica u Nebraski. Kada je napokon otišla u mirovinu, sama se uputila vidjeti New York. Kući se više nikada nije vratila.

Noć, kada je stigla na postaju Grand Central, bila je za nju prekretnica. Zbunjena i prestrašena, nosila je svoj jedini kovčeg po golemom Concoursu i podigla pogled. Stala je. Bila je jedna od rijetkih koji su odmah primijetili da je nebo na velikom nadsvođenom stropu naslikano naopako. Istočne su zvijezde bile na zapadu.

Glasno se nasmijala, a osmijeh je pokazao dva velika prednja zuba. Ljudi su pogledali prema njoj, a zatim produžili svojim putem. Neki su se na njezin smijeh nasmiješili. Kod kuće, kada bi vidjeli Lally kako gleda gore i smije se sama za se, sljedeći dan to bi znao cijeli grad. Odnijela je kovčeg na garderobu i otišla se urediti u ženskom toaletu. Umila se, poravnala debelu bezobličnu suknju i zakopčala debeli pleteni pullover. Na kraju je počesljala kratku sijedu kosu, koja je uokvirivala njezino okruglo lice.

Sljedećih šest sati Lally je šetala po postaji i poput djeteta se radovala pri pogledu na mnoštvo užurbanih ljudi. Jela je na pultu jeftine zalogajnice, uz stakleni izlog kroz koji su se vidjeli hodnici koji vode prema hotelima, a zatim se ponovno vratila u glavnu čekaonicu. Osupnuta, gledala je mladu majku kako doji uplakano dijete, zurila je u mladi par koji se strastveno grlio pred svima, pratila je kartašku igru četvorice muškaraca.

Mnoštvo pod nebeskim znakovima razrjeđivalo se,

potom povećavalo i opet razrjeđivalo. Kada je bila gotovo ponoć, opazila je da je ostala još jedna skupina od šest muškaraca, a s njima je bila i sitna ženica, mala poput ptičice. Sjedili su zajedno i razgovarali poput starih prijatelja. Žena je primijetila da ih gleda i prišla joj je.

- Ti si ovdje nova? - Glas joj je bio grub, ali prijazan.

Lally je ženu već vidjela, iz koša za smeće uzela je novine.

- Da - rekla je.

- Imaš kamo otići?

Lally je imala rezervaciju u Y, ali neki joj je osjećaj govorio da treba slagati.

- Ne.

- Tek si stigla?

- Da.

- Imaš novca?

- Ne mnogo. - Još jedna laž.

- Dobro, ne brini. Pokazat ćemo ti sve što treba. Mi smo ovdje stalni. - Rukom je pokazala prema skupini.

- Živite u blizini? - upitala je Lally.

Žena se nasmijala i otkrila pokvarene zube.

- Ne, mi živimo ovdje. Ja sam Rosie Bidwell.

U svoje nevesele šezdeset dvije godine Lally još nije imala blisku prijateljicu. Rosie Bidwell to je promijenila.

Lally su uskoro primili u družinu. Oslobodila se kovčega i, poput Rosie, sve svoje stvari nosila je u vrećicama.

Naviknula se na njihov način življenja, na sjedenje uz jeftinu hranu iz automata, na povremeno tuširanje u javnom kupalištu u Villageu, spavanje u jeftinim prenoćištima i hotelima u kojima se može prenoćiti za dolar ili u domu Vojske spasa.

Ili... u vlastitoj sobici na postaji Grand Central.

Bila je to tajna, koju Lally nije rekla ni Rosie. Bila je neumorna istraživačica i upoznala je svaki i najmanji kutić

svoje postaje. Penjala se stubama iza narančastih vrata na peronima, lunjala je mračnim prostorima između tla gornje razine i stropa donjega perona. Našla je skriveno stubište koje povezuje dva ženska toaleta. Kada je donje stubište bilo zatvoreno zbog popravka, često bi se spustila tim stubištem i noć provela ondje, a da to nitko nije znao.

Čak je ulazila u tunel koji zijeva pod Avenijom Park. Kad bi vlak protutnjao, stisnula bi se uz betonski zid. Svoju je hranu dijelila s izgladnjelim mačkama, koje su se šuljale tunelom.

Ali, naročito ju je privlačio dio koji se nalazio u dubini postaje i koji su čuvari nazvali Sing-Sing. S njegovim pumpama i uređajima za prozračivanje, vjetrenim oknima i generatorima koji su brujali i škripali i cviljeli, osjećala se kao da je u samome srca svoje postaje. Neoznačena vrata na vrhu uskoga stubišta u Sing-Singu gicala su njezinu znatiželju. Oprezno, spomenula ih je Rustyju, čuvaru s kojim se sprijateljila. Rekao je da je to samo bijedna rupetina u kojoj su nekoć prali posuđe iz Oyster Bara i da ondje nema što tražiti. Ali, toliko je ga je gnjavila, dok nije popustio i pokazao joj prostor.

Bila je oduševljena. Pljesnivi strop i zidovi s kojih se ljuštila boja uopće joj nisu smetali. Svjetlo je radilo, a iz pipa nad sudoperima tekla je voda. Soba je imala čak i prostoriju sa zahodom. Odmah je znala da je to mjesto ono jedino što joj nedostaje, da će ispuniti njezinu potrebu za povremenom samoćom.

- Soba s kupaonicom - rekla je.
- Rusty, dopusti mi spavati ovdje.

Vidjelo se da je zgranut.

- Ne dolazi u obzir! Zbog toga bih mogao izgubiti posao. - Ali toliko ga je moljakala, da joj je tu i tamo dopustio prenoćiti u sobi. Onda je jednoga dana na nekoliko

sati posudila njegov ključ i dala napraviti vlastiti. Kada je Rusty otišao u mirovinu, potpuno je prisvojila taj prostor.

Lally je malo-pomalo donosila u sobu stvari koje su joj trebale: raskliman platneni vojnički ležaj, stari madrac i narančasti sanduk. Počela je redovito dolaziti i to joj se najviše sviđalo: spavati u mrklome mraku, u dubini svoje postaje, slušati udaljeno klopotanje i lupanje vlakova, koje je s protokom noći postajalo sve tiše, a onda se pojačavalo s jutarnjom gužvom.

Ležeći na postelji, katkada je razmišljala o tome kako učenicima pripovijeda o Fantomu u operi. »A ispod te prekrasne, pozlaćene operne kuće bio je drugi svijet«, govorila je. »Svijet mračan i zagonetan, svijet hodnika, kanala i vlage, u kojemu se čovjek može sakriti od svih.« Jedini oblak na njezinu obzorju bio je izjedajući strah da će jednoga dana postaju srušiti. Kada je Odbor za spas Grand Centrala organizirao demonstracije, nenametljivo je stajala u kutu, ali kada je Jackie Onassis govorila o tomu da je Grand Central dio newyorške tradicije, koji se ne smije uništiti, Lally je glasno pljeskala.

Pa iako su uspjeli da Grand Central postane povijesnim spomenikom, Lally je znala da još ima mnogih koji bi ga rado srušili. O, Bože, ne daj moju postaju!

Tijekom zime nije boravila u sobi. Bilo je u njoj previše hladno i vlažno. No od svibnja do rujna ostajala je u njoj po dva puta na tjedan, točno toliko da je policajci ne ulove i da se u Rosie ne probudi znatiželja. Prošlo je šest godina, šest najljepših godina u Lallynu životu. Upoznala je sve čuvare, prodavače novina, službenike na šalterima. Prepoznavala je lica redovitih putnika, znala je tko ide na koji vlak i kada. Poznavala je čak pijance, koji su po peronima hvatali posljednje noćne vlakove. Toga ponedjeljka navečer Lally je sreća Rosie u glavnoj čekaonici.

Zimi ju je mučio težak artritis. Samo to ju je odvrćalo od odlaska u sobu. Ali, posljednji je put ondje bila prije šest mjeseci i iznenada je osjetila nesavladivu želju da ode onamo spavati. »Samo ću pogledati kako je unutra«, mislila je. »Ako nije prehladno, možda bih noćas mogla prespavati. Ali, vjerojatno se neće moći.«

Teška koraka, pošla je stubama na donji peron. Nije bilo mnogo ljudi. Obazrivo je gledala oko sebe tražeći policajce. Nikako nije htjela riskirati da je vide kako ulazi u sobu. Ne bi joj dopustili da je zadrži, čak ni najbolji među njima. Ugledala je obitelj s troje djece. Svi su lijepo izgledali. Voljela je djecu i bila je dobra učiteljica. Kada bi završila lekciju, često se šalila na račun svojeg beskućništva i dobro se razumjela s djecom. Ali ne, ne bi voljela da se ti dani vrate.

Upravo kada se počela spuštati prema peronu 112, pogled joj je privukla potrgana grimizna podstava što je visjela ispod staroga sivoga kaputa.

Lally je prepoznala kaput. Prošli tjedan probala ga je u nekoj trgovini rabljene odjeće u Drugoj aveniji. Dva ista takva sigurno ne mogu biti, ne s takvom podstavom. Postajala je sve znatiželjnija i počela je pažljivo promatrati lice žene u kaputu. Zapanjila se kada je shvatila da je mlada i lijepa. Vidjela je to iako je žena nosila rubac i tamne naočale.

Muškarac, koji je bio s njome... Lally ga je u posljednje vrijeme često viđala na postaji. Opazila je skupe kožnate čizme na ženinim nogama. Takve nose ljudi koji putuju vlakovima u Connecticut.

Čudan spoj, pomislila je. Iznošen kaput i takve čizme. Sada je bila još znatiželjnija i gledala je kako par prelazi peron. Torba koju je muškarac nosio činila se prilično teška. Kada je vidjela da idu dolje, prema peronu 112, namrštila se.

Četrdeset minuta neće biti nikakva vlaka. Ludo, pomislila je. Zašto bi čekala na peronu? Tako je hladno i vlažno.

Slegnula je ramenima. Od toga neće biti ništa. Dok su oni na peronu, ne može u svoju sobu. Vidjeli bi je. Morat će čekati do sutra.

S filozofskim stoicizmom podnijela je razočaranje i krenula prema glavnoj čekaonici potražiti Rosie.

- Govori, Rone! Govori, bogamu! - Tamnokosi odvjjetnik pritisnuo je dugme za snimanje. Dvojica muškaraca sjedila su na ležaju, a između njih stajao je kasetofon.

- Ne! - Ron Thompson je ustao, nemirno se ushodao po uskoj ćeliji i zagledao se kroz prozor s rešetkama. Brzo se okrenuo.

- Ovdje čak i snijeg izgleda prljav - rekao je. - Prljav, siv i hladan. Želite li to snimiti?

- Ne, ne želim. - Bob Kurner je ustao i položio ruke na mladićeva ramena.

- Rone, molim te...

- Čemu to? Čemu? - Usne devetnaestogodišnjeg mladića su drhtale. Izraz njegova lica se promijenio, iznenada je izgledao mlad i bespomoćan. Ugrizao se za usnicu i rukom protrljao oči.

- Bobe, učinio si sve što se dalo... Znam da jesi. Ali, sada se više ništa ne može učiniti.

- Ništa osim toga da guvernerki ponudim razlog za pomilovanje ili čak odgodu pogubljenja, Rone. Čak i odgodu, Rone...

- Ali, pokušali ste... Ona novinarka, Sharon Martin... Ako njoj nije uspjelo sa svim onim važnim potpisima koje je skupila...

- K vragu i ta prokleta Sharon Martin! - Bob Kurner stegnuo je šake.

- K vragu sa svim tim dobročiniteljima, koji nemaju

pojma što započinju! Rone, ona te je... Potpisivali smo peticiju, pravu peticiju, sa svim onim ljudima koji te poznaju, koji znaju da ti nikome ne bi mogao nauditi, a ona ide po cijeloj državi i govori da si naravno kriv, ali da ne smiješ umrijeti. Ona je guvernerki onemogućila da ti smanji kaznu - onemogućila.

- Zašto biste onda gubili vrijeme? Ako je sve uzalud, ako nema nade. Ne želim više o tome razgovarati!

- Ali moraš! - Bob Kurner pogledao je mladića u oči i glas mu se smekšao. U njima se ogledala otvorenost i iskrenost. Bob je pomislio na sebe kada mu je bilo devetnaest godina. Prije deset godina bio je student druge godine na Villanovi. Ron se namjeravao upisati na koledž, a umjesto toga umrijet će na električnoj stolici. Čak ni poslije dvije godine u zatvoru njegovo mišićavo tijelo nije oslabilo. Ron je u svojoj ćeliji redovito vježbao, bio je vrlo discipliniran. Ali izgubio je desetak kilograma i u licu je bio bijel poput krede.

- Gledaj - rekao je Bob. - Negdje mora biti nešto, što sam previdio...

- Ništa niste previdjeli.

- Rone, branio sam te. Ti nisi ubio Ninu Peterson, a ipak su te osudili. Kad bismo našli barem jedan dokaz za guvernerku, jedan valjan razlog zbog kojega bi ti mogla odobriti odgodu. Imamo četrdeset dva sata, samo još četrdeset dva sata.

- Upravo ste sad rekli da ne može ublažiti kaznu.

Bob Kurner se sagnuo i isključio kasetofon.

- Rone, ovo ti možda ne bih smio reći. Bog zna da je to long shot. Ali, poslušaj me. Kada su te osudili za smrt Nine Peterson, mnogi su mislili da si kriv i za druga dva nerazjašnjena umorstva. Znaš da je bilo tako.

- Već su me dovoljno ispitivali o tome...

- Išao si u školu s Carfollijevom. Za gospođu Weiss čistio si snijeg. Bilo je razloga da te ispituju. Takav je postupak. A zatim, kad su te uhitili, više nije bilo umorstava - do sada. Rone, u okrugu Fairfield u posljednjih mjesec dana ubijene su dvije mlade žene. Kad bismo samo mogli unijeti neku sumnju, nešto što bi povezalo umorstvo Nine Peterson i ta dva slučaja.

Položio je ruku na mladićevo rame.

- Rone, znam kako je sve to strašno. Mogu samo slutiti što sve proživljavaš. Ali, rekao si mi koliko razmišljaš o onom danu. Možda postoji još nešto... nešto što ti se nije činilo važno, neka sitnica. Kad bi samo htio govoriti.

Ron se odmaknuo, otišao do ležaja i sjeo. Pritisnuo je dugme za snimanje i okrenuo se prema kasetofonu kako bi glas bio razgovijetan. Namrštio se, pribrao i s oklijevanjem počeo govoriti.

- Toga poslijepodneva radio sam nakon škole u trgovini Thimberly. Gospođa Peterson došla je kupovati. Gospodin Thimberly upravo mi je tada govorio da će me otpustiti jer previše često idem na košarkaške treninge. Slušala ga je. Kad sam joj pomagao odnijeti stvari u auto, rekla je...

U devet sati vlak je ušao u postaju Carley. Steveova nestrpljivost prerasla je u duboku, izjedajuću zabrinutost. Morao bi nazvati liječnika. Ako je Neilu pozlilo, Sharon ga je možda odvela na injekciju. Možda se zato nitko nije javljao.

Sharon je došla. U to nije sumnjao. Da se predomislila, sigurno bi ga bila obavijestila telefonom.

Možda jednostavno nešto nije u redu s telefonskim vezama. A da je propustio taj vlak, tko zna koliko bi morao čekati na sljedeći. Kondukter je govorio nešto o tome da se tračnice smrzavaju.

Nešto nije u redu. Osjećao je to. Znao je.

Možda je tako uznemiren zbog smaknuća. Bože, večernje izdanje novina ponovno je oživjelo sjećanja, Na prvoj stranici objavili su Nininu fotografiju. Iznad nje je stajao naslov:

»Mladić odlazi u smrt zbog brutalnoga umorstva majke iz Connecticuta«.

Thompsonova slika bila je uz njezinu. Pristao momak. Teško je bilo povjerovati da bi mogao hladnokrvno ubiti.

Ninina fotografija. Tijekom duge vožnje vlakom Steve je stalno pogledavao na nju. Nakon umorstva novinari su se grabili za Nininu fotografiju i proklinjao je sebe što im je dopustio objaviti tu sliku. Bila je to njegova najdraža slika. Slikao ju je na laganom povjetarcu, koji je mrsio tamne uvojke oko njezina lica, a njezin je nos bio malo namršten, kao uvijek kad bi se smijala. I šal, koji je na slici bio lagano

zavezan oko vrata. Tek je poslije shvatio da ju je Thompson zadavio upravo tim šalom. Oh, Isuse!

Kada je četrdeset minuta kasnije vlak konačno ušao u Carley, Steve je prvi izletio kroz vrata. Jurio je po skliskim stubama perona, pohitao je na parkiralište i počeo čistiti snijeg s vjetrobranskog stakla svojeg automobila. Ali, staklo je prekrivao tanak sloj leda. Nestrpljivo je otvorio prtljažnik i izvadio sredstvo za odmrzavanje i strugač.

Ninu je posljednji put vidio kada ga je odvezla na vlak. Primijetio je da je na prednjem desnom kotaču guma bila jako izlizana. Priznala mu je da joj je dan prije pukla guma i da se vozi bez rezervne.

Bio je slabe volje i prasnuo je:

- Ne smiješ se voziti s tom lošom gumom! Draga, taj će te tvoj nemar stajati glave!

Stajat će te glave!

Obećala mu je da će odmah nabaviti novu gumu. Na postaji, počeo je izlaziti iz automobila bez uobičajenog poljupca za rastanak. Ali, Nina se nagnula k njemu i poljubila ga u obraz. Kroz prigušeni smijeh rekla mu je:

- Lijep ti dan želim, durko. Volim te.

Nije joj odgovorio i nije se osvrnuo. Pohitao je na vlak. U uredu je razmišljao o tome da je nazove. A onda je samome sebi rekao, neka misli da se stvarno ljuti na nju. Brinuo se za nju. Njezin je nemar katkada bio pretjeran. Nekoliko dana prije toga radio je do kasna, a kada je došao kući, vidio je da je otišla s Neilom na počinak ne zaključavši vrata.

I tako nije nazvao i nije se s njom pomirio. A kada je u pola šest te večeri sišao s vlaka, na postaji ga je čekao Roger Perry kako bi ga odvezao kući; rekao mu je da je Nina mrtva.

Slijedile su gotovo dvije godine duboke boli, sve do

onoga prijedpodneva prije šest mjeseci, kada su ga upoznali sa sugovornicom u emisiji Today, Sharon Martin.

Prednje je staklo bilo očišćeno. Steve je sjeo u automobil i okrenuo ključ. Čim se motor upalio, pritisnuo je gas. Želio je otići kući i naći sve u najboljem redu. Želio je da Neil ponovno bude sretan. Želio je zagrliti Sharon i držati je u naručju. Večeras je želio slušati Sharonin glas i njezine korake po sobi za goste i biti u njezinoj blizini. Moraju se dogovoriti. Ne smiju ničim dopustiti da pokvari njihov odnos.

Umjesto uobičajenih pet, vožnja se otegnula na petnaest minuta. Ceste su bile prekrivene ledom. Kod znaka za obavezno zaustavljanje pritisnuo je kočnicu, a automobil je jednostavno otklizao na raskrižje. Hvala Bogu da nitko nije dolazio.

Napokon je skrenuo na Driftwood Lane. Učinilo mu se da je neuobičajeno mračno. Pogledao je svoju kuću. Svjetla su bila pogašena! Ukočio se od straha. Zaboravio je na sklisku cestu i nagazio gas. Skrenuo je prema svojoj kući i stao tik iza Sharonina automobila. Potrčao je po stubama, gurnuo ključ u bravu i otvorio vrata.

- Sharon! Neile! - vikao je.

- Sharon... Neile...!

Iako je u predvorju bilo toplo, od tišine u kući prožela ga je studen.

- Sharon, Neile! - ponovno je povikao.

Pogledao je u dnevni boravak. Po podu su bili razasuti papiri. Neil je izrezivao slike, na otvorenoj stranici ležale su škare i papirići. Na stoliću pokraj kamina vidio je šalicu kakaa i čašicu sherryja. Pohitao je do šalice i popipao je. Kakao je bio hladan. Pojurio je u kuhinju, ugledao lončić u sudoperu, a onda kroz predsoblje otrčao u radnu sobu. Prožimao ga je osjećaj opasnosti i pritiskao mu srce. Ni u

radnoj sobi nije bilo nikoga. U kaminu je tinjala vatra. Billa je zamolio da je zapali prije nego što ode.

Ne znajući što traži, Steve je otrčao natrag do predvorja i ugledao Sharoninu torbu s njezinim stvarima i njezinu torbicu. Otvorio je vrata garderobnog ormara. Njezina je pelerina bila ondje! Zašto bi otišla bez nje? Neil! Neil je zacijelo dobio jedan od onih teških napada, koji se javljaju nenadano i u kojima se gotovo uguši.

Otrčao je do telefona na kuhinjskom zidu. Uz njega su stajali uredno ispisani brojevi - bolnica, policija, vatrogasci, kućni liječnik. Prvo je nazvao liječničku ordinaciju. Sestra je još bila ondje.

- Ne, gospodine Petersone, nitko nas nije zvao zbog Neila. Mogu li vam kako...

Prekinuo je vezu bez objašnjenja.

Nazvao je bolnicu, odjel za hitne slučajeve.

- Takve podatke nemamo...

Gdje su? Što je s njima? Disao je teško i isprekidano. Pogledao je na zidni sat. Devet i dvadeset. Gotovo dva sata otkako ih je pokušao dobiti telefonom. Nema ih najmanje toliko vremena. Perryjevi! Možda su otišli preko, k Perryjevima. Možda je Neilu bilo slabo i Sharon je zajedno s njim otišla tamo.

Steve je ponovno posegnuo za telefonom. Molim te, Bože, molim te neka budu kod Perryjevih. Neka sve bude dobro.

A onda ju je ugledao. Poruku na ploči za poruke. Napisanu kredom. Debela, nejednolika slova.

»Želite li da mali i cura ostanu živi, čekajte upute.«

Sljedeće tri riječi bile su debelo podcrtane:

Ne zovite policiju. Poruka je bila potpisana s »Foxy«.

U manhattanskom uredu FBI- a Hugh Taylor je uzdahnuo i zatvorio gornju ladicu svoga pisaćeg stola. Ah, bilo bi lijepo biti kod kuće, pomislio je. Gotovo je pola deset, promet neće biti previše gust. Ali zbog snježne oluje sigurno će biti teškoća na autocesti West Side. Most je vjerojatno već pod snijegom.

Ustao je i protegnuo se. Ramena i vrat bili su mu napeti i ukočeni. Ulazim u pedesetu; pomislio je, a osjećam se kao da mi je osamdeset. Dan je bio gadan. Još jedan pokušaj pljačke banke, ovaj put bila je to Chase Bank u Četrdeset osmoj kod Madisona. Blagajnik je uspio uključiti alarm i opkolili su pljačkaše. Ali, čuvar je bio ustrijeljen. Jadnik je u kritičnu stanju i vjerojatno se neće izvući.

Hughovo je lice otvrdnulo. Zločince koji su u stanju to učiniti, treba zatvoriti do kraja života.

Ali ne pogubiti. Hugh je uzeo svoj kaput. Zbog svega toga danas je bio potišten. Zbog toga maloga, Thompsona. Nikako mu nije izlazio iz glave. Slučaj Peterson od prije dvije godine. Hugh je bio zadužen za istragu. Sa svojom je ekipom pratio Thompsona do motela u Virginiji, gdje su ga uhvatili.

Momak je sve vrijeme uporno nijekao da je ubio Ninu Peterson. Poricao je umorstvo čak i kad je shvatio da je jedina mogućnost da spasi glavu prepustiti se na milost i nemilost sudu. Hugh je slegnuo ramenima. Sada na to više ne može utjecati. Sve je gotovo. A prekosutra će Thompsona pogubiti na električnoj stolici.

Hugh je otišao u hodnik i pritisnuo dugme za poziv dizala. Bio je mrtav umoran. Doista mrtav umoran.

Nakon nekoliko trenutaka dizalo se zaustavilo na njegovu katu. Vrata su se otvorila. Ušao je i pritisnuo tipku »P«.

Čuo je kako ga netko zove. Mehanički, iskoračio je kako se vrata ne bi zatvorila. Netko je trčao prema dizalu. Jedan od mladih agenata, Hank Lamont, zgrabio ga je za ruku.

- Hugh - rekao je sav uspuhan.

- Zove vas Steve Peterson... Znate, suprug Nine Peterson... Mali Thompson...

- Znam tko je tko - presjekao je Hugh.

- Što hoće?

- Njegov sin. Kaže da je njegova sina i onu novinarku, Sharon Martin, netko oteo.

- Tko je snimio te fotografije? - Sharon je slušala prizvuk straha u svojem glasu. Znala je da nije dobro što se boji. Srela je njegov pogled i vidjela da ga je njezin ton neugodno iznenadio. Usne su mu se stisnule, a udaranje bila na njegovoj sljepoočici postalo je brže. Nagonski je rekla:

- Hoću reći, tako su realistične. Malo se opustio.

- Možda sam ih našao. Sjetila se bljeskalice, koja ju je zaslijepila u automobilu.

- Ili ste ih možda vi snimili. - Pokušala je to reći tako da zvuči kao kompliment.

- Možda.

Osjetila je kako je dodirnuo njezinu kosu i prste spustio na njezino lice. Nemoj pokazati strah, grozničavo je razmišljala. Još je držala u naručju Neilovu glavu. Počeo se tresti. Među ostrim isprekidanim astmatičnim udasima čuli su se jecaji.

- Neile, ne plači - preklinjala ga je.

- Ugušit ćeš se. - Podigla je pogled prema njihovom otmičaru.

- Tako je preplašen. Odvežite ga.

- Hoćeš li me voljeti ako to učinim? - Kleknuo je pokraj ležaja i nogom je pritisnuo u bok.

- Jasno da ću vas voljeti, ali molim vas, dajte. - Prstima je prešla po vlažnim, pješčano plavim uvojcima na dječakovu čelu.

- Ne diraj taj povez!

- Čvrsto je zgrabio njezinu ruku i odmaknuo je od

Neilova lica.

- Dobro, neću. - Glas joj je bio umirujući.

- U redu. Ali samo kratko. I samo ruke. Prvo ti leži.

Ukočila se.

- Zašto?

- Ne možete oboje biti odvezani. Makni se od maloga.

Nije joj preostalo drugo nego poslušati. Ovaj put svezao joj je noge od koljena do gležnjeva, a onda je povukao gore; u sjedeći položaj na ležaju.

- Dok ne odem, Sharon, neću ti svezati ruke. - Bio je to dar. Njezino je ime izgovorio nekako blago.

Dok ne ode? Ostavit će ih same? Naginjao se nad Neila i prerezao čvor na njegovim zapešcima. Neil je raširio ruke. Mahnuo je po zraku. Disao je isprekidano i brzo. Pištanje je bilo neprekidno i ujednačeno.

Sharon ga je privukla k sebi i uzela ga u naručje. Još je bila u sivome kaputu. Stisnula ga je uza se i ogrnula ga. Neil se otimao, a tijelo mu se treslo.

- Neile, prestani! Umiri se! - Glas joj je bio čvrst.

- Sjeti se što ti je tata rekao. Kako se moraš ponašati kad te uhvati napad astme? Budi miran i diši veoma polako. - Pogledala je k muškarcu.

- Molim vas, hoćete li mu dati malo vode?

Na nejednoličnom, mutnom svjetlu njegova je sjena na betonskom zidu bila tamna i puna mrlja. Kimnuo je i otišao do hrđavoga sudopera. Umjesto kapanja, sada je iz pipe nejednoliko kлокotalo. Kad joj je okrenuo leđa, Sharon je pogledala slike. Dvije od tih žena bile su mrtve ili su umirale. Treća je pokušavala bježati, od nečega ili nekoga. Je li im on to učinio? Kakve je vrste on luđaka? Zašto je oteo nju i Neila? Trebalo se usuditi proći kroz cijeli kolodvor s njima. Očito, sve je to pomnjivo isplanirao. Ali zašto?

Neil je prestao disati, gušio se. Počeo je kašljati, brzo i

oštro. Otmičar se okrenuo od sudopera, a u ruci je držao papirnatu čašu. Činilo se da ga je gušenje i kašljanje uznemirilo. Dodao joj je čašu i Sharon je vidjela da mu se ruka trese.

- Neka prestane s time - rekao je.

Sharon je prinijela čašu Neilovim usnama. - Neile, popij malo. Halapljivo je gutao vodu.

- Ne, Neile, polako. Sada se nasloni natrag. - Dječak je popio vodu i uzdahnuo. Osjetila je kako se slabašno tijelo malo opustilo.

- Tako je već bolje.

Otmičar se nagnuo nad nju.

- Ti si vrlo dobra cura, Sharon - rekao je. - I upravo sam se zato zaljubio u tebe. Zato jer me se ne bojiš. Zar ne da me se ne bojiš?

- Ne, naravno da ne. Znam da nam ne želite nauditi. - Govorila je mirnim glasom.

- Ali, zašto ste nas ovamo doveli?

Ne odgovorivši, otišao je do crnoga kovčega, pažljivo ga podigao i spustio ga na pod korak od vrata. Čučnuo je i otvorio ga.

- Što je unutra? - upitala je Sharon.

- Nešto što moram još namjestiti prije odlaska.

- A kamo idete?

- Ne ispituj me toliko, Sharon.

- Samo me zanima što namjeravate. - Gledala je njegove prste kako se miču u unutrašnjosti kovčega. Činilo se kao da rade neovisno o njemu. Spretno su namještali streljivo i upletali žice.

- Ne mogu razgovarati dok se bavim ovime. Čovjek mora biti pažljiv s nitroglicerinom. Čak i ja moram s njim biti pažljiv. Ruke su joj se ukočile. Taj luđak pripravlja eksploziv nekoliko koraka od njih. Pogriješi li, pomakne li

što krivo... Sjetila se događaja u nekoj kući u Greenwich Villageu, koja je otišla u zrak. Toga je dana bila u New Yorku, jer nije bilo škole, i nešto je kupovala nekoliko ulica dalje. Čula se zaglušujuća eksplozija. Pomislila je na hrpu ruševina, na hrpe odlomljena kamena i rascijepljena drva. I ti su ljudi mislili da znaju s eksplozivom.

Ustrašena, gledala je kako radi, pribran i precizan. Krvotok joj je stao u nogama, vlaga joj je prodirala u kožu, a uši su počele razaznavati udaljeno klopotanje vlakova. Pištanje u Neilovu disanju postalo je jednoliko. Bilo je još brzo, isprekidano, ali ne više tako grčevito. Muškarac se konačno uspravio.

- U redu je. - Zvučao je zadovoljno.

- Što namjeravate s time?

- To će vas čuvati.

- Kako to mislite?

- Do jutra vas moram ostaviti ovdje. Ne smijem si priuštiti da vas izgubim, zar ne?

- Kako nas možete izgubiti ako smo ovdje, sami i svezani?

- Možda je jedan prema milijun, jedan prema deset milijuna da će netko htjeti ući unutra dok mene nema...

- Koliko ćete nas dugo ovdje držati?

- Do srijede. Sharon, ništa me ne pitaj. Reći ću ti ono što želim da znaš.

- Oprostite. Pitam samo zato što ne razumijem što se događa.

- Ne smijem dopustiti da vas tko nađe. Ali, moram otići. Pa ako su vrata povezana s eksplozivom i ako bi tko htio unutra...

Ne, nije istina. Ona nije tu. Te riječi nisu istinite. To je nemoguće.

- Ništa ti ne brini, Sharon. Sutra navečer Steve

Peterson će mi dati osamdeset dvije tisuće dolara i sve će biti gotovo.

- Osamdeset dvije tisuće dolara?

- Da. A u srijedu prije podne ti i ja ćemo otići, a ja ću ostaviti poruku gdje će naći dečka. - Negdje daleko čula se grmljavina, zatim tišina, pa opet grmljavina.

Prišao je bliže.

- Žao mi je, Sharon. - Naglim pokretom povukao je Neila iz njezina naručja i gurnuo ga na ležaj. Prije no što se mogla pomaknuti, povukao joj je ruke na leđa. Kada je kaput skliznuo s nje, svezao joj je ruke.

Posegnuo je za Neilom. - Molim vas, nemojte mu zatvarati usta... - preklinjala je.

- Ako se uguši... možda nećete moći dobiti novac... Možda ćete morati dokazati da je živ. Molim vas... Ja... Ja vas volim. Zato što ste tako pametni.

Gledao ju je i razmišljao.

- Vi... znate moje ime, ali niste mi rekli kako se vi zovete. Voljela bih misliti na vas.

Okrenuo joj je lice prema sebi. Njegove su ruke bile hrapave, grube. Bilo je teško povjerovati da su mogle tako vješto baratati s osjetljivim žicama. Nagnuo se nad nju. Dah mu je bio težak i vruć. Otrpjela je njegov poljubac na usnama, grub i vlažan. Zatim ju je poljubio u vrat i uho.

- Zovem se Foxy - rekao je promuklo. - Izgovori moje ime, Sharon.

- Foxy.

Svezao je Neilova zapešća i povukao ga prema njoj. Ležaj je bio uzan i jedva je bilo mjesta za oboje. Ležali su na boku jedno uz drugo.

Sharonine su ruke bile stisnute uz grubi betonski zid. Pokrio ju je prljavim sivim kaputom, a onda stao iznad njih. Gledao je prema obloženoj stijeni za dizalo.

- Ne. - Izgledao je nezadovoljan, nesiguran. - Ne smijem riskirati da vas tko čuje.

Ponovno im je svezao usta, ovaj put ne onako čvrsto. Nije se više usudila prosvjedovati. Ponovno je postao živčan.

A onda je shvatila zašto. Polako, vrlo pažljivo, priključio je tanku žicu na kovčeg i povukao je k vratima. Žicu će pričvrstiti za vrata. Bude li tko htio ući, aktivirat će eksploziv!

Čula je škljocaj prekidača i prašnjave su se svjetiljke žmirkajući ugasile. Vrata su se nečujno otvorila i zatim se opet zatvorila. Na trenutak je vidjela njegovu sjenu u tami vani, a onda je otišao. U prostoriji je sada vladao potpuni mrak, a tišinu je prekidalo jedino Neilovo teško disanje i povremeno prigušeno kloparanje vlaka koji ulazi u tunel.

Roger i Glenda Perry odlučili su vijesti u jedanaest sati gledati iz postelje. Ona se već okupala i ponudila mu, dok se tušira, pripremiti punč.

- Bilo bi to lijepo, ali nemoj se previše mučiti. Provjerio je jesu li kuhinjska vrata zaključana i pošao na kat. Uživao je u vrućoj vodi, koja ga je bockala. Brzo je odjenueo modru prugastu pidžamu, odgurnuo teški prekrivač s bračne postelje i upalio svjetiljku za čitanje, koja je osvjetljavala oba jastuka.

Prije no što je legao, otišao je do prozora. Glenda i on voljeli su čak i po takvu vremenu osjetiti hladni noćni zrak u spavaonici. Automatski, pogledao je prema kući Petersonovih. Sada je bila osvijetljena, vani i unutra. Kroz krupne pahulje što su se gusto vrtjele po zraku vidio je da pred kućom stoje neki automobili.

Glenda je ušla u sobu i donijela šalicu iz koje se pušilo.

- Što gledaš?

Zbunjen, okrenuo se.

- Ništa. Ali, sada se ne moraš brinuti zbog svjetla kod Stevea. Sada je kuća osvijetljena kao božićno drveće.

- Sigurno ima društvo. Ah, hvala Bogu da noćas ne moramo van. - Spustila je šalicu na njegov noćni ormarić, svukla haljetak i legla na postelju.

- Ah, umorna sam. - Izraz se na njezinu licu promijenio, njezino se tijelo umirilo.

- Boli te?

- Da.

- Lezi mirno. Donijet ću ti tabletu. - Nastojeći umiriti ruke, uzeo je bočicu nitroglicerinskih tableta, koja je uvijek bila pri ruci. Gledao je kako stavlja tabletu pod jezik i zatvara oči. Nekoliko trenutaka potom, uzdahnula je.

- Ah, ovo je bilo gadno. Ali, sada je u redu.

Oglasio se telefon. Roger se ljutito mašio za slušalicu.

- Ako je za tebe, reći ću da spavaš - promrmljao je. -

Neki ljudi... - Podignuo je slušalicu.

- Molim - otresito se javio.

U trenutku je promijenio ton, glas mu je postao zabrinut.

- Steve... Što je bilo? Ne. Ne. Ništa. Naravno. Oh, Bože moj! Evo me odmah.

Dok ga je Glenda gledala, odložio je slušalicu i primio je za ruke.

- Kod Stevea nešto nije u redu... - rekao je obazrivo. - Neil i Sharon... Nema ih. Idem onamo, ali ću se vratiti čim prije.

- Rogere...

- Molim te, Glendo. Meni za ljubav, miruj. Znaš kako se u posljednje vrijeme osjećaš. Molim te!

Preko pidžame navukao je debeli pulover i sportske hlače te obuo mokasine.

Upravo je zatvarao ulazna vrata, kada je ponovno čuo zvuk telefona. Znao je da će se Glenda javiti i požurio je u snježnu vijavicu. Prešao je preko svoje tratine, pohitao preko ceste i puteljkom došao do kuće.

Hladnoću, koja mu je štipala gole gležnjeve i zbog koje je disao brzo i isprekidano, gotovo uopće nije osjećao.

Uspuhan i preznojen, potrčao je uza stube. Vrata je otvorio uredan muškarac markantnih crta lica i prosijede kose.

- Gospodine Perry, ja sam Hugh Taylor iz FBI- a.

Upoznali smo se prije dvije godine.

Roger je pomislio na dan kada je Glendu srušio na tlo Ronald Thompson, koji je istrčavao iz ove kuće. Ona je zatim uletjela unutra i našla Ninino tijelo.

- Sjećam se. - Rukovali su se i otišao je u dnevnu sobu. Steve je sjedio pokraj kamina, grčevito stisnutih šaka. Na kauču je sjedila Dora Lufts, očiju crvenih od plača, i jecala. Pokraj nje bio je Bill Lufts, koji se nemoćno naginjao naprijed.

Roger je pošao ravno k Steveu i primio ga za rame.

- Steve, Bože dragi, ne znam što bih rekao.

- Rogere, hvala vam što ste tako brzo došli.

- Koliko ih dugo nema?

- Nismo sigurni. To je bilo negdje između šest i pola osam.

- Sharon i Neil su bili sami?

- Da. Bili su... - Steveu je glas puknuo. - Bili su sami.

- Gospodine Perry - javio se Hugh Taylor.

- Možete li nam vi što reći? Jeste li u blizini vidjeli neku nepoznatu osobu, neobične automobile ili kombije... bilo što? Sjećate li se ičega neobičnog?

Roger je polako sjeo. Razmišljaj. Nešto jest bilo! Ali što? Da.

- Svjetla pred vašom kućom!

Steve se okrenuo prema njemu, napeta izraza lica.

- Bill je uvjeren da su bila upaljena kada su Dora i on izašli. Kada sam došao kući, bila su ugašena. Što ste primijetili?

Roger, rođeni analitičar, točno je izložio sve što je radio te večeri. S poslao je otišao u pet i deset, u dvadeset do šest ušao je u garažu.

- Vaša su svjetla sigurno bila upaljena kada sam došao kući - rekao je Steveu. - Siguran sam da sam to primijetio.

Glenda mi je natočila piće. Najviše petnaestak minuta poslije pogledali smo kroz prozor na ulicu i ona je primijetila da je kuća u mraku.

Namrštio se.

- Zapravo, zidni sat je neposredno prije toga zvonio, znači da je bilo oko šest i pet. - Zastao je. - Glenda je spomenula nešto o tome kako neki automobil odlazi s vašega puteljka.

- Automobil! Kakav automobil? - prekinuo ga je Hugh Taylor.

- Ne znam. Glenda mi ga je spomenula. Ja sam bio okrenut leđima prozoru.

- Jeste li sigurni o vremenu?

Roger se zagledao u agenta FBI- a. - Siguran sam. - Činilo mu se da je sve što sluša nekako bez smisla. Je li Glenda doista vidjela automobil koji je odvezao Neila i Sharon? Da su Neil i Sharon oteti! Nisu li trebali imati kakav osjećaj da nešto nije u redu? Ali, bilo je tako. Sjetio se da se Glenda uznemirila dok je gledala kroz prozor i da mu je rekla neka ode do Steveove kuće. A on ju je upozorio neka ne pretjeruje.

Glenda! Kako će joj reći? Pogledao je Hugh Taylor.

- Moja će se žena strašno uzбудiti.

Hugh je kimnuo.

- Razumijem. A gospodin Peterson smatra da joj možemo reći cijelu istinu. Ali, jako je važno da ništa ne procuri u javnost. Otmičara ili otmičare ne želimo upozoriti na sebe.

- Razumijem.

- O tome koliko ćete se svi ponašati normalno, ovise dva života.

- Dva života... - Dora Lufts briznula je u grčevit, isprekidan plač.

- Moj mali Neil... I ta draga djevojka. Ja u to ne mogu povjerovati, sve to nakon tragedije gospođe Peterson...

- Šuti, Dora, molim te - rekao je Bill Lufts molećivo. Roger je gledao kako se Steveovo lice iskrivilo od boli.

- Gospodine Perry, vi dobro poznajete gospođicu Martin? - upitao je Hugh Taylor.

- Da. Sharon sam vidio nekoliko puta, ovdje i kod nas doma. Mogu li sada, molim vas, otići po ženu?

- Naravno. Htjeli bismo s njom porazgovarati o automobilu koji je vidjela. Sa mnom je još jedan kolega. Mogu ga poslati k njoj.

- Ne. Radije bih sam. Nije joj dobro, a Neil joj je jako drag. - Razgovaram, pomislio je Roger. Još ne vjerujem da se nešto takvo zaista dogodilo. Ne vjerujem. Steve! Kako Steve to može podnijeti? Sućutno je pogledao mlađeg muškarca. Steve je naizgled bio miran, ali lice mu je bilo mrtvački blijedo. Na njemu se počela odražavati patnja, koja je u posljednjim mjesecima bila tek počela blijedjeti. Na čelu i oko usta ponovno su mu se urezale duboke bore.

- Zašto ne popijete piće ili možda kavu, Steve? - predložio je.

- Izgledate vrlo potreseno.

- Kavu možda...

Dora je podigla pogled.

- Ja ću je skuhati, i sendviče ću napraviti. O, Bože, kad samo pomislim... Neil! Zašto sam večeras morala u kino? Ako se dečku što dogodi, ja to neću moći podnijeti. Neću moći!

Bill Lufts položio joj je dlan na usta. - Budi tiho bar jednom u životu! - zarežao je.

- Ušuti! - U njegovu su se glasu osjetile grubost i gorčina. Roger je opazio da Hugh Taylor pomnjivo proučava Luftsove.

Luftsovi? Možda su mu sumnjivi? Ne. Nikada. To je nemoguće.

Bio je u predvorju kada se na vratima oglasilo zvono. Svi su se trgnuli kada je agent, koji je bio u kuhinji, projurio pokraj Rogera, došao do vrata i hitro ih otvorio.

Na pragu je stajala Glenda. Kosa i lice bili su joj mokri od snijega. Na nogama je imala otvorene satenske papuče. Od oštrog, mokrog vjetra štitila ju je jedino ružičasta kućna haljina. Lice joj je bilo bijelo kao kreč. Zjenice su joj bile raširene, gledala je uplašeno. U ruci je držala list papira. Sva se tresla.

Roger je dotrčao do nje i pridržao je da ne padne. Stisnuo ju je uza se.

- Rogere, poziv... telefonski poziv... - Zajecala je. - Rekao mi je da sve zapišem. Onda sam mu morala pročitati. Rekao je, odmah ili... ili... Neil...

Hugh je istrgnuo papir iz njezine ruke i glasno pročitao: »Recite Stevenu Petersonu da, želi li natrag sina i curu, sutra ujutro u osam bude u telefonskoj govornici na benzinskoj crpki Exxon, na izlazu 22 kod Merritt Parkwaya. Dobit će upute za otkupninu.

Hugh se namrštio. Posljednja je riječ bila nečitljiva.

- Gospođo Perry, što tu piše? - upitao je.

- Natjerao me da mu pročitam to što sam zapisala...

Jedva sam stizala... bio je tako nestrpljiv... Piše »Foxy«, to mu je ime. Da, ponovio mi je.

- Glendin se glas povicio. Lice joj se bolno iskrivilo.

Odmaknula se od Rogera i primila se za grudi. - Pokušao je... promijeniti glas... Ali kada je ponovio to ime... Rogere, taj glas sam već čula. To je netko koga poznajem.

Prije odlaska iz Državnog zatvora Somers, Bob Kurner je još nazvao Kathy Moore i zamolio je za sastanak u njezinu uredu.

Kathy je bila pomoćnica javnoga tužitelja u Bridgeportu i radila je na sudu za maloljetnike. Upoznali su se kada je ondje radio kao javni branitelj. Hodali su tri mjeseca i Kathy se zdušno pridružila njegovoj borbi da spasi Rona Thompsona.

Čekala ga je na prijamu. Uz nju je bila tipkačica, za koju je bio zamolio. - Marge je rekla da će ostati cijelu noć bude li potrebno. Koliko je toga?

- Mnogo - rekao je Bob. - Natjerao sam ga da četiri puta ponovi cijelu priču. Sve skupa je za dobra dva sata.

Marge Evans je ispružila ruku.

- Samo vi meni dajte. - Njezin je glas zvučao poslovno. Stavila je kasetofon na radni stol, posjela svoje pozamašno tijelo na daktilografski stolac, stavila kasetu s oznakom »1« i premotala je na početak. Ron Thompson počeo je govoriti tihim i neodlučnim glasom: »Toga poslijepodneva radio sam nakon škole u trgovini Thimberley...«

Marge je zaustavila kasetofon i rekla:

- Dobro je. Vas dvoje radite svoj posao, a ja ću se pobrinuti za ovo.

- Hvala, Marge. - Bob se okrenuo prema Kathy.

- Jesi li donijela one spise?

- Da, unutra su. - Pošao je za njom u mali, pretrpani ured. Stol je bio prazan, na njemu su ležala samo četiri

fascikla s oznakama »Carfolli«, »Weiss«, »Ambrose«, »Callahan«.

- Policijski su izvještaji na vrhu. Brooks se s tim ne bi složio, Bobe. Zapravo, kad bi saznao, vjerojatno bi me otpustio. Les Brooks je bio tužitelj. Bob je sjeo na stol i uzeo prvi spis. Prije nego što ga je otvorio, pogledao je u Kathy. Na sebi je imala tople hlače i debeli pullover. Tamna joj je kosa bila svezana gumicom u rep na zatiljku. Izgledala je prije kao osamnaestogodišnja školarka nego kao dvadesetpetogodišnja pravnica. Ali, nakon što se Bob prvi put suočio s njome u sudnici, naučio se da je ne smije podcjenjivati. Bila je izvrсна pravnica, oštroumna i strastveno privržena pravdi.

- Znam što riskiraš, Kathy. Ali samo kad bih mogao otkriti neku vezu između tih umorstava i umorstva Nine Peterson...

Jedina nada za Rona bio bi kakav nov dokaz. Kathy je privukla stolac i uzela druga dva spisa.

- Ah, nadam se da će Les zaboraviti na kršenje pravila ako nađemo kakvu vezu među tim slučajevima. Novine ga stvarno ne puštaju na miru. Jutros opet pišu o »radijskim umorstvima«, tako su ih nazvali.

- Da?

- I Callahanova i gospođa Ambrose imale su radijske postaje i zvale su pomoć. Gospođa Ambrose se izgubila i ostala je gotovo bez goriva, a Barbara Callahan imala je problema s gumom. Prije dvije godine gospođa Weiss i Jean Carfolli ubijene su dok su same vozile noću, na pustoj cesti.

- Ali, to ne dokazuje da postoji neka veza. Kada su bile ubijene Jean i gospođa Weiss, novine su pisale o »ubojici s autoceste«. Zanimali su ih samo bombastični naslovi!

- Što ti misliš?

- Ne znam što da mislim. Otkako su za umorstvo

Petersonove uhitili Rona, do prošloga mjeseca u okrugu Fairfield nije ubijena nijedna žena. A sada imamo dva neriješena umorstva. Ali, u okrugu je bilo još slučajeva povezanih s radijskim pozivima. Te su radiopostaje izvrсна stvar, ali je ludo da žena obavijesti sve i svakoga da je sama na praznoj cesti i da joj se pokvario automobil. To je otvoren poziv svakom ludaku u okolici. Bože, prošle su godine na Long Islandu imali slučaj nekog petnaestogodišnjaka, koji je slušao policijske kanale i išao na mjesta gdje je bilo teškoća. Na posljertku su ga uhvatili kada je izbo ženu, koja je zvala pomoć.

- Ja i dalje tvrdim da ova četiri slučaja nešto povezuje i da je i slučaj Nine Peterson nekako povezan s njima - rekao je Bob.

- Nazovi to slutnjom ili hvatanjem za slamku, kako god hoćeš. Samo mi pomози.

- Jasno da ću ti pomoći. S čime ćemo početi?

- Počnimo s popisom: vrijeme, mjesto, uzrok smrti, upotrijebljeno oružje, vremenski uvjeti, vrsta automobila, obiteljsko podrijetlo, izjave svjedoka, kamo su žrtve išle, gdje su bile te večeri. U posljednja dva slučaja mjerit ćemo koliko je vremena prošlo od poziva poslanog radijem i vremena kada su našli tijelo. Kad završimo, sve ćemo usporediti s okolnostima smrti gospođe Peterson. Ne nađemo li ništa, pokušat ćemo iz drugoga kuta.

Počeli su u osam i deset. U ponoć je ušla Marge s četiri svežnja papira. - Gotova sam - rekla je.

- Tipkala sam s trostrukim proredom kako biste lakše uočili razlike u verzijama. Znaite, čovjeku se srce slama dok sluša toga dečka. Već sam dvadeset godina u tom poslu i naslušala sam se nevjerojatno mnogo priča, tako da znam kad čovjek govori istinu. Taj mali govori istinu. Bob se umorno nasmiješio.

- Ah, Marge, kamo sreće da si ti guvernerka - rekao je.
- Mnogo ti hvala.
- Kako vama ide?

Kathy je zavrtjela glavom. - Ništa. Baš ništa nismo našli.

- No dobro, možda ćete ovdje nešto naći. Donijet ću vam kavu. Sigurno ništa niste večerali.

Kada se nakon deset minuta vratila, Bob i Kathy sjedili su svak s po dva dokumenta pred sobom. Bob je glasno čitao. Zapise su uspoređivali redak po redak.

Marge je spustila pladanj s kavom i tiho otišla. Čuvar ju je pustio iz zgrade. Čvrsto se stisnula u svoj topli zimski kaput i krenula po snijegu kroz veliko parkiralište. Shvatila je da se moli. »Bože, molim te, ako postoji išta što bi pomoglo tomu dečku, neka to nađu.«

Bob i Kathy radili su do zore. Kathy je zatim rekla:

- Morat ćemo prekinuti. Moram kući, otuširati se i presvući. U osam moram biti na sudu. Osim toga, ne želim da te tko vidi tu.

Bob je kimnuo. Riječi koje je čitao vrtjele su mu se u glavi. Stotinu puta usporedili su četiri različite Ronove pripovijesti o tome što je radio na dan umorstva. Usredotočili su se na vrijeme kada je Nina Peterson razgovarala s njime u trgovini Thimberley do trenutka kada je panično izletio iz njezine kuće. Nisu uočili ni jednu jedinu važniju razliku.

- Tu nečega mora biti - rekao je Bob tvrdoglavo.

- Sve ću ponijeti sa sobom. Daj mi i bilješke koje si napravila o drugim slučajevima.

- Ne mogu ti dati spise.

- Znam. Ali, možda ti je što promaknulo dok si ih uspoređivala.

- Nije, Bobe, ništa mi nije promaknulo. - Kathryn je glas bio prijazan. Ustao je.

- Idem ravno u svoj ured i proći ću sve ponovno. Sada ću ih usporediti sa zapisnikom sa suđenja.

Kathy mu je pomogla staviti materijale u aktovku.

- Ne zaboravi kasetofon i kasete - rekla mu je.

- Neću. - Ispružio je ruku i zagrlio je. Za trenutak se privila uza njega.

- Ljubim te, Kath.

- Volim te.

- Samo kad bismo imali više vremena - zavapio je.

- Ta prokleta smrtna kazna. Kako je moguće da dvanaest ljudi odluči da dijete mora umrijeti! Kada i ako dobiju pravog ubojicu, za Rona će biti prekasno.

Kathy se počela po čelu.

- Isprva mi je bilo drago kada su ponovno uveli smrtnu kaznu. Žao mi je žrtava, mnogo mi je više žao njih nego ubojica. Ali, jučer smo imali na maloljetničkom nekog dečka. Četrnaest mu je godina, a izgleda kao jedanaestogodišnjak. Mršav, sitan dečko. Oba roditelja nepopravljivi alkoholičari. Kad mu je bilo sedam godina, uložili su zahtjev za popravni dom. Sedam godina! Otad je stalno po domovima. Svako malo pobjegne. Ovaj je put majka potpisala zahtjev, a otac ga osporava. Razveli su se i želi da mali bude s njime.

- I što se dogodilo?

- Pobjedila sam, ako se tako može reći. Tražila sam da ga pošalju natrag u popravni dom za maloljetnike i sudac se složio. Otac je toliko propao od alkohola, da zapravo samo još vegetira. Dječak je pokušao pobjeći iz sudnice. Šerifov službenik morao ga je zgrabiti da bi ga zaustavio. Dobio je histerični napad i počeo je vikati: »Sve vas mrzim! Zašto ja nemam dom kao druga djeca?« Psihološki je vjerojatno već toliko oštećen, da je prekasno za spas. Za pet-šest godina nekog će ubiti, i što ćemo onda? Hoćemo li ga spržiti?

Hoćemo li morati? - U njezinim su očima zasjale suze.

- Razumijem, Kath. Zašto smo uopće otišli na pravo? Možda smo trebali biti pametniji. Sve je to pravo mučenje. - Sagnuo se i poljubio je u čelo.

- Poslije ćemo razgovarati.

U svojem uredu Bob je stavio kuhati vodu. Četiri šalice jake kave razbistrile su mu glavu. Ispljuskao je lice hladnom vodom i sjeo za dugački stol u svojem uredu. Pažljivo je složio papire. Pogledao je na sat iznad stola. Pola osam. Do smaknuća ostalo je još samo dvadeset osam sati. Srce mu je snažno zalupalo i grlo mu se počelo stezati. Ne. Nije to samo osjećaj da je nešto hitno. Nešto kopka u njegovoj svijesti. Nešto smo previdjeli, razmišljao je.

Ovaj put to nije bio tek osjećaj. Sada je bio u to siguran.

Otkako su Perryjevi otišli kući i Luftsovi se povukli, Steve i Hugh Taylor dugo su sjedili za stolom u blagovaonici.

Mirno i temeljito, drugi su policajci posipali prah po kući tražeći otiske prstiju. Sve su pretraživali ne bi li otkrili kakav znak koji bi govorio o otimaču. Ali, našvrljana je poruka bila jedino što je ostavio za sobom.

- Otisci na čaši i šalici vjerojatno će odgovarati onima na njezinoj torbici - rekao je Hugh.

Steve je kimnuo. U suhim ustima imao je gorak okus. Četiri šalice kave. Nebrojene cigarete. Kada je napunio tridesetu, prestao je pušiti. Nakon Ninine smrti, opet je počeo. Prvu mu je cigaretu dao upravo Hugh Taylor. Usne su mu se iskrivile u mračan, sumoran osmijeh. - Vi ste mi pomogli da se opet naviknem na duhan - rekao je i zapalio. Hugh je kimnuo. Taj je put Steveu Petersonu doista trebala cigareta. A sada njegovo dijete! Sjećao se kako je sa Steveom sjedio za tim stolom kada je nazvao neki luđak i rekao da Nina ima poruku za njega. Poruka je glasila: »Recite mojemu mužu da bude oprezan. Moj je sin u opasnosti.« Bilo je to u danu Ninina pokopa.

Hugh se stresao pri pomisli na taj događaj. Nadao se da Steve ne misli na to. Proučavao je svoje bilješke.

- Telefonska govornica nalazi se u stražnjem dijelu benzinske crpke Exxon - rekao je Steveu. - Staviti ćemo prislušni uređaj na nju, kao i na ovaj telefon i telefon Perryjevih. Kad budete razgovarali s Foxyjem, svakako ga

nastojte što duže zadržati na vezi. Tako ćemo lakše otkriti odakle zove i snimiti njegov glas. Nadajmo se da će se gospođa Perry sjetiti tko je. Možda bi joj uspjelo kad bi ga ponovno čula.

- Doista mislite da je takvo što moguće? Da joj se nije ipak samo učinilo? Vidjeli ste da je bila sva izvan sebe.

- Sve je moguće. Ali, imam dojam da je razumna žena i tako je uvjerena. U svakom slučaju, nastojte poštivati naša pravila. Recite Foxyju da hoćete dokaz da su Sharon i Neil živi i zdravi. Tražite snimak njihovih glasova na kaseti ili na vrpci. Obećajte da ćete mu dati onoliko koliko zatraži, ali tek kada dobijete dokaz.

- To ga neće rasrditi? - upitao je Steve i pitao se kako je moguće da je tako razborit.

- Ne. Ali će pomoći da se ne uspaniči i... - Hugh je naglo zašutio. Ali, znao je da je Steve shvatio što je htio reći. Uzeo je svoju bilježnicu. - Prođimo sve ispočetka. Koliko je ljudi znalo za to što se zbiva u kući - za to da Luftsovi izlaze i da dolazi Sharon?

- Ne znam.

- Perryjevi?

- Ne. Prošli tjedan nismo bili skupa. Samo bih im mahnuo.

- Znači, jedino Luftsovi, Sharon Martin i vi?

- I Neil.

- Tako je. Je li moguće da je Neil pripovijedao o tome da dolazi Sharon, možda prijateljima ili nastavnicima u školi?

- Moguće je.

- Koliko je ozbiljna vaša veza sa Sharon? Oprostite, ali to vas moram pitati.

- Vrlo ozbiljna. Namjeravam je upitati da se uda za mene.

- Koliko znam, sa Sharon ste jutros gostovali u emisiji Today i oštro ste se prepirali o smrtnoj kazni. Ona je osobito bila uzrujana zbog Thompsonova smaknuća.

- Dobro radite.

- Moramo, gospodine Peterson. Koliko je to neslaganje utjecalo na vaš osobni odnos?

- Što bi to trebalo značiti?

- Samo to. Sharon Martin očajnički je pokušavala spasiti Thompsonov život. Kako znate, bila je kod Perryjevih i mogla je zapisati njihov telefonski broj. Ne zaboravite da nije u imeniku. Mislite li da bi otmica mogla biti trik, kojim nekako pokušava odgoditi smaknuće?

- Ne... ne... Ne! Hugh, razumijem da morate razmišljati i o tome, ali molim vas, za boga miloga, nemojte na to gubiti vrijeme. Telefonski broj Perryjevih mogao je zapisati čovjek koji je ostavio poruku. Nalazi se na ploči uz liječnikov broj. Sharon mi takvo što ne bi mogla učiniti. Ne, ne bi mogla.

Hugh nije izgledao uvjeren.

- Gospodine Petersone, u posljednjih deset godina mnogi su vrlo utjecajni ljudi u ime viših ciljeva prekršili zakon. Htio sam samo reći da je vaše dijete sigurno ako je to smislila sama gospođica Martin.

U Steveu se upalila iskrica nade. Toga prijepodneva Sharon mu je rekla: »Kako možeš biti tako siguran, tako nepopustljiv?« Ako je tako mislila o njemu, je li mogla...? Ali, nada se ugasila.

- Ne - rekao je kratko. - To nije moguće.

- U redu. Pustimo to sada. Što je s vašom poštom? Je li bilo kakva zastrašivanja, prijetećih pisama, bilo čega?

- Nekoliko pisama zbog mojeg uredničkog stajališta o smrtnoj kazni, osobito sada, kada je Thompsonovo smaknuće tako blizu. Ali, to nije ništa neobično.

- Izravnih prijetnji niste imali?

- Ne. - Steve se namrštio.

- O čemu razmišljate? - brzo je upitao Hugh.

- Sjetio sam se da me prošli tjedan zaustavila

Thompsonova majka. Subotom prije podne vodim Neila na injekciju antihistamina. Kada smo izašli, bila je na parkiralištu pred bolnicom. Zamolila me da pokušam utjecati na guvernerku da pomiluje Thompsona.

- I što ste joj vi rekli?

- Rekao sam, da ništa ne mogu učiniti. Htio sam što prije odvesti Neila. Naravno, nisam htio da sazna što će se dogoditi u srijedu. Htio sam ga što prije smjestiti u auto kako ne bi čuo o čemu razgovaramo, pa sam joj okrenuo leđa. Ali, očito je mislila da ne želim razgovarati s njom. Rekla je nešto kao: »Kako bi vam bilo da je to vaš sin jedinac, kako bi vam bilo?« I potom je otišla.

Hugh je nešto pribilježio.

- Provjerit ćemo. - Ustao je i podigao ramena, pomislivši na to da se prije nekoliko sati radovao što će uskoro otići u postelju.

- Gospodine Petersone - rekao je - pokušajte ne zaboraviti na to da smo pri rješavanju slučajeva otmice vrlo uspješni. Učinit ćemo sve što je u našoj moći. A sada vam predlažem da pokušate nekoliko sati odspavati.

- Odspavati? - Steve ga je s nevjericom pogledao.

- Onda se barem odmorite. Pođite u svoju sobu i ležite.

Mi ćemo biti ovdje, a bude li što nova, pozvat ćemo vas. Ako čujete telefon, javite se. Uređaj za snimanje već smo priključili. Iako mislim da se otmičar noćas više neće javiti.

- Dobro. - Steve je polako izašao iz blagovaonice.

Ušao je u kuhinju popiti čašu vode, ali zbog toga mu je bilo žao. Na kuhinjskom su stolu stajale šalice s kakaom i pokraj nje čašica sherryja. Obje su bile posute prahom za otkrivanje otisaka prstiju.

Sharon.

Samo nekoliko sati prije bila je tu, u njegovoj kući, s Neilom. Tek je posljednjih nekoliko tjedana koliko je nije bilo i kad mu je toliko nedostajala, shvatio koliko želi da Neil vjeruje Sharon i da je zavoli. Tiho je izašao iz kuhinje i stupio u predvorje. Pošao je stubama i kroz hodnik pokraj Neilove sobe, pokraj sobe za goste i u spavaonicu. Iznad glave čuo je korake. Luftsovi su hodali po gornjem katu. Očito, ni oni nisu mogli spavati.

Upalio je svjetlo i stao pokraj vrata. Promatrao je sobu. Nakon Ninine smrti, promijenio je namještaj. Iznio je antikno pokućstvo, koje je tako voljela. Bračni je krevet zamijenio širokim ležajem s okvirom od mjedi, a presvlaka je bila smeđa i bijela. U trgovini su mu rekli da je to prava muška soba.

Nije mu prirasla za srce. Bila je pusta, bezbojna i neosobna poput sobe u motelu. Cijela je kuća bila takva. Kupili su je zato što su htjeli kuću u luci. Nina je rekla: »Od te se kuće može napraviti čudo. Vidjet ćeš. Daj mi šest mjeseci.« Imala je još samo dva tjedna...

Kada je posljednji put bio kod Sharon, maštao je o preuređenju ove spavaonice i kuće zajedno s njome. Ona je u dom znala unijeti ugođaj, toplinu i udobnost. Znala je izabrati boje, rasporediti namještaj i predmete. U njezinu se stanu posvuda osjećala njezina prisutnost. Izuo je cipele i umorno legao na postelju. U sobi je bilo hladno. Posegnuo je za prekrivačem i prebacio ga na sebe. Ugasio je svjetlo.

Soba je sada bila u potpunom mraku. Vani je vjetar toliko njihao grane sviba, da su udarale u kuću. Snijeg je mekano šumio na prozorskim staklima.

Steve je utonuo u lagan, nemiran san. Počeo je sanjati. Sharon, Neil. Treba im njegova pomoć. Trčao je kroz gustu maglu, kroz dugi hodnik. Na kraju hodnika bila je neka

prostorija. Pokušao je ući. Morao je ući u nju. Primio je kvaku i gurnuo vrata. Magla se razila. Neil i Sharon ležali su na podu, oko vrata bili su im svezani šalovi, a obrisi njihovih tijela bili su nacrtani svijetlećim potezima krede.

Ako bi kasno navečer došao s prazne postaje Mount Vernon, bilo bi previše opasno. Čuvari na donjem peronu odmah bi ga opazili, takve su stvari odmah zapažali. Zato je Sharon i dječaka ostavio malo prije jedanaest. Točno u jedanaest vlak je stigao na postaju. Požurio je prema brklji i pridružio se skupini od osam ili deset ljudi koji su se iskricali.

Pridružio se trojici putnika koji su pošli prema izlazu na Aveniju Vanderbilt. Znao je da izgleda kao jedan od četvorice putnika. Kada su skrenuli lijevo, udaljio se. Pošao je desno, pogledao preko ceste i stao. Ondje je stajao policijski šleper za automobile. Na stari hrđavi chevrolet upravo su prikapčali zvekećuće lance. Sada će odvesti automobil!

To ga je jako zabavilo i dobre volje krenuo je u središte grada. Namjeravao je nazvati iz govornice pred Bloomingdaleom. Dok je pješao po Lexingtonskoj aveniji postalo mu je hladno i studen je umirila želju koja ga je preplavila kada je poljubio Sharon. I ona njega želi. Osjećao je to.

Da nije bilo dječaka, mogli su voditi ljubav. Iako, mali ima povez preko očiju. Možda ipak vidi nešto kroz njega? Na tu se pomisao stresao. Snijeg je sada malo oslabio, ali nebo je još bilo mračno i teško. Namrštio se. Kada dobije novac, ceste bi morale biti čiste. Odlučio je telefonirati Perryjevima. Ne budu li kod kuće, nazvat će Petersona kući. Ali, to bi moglo biti opasno.

Imao je sreću. Gospođa Perry odmah se javila. Po

njezinu je glasu zaključio da je silno napeta. Možda ih je Peterson nazvao kada je shvatio da Sharon i dječaka nema. Poruku je predao dubokim i hrapavim glasom, koji je uvježbavao. Uzrujao se i podigao glas samo kada nije razumjela njegovo ime. Kako neoprezno! Glupo! Ali, bila je vjerojatno previše uzrujana da bi opazila.

Lagano je spustio slušalicu i nasmiješio se. Ako su pozvali FBI, telefonsku će govornicu na benzinskoj crpki Exxon opremiti prislušnim uređajem. Zato će sutra nazvati Petersona i reći mu neka odmah ode na govornicu sljedeće benzinske crpke. Neće imati vremena staviti nov prislušni uređaj.

Iz govornice je izašao veseo, bio je sjajno raspoložen. Na vratima male trgovine s odjećom stajala je neka djevojka. Unatoč hladnoći, imala je na sebi kratku suknjicu. Nosila je bijele čizme i bijelu krznenu jaknu i učinila mu se vrlo privlačna. Nasmiješila mu se. Imala je gustu kovrčavu kosu. Bila je mlada, nije joj bilo više od osamnaest ili devetnaest godina. Sviđa joj se. To je bilo očito. Gledala ga je sa smiješkom u očima i pošao je prema njoj.

Ali, onda je stao. Očito je prostitutka. Unatoč tome, otvoreno je pokazivala da joj se sviđa. Što ako ih gleda policija? Mogli bi ih oboje uhititi. U strahu se ogledao oko sebe. Čitao je o velikim planovima, koji su propali zbog neznatne pogreške.

Ravnodušno je prošao mimo djevojke. Kada je bio blizu nje, uputio joj je kratak osmijeh, a onda je zbog ledenoga vjetrova spustio glavu i požurio prema Biltmoreu.

Ključ mu je dao onaj isti sumnjičavi recepcionar. Nije večerao i bio je vrlo gladan. U sobu će naručiti dvije ili tri boce piva. U to doba uvijek zaželi pivo. Možda iz navike.

Naručio je dva hamburgera, krumpiriće i pitu od jabuka. Dok je čekao, namakao se u kadi. U onoj je sobici

tako pljesnivo, hladno i prljavo. Obrisao se i odjenuo pidžamu, koju je bio kupio upravo za tu prigodu. Pomnjivo je pregledao odjeću. Ništa nije bilo prljavo.

Konobaru, koji mu je donio jelo, dao je bogatu napojnicu. U filmovima je uvijek bilo tako. Prvu je bocu piva ispio nadušak. Drugu je pio uz hamburgere, a treću je ispijao dok je slušao večernje vijesti. Opet su govorili o malom Thompsonu. »Posljednja mogućnost za odgodu smrtne kazne Ronalda Thompsona istekla je sinoć. U tijeku su pripreme za pogubljenje, koje će biti sutra u 11 i 30, kako je bilo odlučeno.« O Neilu i Sharon ni riječi. Bojao se da će procuriti u javnost. Jer, netko bi mogao početi povezivati sve to skupa.

One cure od prošloga mjeseca bile su pogreška. Jednostavno, bilo je to jače od njega. Nikada više neće otići na vožnju. Previše je opasno. Ali kada ih je čuo na radiju, nije mogao izdržati, nešto ga je vuklo da ode k njima.

Pomisao na djevojke uznemirila ga je. Živčano je ugasio prijamnik. Bolje ne, pomislio je... Moglo bi ga uzbuditi.

Ali, mora.

Iz džepa kaputa izvadio je skupi minijaturni kasetofon i kasete, koje je uvijek nosio sa sobom. Izabrao je jednu, stavio je u kasetofon, legao u postelju i ugasio svjetlo. Pokrio se i uživao u čistim, glatkim plahtama, pod toplom dekom i pokrivačem. On i Sharon odsjedat će u mnogim hotelima.

Stavio je slušalicu u desno uho i polako pritisnuo gumb. Nekoliko minuta čuo se samo zvuk automobilskeg motora, zatim tiha škripa kočnica i otvaranje vrata. Potom se začuo njegov glas, koji je ljubazno ponudio pomoć.

Pustio je kasetu dok se nije odvrtjela do najboljega dijela. A onda ju je stalno vraćao na to mjesto. Konačno mu je bilo dovoljno. Isključio je kasetofon, izvadio slušalicu i

utonuo u dubok san, dok su mu u ušima još odjekivali krici
Jean Carfolli: »Nemojte... Molim vas, nemojte...«

Marian i Jim Vogler razgovarali su dugo u noć. Unatoč Jimovim nastojanjima da je utješi, u Marianinu se dušu uvukao očaj.

- Ne bi mi bilo toliko teško, da nismo potrošili sav taj novac! Četiristo dolara! Ako je auto morao biti ukraden, zašto ga nisu ukrali prošli tjedan, prije nego smo ga dali popraviti? A sve je tako dobro radilo. Arty je zbilja obavio posao. I kako ću sada doći do Perryjevih? Izgubit ću posao prije nego što ću početi raditi!

- Dušo, ne moraš odustati od posla. Zamolit ću nekog da mi posudi koju stotinu i sutra ću potražiti kakvu staru kantu.

- Ah, Jime, stvarno? - Marian je znala koliko Jim mrzi posuđivati od prijatelja, ali kad bi samo još ovaj put...

Bilo je mračno i nije joj vidio lice, ali osjetio je da se opustila.

- Slušaj, dušo - uvjeravao ju je - jednog ćemo se dana smijati tim glupim računima. Izvući ćemo se mi, vidjet ćeš.

- Valjda - složila se Marian. Odjednom ju je svladao silan umor. Oči su joj sklapale.

Upravo je počela tonuti u san, kada je zazvonio telefon. Trgnula se. Jim se okrenuo, upalio svjetlo na noćnom ormariću i podigao slušalicu.

- Halo? Da, ovdje Jim - James Vogler. Večeras. Tako je. Oh, pa to je sjajno! Gdje? Kada mogu doći po njega? Šalite se! Šalite se! Nije li to? Dobro... Trideset šesta ulica i Dvanaesta avenija. Znam. U redu. Hvala.

- Spustio je slušalicu.
- Auto! - uskliknula je Marian.
- Našli su naš auto!
- Da. U New Yorku, u središtu grada. Bio je

nepropisno parkiran i policija ga je odvušla. Možemo ga uzeti sutra ujutro. Policajac kaže da su ga vjerojatno uzeli neki klinci i malo se provozali.

- Oh, Jime, to je predivno!
- Da, ali ima jedna kvaka.
- Da?

Jim je pritvorio oči, a usnice su mu se trzale.

- Za ne vjerovati! Moramo platiti petnaest dolara za pogrešno parkiranje i još šezdeset za to što su ga odvukli.

Marian je uzdahnula.

- Ali, to je moja plaća za prvi tjedan! - Zajedno s njim, nemoćno se počela smijati.

Ujutro je Jim otišao na vlak koji je u 6 i 15 polazio u New York, a vratio se automobilom u pet do devet. Marian je bila već spremna. Točno u devet skrenula je na Driftwood Lane. Automobilu neovlašteno putovanje u New York nije škodilo i bila je vesela što su na kotačima nove zimske gume. Po tom vremenu bio je to pravi blagoslov.

Na puteljku koji je vodio do kuće Perryjevih stajao je Mercury. Točno kao onaj koji je vidjela pred kućom na drugoj strani ceste kada je prošli tjedan došla na razgovor za posao. Perryjevi zacijelo imaju goste. Pomalo nesigurno stala je pokraj automobila, pazeći da ne zapriječi prilaz garaži. Malo je oklijevala, a onda je otvorila vrata. Bila je napeta... sva ta uzbuđenja oko auta upravo kad počinje raditi. Dobro, priberi se, pomislila je. Budi sretna, našli su auto. Rukom u rukavicama nježno je potapšala sjedalo pokraj sebe.

Zastala je. Pod prstima je osjetila nešto tvrdo. Pogledala je i iz udubine među jastucima sjedala izvukla nešto svjetlucavo. Prsten! Pozorno ga je pregledala. Kako je krasan! Svijetloružičast mjesečev kamen u ljupkoj, starinskoj, malo izbočenoj rozeti. Očito, ispao je kradljivcu automobila.

Jedno je sigurno: neće ga tražiti natrag. Što se nje tiče, prsten je sada njen. Bit će to odšteta za onih sedamdeset pet dolara, koje je Jim morao dati za kaznu i odvoz auta. Skinula je rukavicu i stavila prsten. Pristajao je kao saliven. Bio je to dobar znak. Kad Jim to čuje! S obnovljenim samopouzdanjem Marian je otvorila vrata automobila i stupila na snijeg. Žustra koraka pošla je prema kuhinjskim vratima kuće obitelji Perry.

Telefon u govornici na benzinskoj postaji Exxon zazvonio je točno u osam sati. Stegnuta grla i suhih usta, Steve je progutao slinu i podigao slušalicu.

- Molim.

- Peterson? - Glas je bio tako prigušen i tako dubok, da je jedva razumio što govori.

- Da.

- Za deset minuta nazvat ću vas u javnu govornicu kod benzinske crpke pokraj izlaza dvadeset jedan.

Veza se prekinula.

- Čekajte... čekajte... - U ušima mu je brujao zvuk prekinute veze. Sav očajan ogledao se po benzinskoj postaji. Nekoliko minuta prije njega došao je i Hugh. Hauba njegova automobila bila je podignuta, a on je stajao pokraj i čovjeku s crpke pokazivao na jednu od guma. Steve je znao da ga je vidio. Odmahnuo je glavom i pošao prema svom automobilu. Krenuo je prema cesti. Prije nego što je okrenuo, vidio je kako je Hugh uskočio u svoje vozilo.

Automobili su miljeli po zaleđenoj cesti. Steve je čvrsto stegnuo upravljač. Za deset minuta nikako ne može stići do postaje. Okrenuo je upravljač i skrenuo na krajnju desnu traku autoceste.

Glas. Jedva ga je čuo. FBI sigurno nije mogao otkriti odakle zove.

Ovaj put pokušat će Foxyja zadržati dulje. Možda će tada i sam moći prepoznati njegov glas. Popipao je notes u džepu.

Mora zapisati sve što će mu Foxy reći. U retrovizoru je vidio zeleni automobil. Hugh je bio iza njega.

U osam i jedanaest minuta Steve je došao na sljedeću benzinsku postaju. Telefon u javnoj govornici uporno je zvonio. Utrčao je unutra i zgrabio slušalicu.

- Peterson?

Ovaj put govorio je još tiše. Morao je rukom pokriti drugo uho kako bi ga bolje čuo.

- Da.

- Hoću osamdeset dvije tisuće dolara po deset, dvadeset i pedeset. Nikakvih novih novčanica! Sutra u dva ujutro budite u telefonskoj govornici na jugozapadnom uglu Pedeset pete i Lexingtonske avenije na Manhattanu. Dođite svojim autom. Budite sami. Bit ćete obaviješteni gdje ćete ostaviti novac.

- Osamdeset dvije tisuće dolara... - Steve je počeo ponavljati upute. Glas, bjesomučno je razmišljao. Slušaj naglaske, pokušaj ga upamtiti, pamti da ga možeš oponašati.

- Požurite, Petersone.

- Zapisujem. Nabavit ću novac. Bit ću tamo. Ali, kako mogu znati da su moj sin i Sharon još živi? Kako mogu znati da su s vama? Zahtijevam dokaz.

- Dokaz? Kakav dokaz? - U šapatu se sada osjećala ljutnja.

- Vrpca... ili kaseta... Nešto s njihovim glasom.

- Kaseta!

Je li to bio smijeh? Otmičar se smije?

- Moram je dobiti - inzistirao je Steve. Oh, Bože, molio je, neka ovo ne bude pogrešan korak.

- Dobit ćete svoju kasetu, Petersone. - Na drugome kraju veze čuo je kako je slušalica tresnula.

- Čekajte! - povikao je Steve.

- Čekajte!

Tišina. Samo jednoličan zvuk prekinute veze. Polako je spustio slušalicu.

Prema dogovoru, odvezao se ravno do Perryjevih i ondje pričekao Hugh. Bio je previše uzrujan da bi ostao u autu, pa je izašao i čekao na stazi. Na vlažnom i hladnom vjetru počeo je drhturiti. Oh, Bože, je li moguće da se sve to doista događa? Je li ta mora stvarna?

Ulicom je došao Hugh i stao pokraj pločnika.

- Što je rekao?

Steve je izvadio notes i pročitao upute. Osjećaj da je sve to nestvarno sada je bio još jači.

- Što je s glasom? - upitao je Hugh.

- Promijenjen je, vrlo dubok. Ne vjerujem da bi ga itko mogao prepoznati, čak i da ste prisluškivali drugi telefon. - Gledao je na drugu stranu ulice, grozničavo razmišljao i našao tanku nit.

- Obećao je kasetu. To znači da su živi.

- U to sam siguran. - Hugh nije izgovorio ono što misli.

Bilo je praktički nemoguće da Steve dobije kasetu prije nego što plati otkupninu. Nema dovoljno vremena čak ni za žurnu poštansku pošiljku. Pošalje li je kurirskom službom, to bi bilo jednostavno otkriti. Otmičar ne želi da se o otmici govori u javnosti, pa ni kasetu neće prepustiti nikakvim novinama ili radijskoj postaji.

- Što je s otkupninom? - upitao je.

- Hoćete li danas uspjeti skupiti osamdeset dvije tisuće dolara?

- Sam ne mogu skupiti ni centa - rekao je Steve.

- Sve što sam imao, uložio sam u časopis. Tu je i otplata za hipoteku. Ali zahvaljujući Neilovoj majci, mogu nabaviti taj novac.

- Zahvaljujući Neilovoj majci?

- Neposredno prije smrti od svoje je bake naslijedila

sedamdeset pet tisuća dolara. Položio sam ih za Neilov studij. Nalaze se u banci u New Yorku. S kamatama, to je negdje oko osamdeset dvije tisuće.

- Negdje oko osamdeset dvije tisuće? Gospodine Petersone, koliko ljudi zna za taj novac?

- Ne znam. Nitko, osim mogega odvjetnika i računovođe. O tome čovjek ne govori naokolo.

- Što je sa Sharon Martin?

- Ne sjećam se da sam joj to spomenuo.

- Ali je moguće?

- Ne vjerujem.

Hugh je pošao prema stubama na verandu.

- Gospodine Petersone - rekao je obazrivo - moramo razmisliti o svima koji nešto znaju o tom novcu. To je, uz mogućnost da gospođa Perry prepozna otmičarev glas, za sada sve što imamo.

Kada je pozvonio, vrata su se brzo otvorila. Roger je stavio prst na usta i pozvao ih unutra. Bio je blijed i napet, a ramena su mu se ovjesila. - Liječnik je upravo otišao. Dao joj je sredstvo za smirenje. Ne želi u bolnicu, a on misli da joj prijeti još jedan srčani napad.

- Žao mi je, gospodine Perry. Ali, moram je zamoliti da poslušati prvi današnji telefonski poziv otmičara.

- Ne može! Sada još ne! To će je ubiti. - Stišćući pesti, progutao je slinu.

- Steve, zbilja mi je žao... Što se dogodilo?

Steve je mehanički ponovio sve što se dogodilo. Još je uvijek imao onaj osjećaj nestvarnosti, da je samo gledatelj koji promatra dramu na koju ne može utjecati.

Nakon duge stanke, Roger je polako progovorio:

- Glenda je odbila poći u bolnicu jer zna da će morati poslušati snimak telefonskog razgovora. Liječnik joj je dao jako sredstvo za umirenje. Kad bi samo malo odspavala...

Možete li poslije donijeti vrpцу? Sada uopće ne može iz postelje.

- Naravno - rekao je Hugh.

Oglasilo se zvono. - To je na stražnjim vratima - rekao je Roger.

- Tko sad, zaboga... Ah, da, pa to je nova kućna pomoćnica. Na nju sam potpuno zaboravio.

- Koliko će dugo ostati? - upitao je Hugh brzo.

- Četiri sata.

- To nije dobro. Mogla bi nešto slučajno čuti.

Predstavite me kao liječnika. Kad odemo, pošaljite je kući.

Recite da ćete je za dan-dva nazvati. Gdje živi?

- U Carleyju. Ponovno je pozvonila.

- Već je bila kod vas?

- Prošli tjedan.

- Možda ćemo je morati provjeriti.

- Dobro.

- Roger je požurio k stražnjim vratima i vratio se s Marian. Hugh je pomnjivo promatrao ženu ugodne vanjštine.

- Objasnio sam gospođi Vogler da je moja supruga bolesna - rekao je Roger.

- Gospođo Vogler, ovo je moj susjed, gospodin Peterson, a ovo... doktor Taylor.

- Drago mi je. - Glas joj je bio topao i činila se pomalo sramežljiva.

- Ah, gospodine Petersone, je li onaj Mercury pred kućom vaš?

- Da.

- Onda je to sigurno bio vaš sinčić. Kakvo drago dijete. Kada sam prošli tjedan prvi put došla, bio je vani i pokazao mi je kuću. Bio je tako uljudan. Zacijelo ste jako ponosni na njega. - Marian je skidala rukavicu i pružila ruku Steveu.

- Ja... da, ponosim se Neilom. - Naglo se okrenuo od

nje i posegnuo za kvakom na ulaznim vratima. Oči su mu se napunile suzama.

- O, Bože, molim te...

Uskočio je Hugh. Rukovao se s Marian. Pazio je da joj previše ne stisne ruku. Opazio je da nosi neobičan prsten. Vrlo nepraktičan nakit za obavljanje kućanskih poslova, pomislio je. Izraz na njegovu licu promijenio se.

- Gospodine Perry, mislim da je jako dobro da je gospođa Vogler došla - rekao je. - Znete i sami koliko se vaša supruga brine zbog kuće. Mislim da bi bilo najbolje da počne već danas, onako kako ste se i dogovorili.

- Ah... razumijem... Naravno. - Roger je zurio u Hughu i očito shvatio njegov naum. Misli li Hugh da je ta žena povezana s Neilovim nestankom?

Marian je zbunjeno gledala mimo Hughu i Rogera. Vidjela je kako Steve otvara ulazna vrata. Možda sam bila previše nasrtljiva kada sam mu pružila ruku, pomislila je. Možda bi se trebala ispričati. Ne smije zaboraviti da je ona tu samo kućna pomoćnica. Krenula je dotaknuti njegovo rame i ispričati se, ali onda se predomislila. Šutke je pridržala vrata. Kada je izašao i Hugh, tiho ih je zatvorila za njima. Prsten s mjesečevim kamenom lagano je udario o mjedenu kvaku.

Nije želio biti cendrav. Svim silama trudio se ne plakati, ali tako je bilo kada bi ga uhvatio napad astme. Nije si mogao pomoći. U grlu ga je gušilo, nos bi mu počeo curiti, a lice bi mu bilo mokro od krupnih dječjih suza. U školi je često plakao. Znao je da drugi misle da je cendrav, a smatrala je to i učiteljica, iako nije time mislila ništa loše. Jednostavno, nešto u njemu stalno ga je mučilo, stalno se nečega bojao. Sve je počelo onoga dana kada je mama otišla u nebo. Igrao se svojim vlakićima. Otada se s njima više ne igra.

Pri pomisli na taj dan Neil je počeo brže disati. Na usta nije mogao disati zbog poveza. Počelo ga je stiskati u prsima. Progutao je slinu i komadić krpe ušao mu je u usta. Osjetio je da je gruba i prljava. Htio je reći: »Ne mogu disati«, ali krpa se zavukla još dublje. Gušio se. Sada će početi plakati...

- Neile, umiri se. - Sharonin je glas bio neobičan, dubok i hripav, kao da govori iz dubine grla. Ali, njezino je lice bilo tik uz njegovo i kroz tkaninu je osjećao kako se miče dok govori. I ona sigurno ima povez preko ustiju.

Gdje su'? Tako je hladno i smrdljivo. Nečim je pokriven, nekakvom smrdljivom odjećom. Oči su mu povezane i tako je mračno.

Muškarac je otvorio vrata i gurnuo ga na pod. Svezao ih je i odvukao Sharon. Onda se vratio i Neil je osjetio kako ga je podigao i stavio u nekakvu torbu. Jednom su se kod Sandyja igrali skrivača i on se skrio u veliku torbu koju je

našao u garaži. Osjećaj je bio sličan. Nakon što ga je čovjek stavio u torbu, nije se sjećao ničega.

Onda ga je Sharon izvukla van. Pitao se, zašto se ničega ne sjeća. Bilo je kao kad je mama pala na pod.

Nije na to htio misliti. Sharon mu je govorila:

»Polako diši, Neile. Ne plači, Neile, hrabar si ti.«

I ona vjerojatno misli da je mali cendravic. Večeras, kada je dolazila, plakao je. A kada nije htio pojesti prepečenac, gospođa Lufts je rekla: »Sve mi se čini da ćemo te morati povesti sa sobom na Floridu kad budemo išli, Neile. Tamo ćeš se lijepo popuniti.«

Eto, to je dokaz. Ako se tata oženi Sharon, bit će tako kako je rekao Sandy. Nitko ne želi bolesno dijete, pa će morati otići s Luftsovima na Floridu.

I zato je počeo plakati.

Ali, činilo se da Sharon sada nije ljuta zato što mu je loše. Onim čudnim glasom govori mu:

- Udahni... izdahni... Polako, diši na nos... - Pokušao ju je poslušati: udah... izdah...

- Tako si hrabar, Neile, pomisli samo kako će biti kad o svemu ovome budeš pripovijedao svojim prijateljima.

Sandy ga je katkada ispitivao o tome kako je bilo kad su napali mamu. »Kad bi tko napao moju mamu, ja bih je branio«, rekao je.

Možda je i on morao spriječiti ono što se dogodilo. Htio je o tome pitati tatu, ali nije se odvažio. Tata mu uvijek govori neka više ne misli na to. Ali, katkada to jednostavno ne može spriječiti.

Udah... izdah... Na licu je osjetio Sharoninu kosu. Izgleda da joj ne smeta što je tako stisnut uz nju. Zašto ih je taj muškarac doveo ovamo? Poznaje ga. Vidio ga je prije nekoliko tjedana, kada ga je gospodin Lufts odveo k sebi na posao.

Od toga dana često je ružno sanjao. Baš kada je o tome počeo govoriti tati, ušla je gospođa Lufts. Bilo ga je sram i više nije ni pokušao. Gospođa Lufts uvijek postavlja dosadna pitanja: »Jesi li oprao zube? Jesi li dobro spavao? Jesi li pojeo cijelu užinu? Jesi li smočio noge? Jesi li lijepo objesio svoju odjeću?« I nikad mu ne dopusti odgovoriti. Samo prekopa po njegovoj kutiji za užinu kako bi provjerila je li pojeo ili traži da otvori usta kako bi mu pogledala u trbušćić.

Kad je mama bila živa, sve je bilo drukčije. Gospođa Lufts dolazila je samo jedanput na tjedan, počistiti. Ali kada je mama otišla u nebo, gospodin Lufts i ona preselili su se na gornji kat i sve se promijenilo. Dok je razmišljao o svemu tome i slušao Sharon, suze su same stale. Bilo ga je strah, ali ne kao onda kada je mama pala i kada je ostao sam. Sada nije tako...

Taj čovjek...

Ponovno je ubrzano disao, gušio se.

- Neile... - Sharon je sada obraz trljala o njegovo lice.

- Pokušaj razmišljati o tome kako će biti kad odemo odavde. Tata će biti tako sretan kad nas vidi. Kladim se da će nas nekamo odvesti. Znaš, rado bih s tobom pošla na klizanje. Kada je tvoj tata došao u New York, nisi došao. A poslije smo te namjerevali odvesti u zoološki vrt blizu klizališta...

Slušao je. Zvučala je iskreno. Htio je poći toga dana, ali kada je to rekao Sandyju, on je rekao da ga Sharon vjerojatno ne želi povesti, ali da to čini samo zato da razveseli tatu.

- Tvoj tata mi je rekao da će te na jesen početi voditi na nogometne utakmice u Princetonu - rekla je.

- Dok sam bila na fakultetu, često sam išla na utakmice u Dartmouthu. Svake su godine igrali s Princetonom, ali tvoj je tata do tada već diplomirao. Ja sam išla u ženski koledž,

Mount Holoyke. To je samo dva sata od Dartmoutha i za vikend smo stalno išli na tekme, osobito kad je bila nogometna sezona...

Glas joj je bio tako čudan. Neilu se učinilo da podsjeća na nekakvo tiho režanje.

- Mnogi muškarci vode sa sobom cijele obitelji. Tata je tako ponosan na tebe. Kaže da si jako hrabar kad ideš na injekcije. Kaže da bi se većina djece bunila kad bi morali ići u bolnicu svaki tjedan, ali ti si hrabar i ne plačeš. Sad si već velik.

Tako je teško govoriti. Pokušala je progutati slinu.

- Neile, sada smisli nešto lijepo što ćeš raditi. Ja to i sama činim kada me strah ili kada sam bolesna. Smislim nešto lijepo, nešto zabavno. Prošle godine bila sam u Libanonu... to je zemlja koja je gotovo deset tisuća kilometara daleko. Pisala sam članak o ratu koji se tamo vodi, bila sam na nekom groznom mjestu i jako sam se razboljela. Imala sam gripu i groznicu, bila sam posve sama i sve me boljelo, ruke i noge, ovako kako me sad bole jer su svezane. Počela sam razmišljati o tome što ću lijepo učiniti kada se vratim kući. Sjetila sam se slike koju sam željela kupiti. Brodice u luci. Obećala sam sebi da ću si za nagradu kupiti tu sliku. I stvarno sam je kupila.

Glas joj je postajao sve tiši. Ako je htio razumjeti, morao se naprezati da čuje svaku riječ.

- Mislim da bismo trebali smisliti nešto što bi tebe razveselilo. Znaš da tvoj tata kaže kako Luftsovi jedva čekaju da presele na Floridu. Neil je osjetio kako ga silovito steže u grudima.

- Polako, umiri se, Neile. Sjeti se: udah... izdah... polako diši. Dakle, kad mi je tvoj tata pokazao vašu kuću, vidjela sam sobu u kojoj stanuju gospodin i gospođa Lufts. Pogledala sam kroz prozor i bilo je upravo kao na mojoj

slici. Vidi se cijela luka, brodovi, Sound i otoci. Da sam na tvome mjestu, kada Luftsovi odu na Floridu, ja bih se uselila u njihovu sobu. Postavila bih police za knjige i igračke i donijela bih писаći stol. Niša je tako velika da možeš potpuno razvući tračnice svojih vlakića. Tata kaže da jako voliš svoju željeznicu. Kao dijete, i ja sam je imala. Imala sam predivne Lionelove vlakove, kojima se igrao još moj tata. Toliko su stari. Voljela bih dati ih tebi.

Kada Luftsovi odu na Floridu... kada Luftsovi odu na Floridu... Sharon očito ne misli da on treba otići s njima. Sharon misli da bi njihova soba bila baš za njega.

- Sada se i ja bojim. Nije mi ugodno i voljela bih da mogu poći kući. Sretna sam da si sa mnom i tvom ću tati pripovijedati kako si bio hrabar, kako si polako disao i nisi se uopće gušio.

Teški crni kamen, koji mu je uvijek pritiskao grudi, malo se pomaknuo. Njezin ga je glas pomicao onako kako se pomiče rasklimani mliječni zub, naprijed-natrag. Odjednom je postao jako pospan. Ruke su mu bile svezane, ali mogao je micati prstima. Prelazio je njima po Sharoninoj ruci dok nije našao ono što je tražio - krajičak njezina rukava, za koji se mogao uhvatiti. Omotao je prste oko mekane vune i utonuo u san.

Oštro, piskutavo disanje postalo je ujednačeno. Sharon je zabrinuto slušala teško soptanje i osjećala napor s kojim se podizao Neilov prsni koš. Prostorija je bila tako hladna, tako vlažna, i Neil se već prehladio. Ali, barem je dobro da leže jedno uz drugo. Tako mu je ipak malo toplije.

Koliko je sati? Ovamo su došli malo poslije pola osam. Onaj čovjek... Foxy... bio je s njima najmanje dva sata. Koliko je prošlo otkako je otišao? Ponoć je sigurno prošla. Utorak je. Foxy je rekao da će ovdje morati ostati do srijede. Gdje će Steve u jednom danu naći osamdeset dvije tisuće

dolara? I čemu takav čudan iznos'? Hoće li pokušati stupiti u vezu s njezinim roditeljima? Kako će ih naći, sada kada žive u Iranu. Kada se Neil probudi, pričat će mu o tome, i o tome da je njezin otac inženjer.

»U srijedu ujutro ti i ja odlazimo, a ja ću ostaviti poruku gdje će naći dečka.« - Razmišljala je o tom obećanju. Mora se ponašati tako kao da želi poći s njime. Čim Neil bude na sigurnom i kad s otmičarem ostane sama na peronu, početak će vrištati. Nije važno što joj može učiniti, morat će riskirati.

Zašto ih je uopće oteo? Nekako je čudno gledao Neila. Kao da ga mrzi i da ga se... boji. Ali, to nije moguće.

Možda nije dopustio da mu skine povez preko očiju zato što se boji da bi ga dječak mogao prepoznati? Možda je to netko iz Carleyja. Ako je to točno, neće Neilu poštediti život. Neil ga je vidio kada je upao u kuću. Neil je zurio u njega. Neil bi toga čovjeka prepoznao kada bi ga ponovno vidio. U to je bila uvjerena. A i sam je to shvatio. Namjerava li Neila ubiti čim dobije novac?

Da, tako je.

Čak i ako nju odvede odavde, za Neila će biti prekasno. Od straha i srdžbe jače se stisnula uz Neila i skvrčila se uza njega kako bi ga zaštitila svojim ženskim tijelom.

Sutra. U srijedu.

Tako se mora osjećati gospođa Thompson. Osjećaj bijesa, straha i nemoći, ta nagona potreba da se zaštiti svoje mlado. Neil je Steveov sin. Steve je već toliko pretrpio. Sada je sigurno izvan sebe. On i gospođa Thompson proživljavaju jednaku agoniju.

Nije zamjerila gospođi Thompson što ju je onako napala. Nije mislila tako. Sigurno nije. Ron je kriv, to su mislili svi koji su upoznati s njegovim slučajem. A gospođa

Thompson ne razumije da jedina nada leži u tome da ljudi masovno prosvjeduju protiv smaknuća.

Sharon mu je doista pokušala pomoći. Steve... Oh, Steve, pomislila je, razumiješ li sada? Vidiš li sada kako je to? Pokušala je protrljati zapešćem o zid. Žbuka je bila gruba i oštra, a ruke tako čvrsto svezane, da je na zidu oderala članke i kožu na zapešćima.

Kada se Foxy vrati, reći će mu da mora na zahod. Morat će je odvezati. Možda će tada nekako...

One slike. Ubio je te žene. Jedino bi luđak snimao ubijene žrtve i toliko povećao slike.

I mene je fotografirao!

Eksplodiv. Što ako se netko doista približi prostoriji? Ako eksplodira, koliko će još ljudi poginuti osim nje i Neila? Koliko je bomba jaka? Pokušala se moliti. Uspijevala je u sebi govoriti jedino: »Molim te, neka nas Steve nađe na vrijeme, molim te, nemoj da ostane bez sina.« Jednako tako sada moli i gospođa Thompson. »Smiluj se mome sinu...« »Gospođice Martin, vi ste krivi...«

Vrijeme je prolazilo mučno sporo. Bolove u nogama i rukama zamijenila je tupost. Neil je nekim čudom spavao. Tu i tamo bi zajecao, disanje bi načas zastalo, no onda bi se opet umirio i zaspao.

Uskoro će se razdaniti. Zvukovi vlakova bili su sve češći. Kada se kolodvor otvara? U pet? Sada bi moralo biti oko pet. U osam će na postaji biti velika gužva. Što ako bomba eksplodira?

Neil se nemirno promeškoltio. Nešto je mumljao. Nije ga razumjela. Budi se.

Pokušao je otvoriti oči, ali nije mogao. Morao bi na zahod. Boljele su ga noge i ruke. Teško je disao. A onda se sjetio što se dogodilo. Podigao je glavu i rekao:

- Ah, u redu je.

- Zašto je to rekao?

Sjetio se.

Osjećao je kako se kamen u njegovim grudima pomiče naprijed-natrag. Na licu je osjećao Sharonin dah. Negdje daleko čulo se klopavanje vlaka.

Zvukovi Vlaka.

Mama. Otrčao je u prizemlje.

Onaj je čovjek pustio da mama padne na pod i okrenuo se k njemu. Onda se naginjao nad mamu i bio je znojan i prestrašen. Ne.

Čovjek, koji je prošle večeri otvorio vrata, koji je stajao nad njim i gledao ga, već je to prije učinio.

Prišao mu je. Pustio je da mama padne i približavao se njemu.

Rukama je pošao prema njemu i gledao ga ravno u oči. I onda se nešto dogodilo.

Zvono. Zvono na ulaznim vratima.

Čovjek je pobjegao. Neil je gledao kako bježi.

Zato nije mogao prestati sanjati o tome danu. Zbog onoga što je zaboravio... Zaboravio je onaj grozni dio, kada mu je čovjek prišao i rukama krenuo prema njemu.

Taj čovjek...

Čovjek koji je razgovarao s gospodinom Luftsom. A sinoć je upao u kuću i opet je stajao nad njim.

- Sharon. - Neilov je glas bio tih i hripav. Upinjao se govoriti razgovijetno.

- Da, Niele, tu sam.

- Sharon, onaj čovjek, zločesti čovjek koji nas je svezao...

- Da, dušo... ništa se ne boj. Ja sam s tobom.

- Sharon, taj čovjek je ubio moju mamu.

Sobica. Lally mora u svoju sobicu. Nije važno koliko je unutra hladno. S novinama umetnutim među odjeću bit će joj dovoljno toplo. Toliko joj nedostaje. U prenoćištu na Desetoj aveniji, u kojem spava s Rosie i nekim drugima veći dio zime, bilo je previše ljudi. Mora biti malo sama. Potrebno joj je mjesto gdje će moći sanjariti.

Prije mnogo godina, kada je bila mlada, čitala je rubrike Louelle Parsons i Hedde Hopper. Nakon toga otplovila bi u sanjarije, u kojima ne bi bila neudana učiteljica, nego filmska zvijezda koju na postaji Grand Central dočekuje mnoštvo novinara i fotografa.

Katkada je nosila ogrtač od krzna bijele lisice ili pak savršeno skrojeno svileno odijelo obrubljeno samurovinom, a njezina bi tajnica za nju nosila neseser s nakitom.

Jednom je maštala o tome kako je u večernjoj toaleti jer ide ravno na premijeru svojeg filma na Broadwayu. Bila je u plesnoj haljini, istoj onakvoj kakvu je nosila Ginger Rogers u Cilindru.

S vremenom su snovi blijedjeli i ona se naviknula na život kakav jest: turoban, jednolik i samotan. Ali kada je došla u New York i sve svoje vrijeme počela provoditi na postaji Grand Central, činilo se kao da se doista prisjeća svojih zvjezdanih trenutaka, a ne da se tek pretvara. A kada joj je Rusty dao ključ njene sobice i kada je mogla spavati u vlastitoj postelji, slušajući udaljene zvukove vlakova koji dolaze i odlaze, postalo je savršeno.

U utorak ujutro, u pola devet, opremljena svojim

vrećicama, krenula je prema donjem peronu, prema postaji za Mount Vernon. Namjeravala se umiješati među putnike koji su žurili na peron uhvatiti vlak u deset do devet, a onda kliznuti okolo i u svoju sobicu. Usput je stala na hodniku koji je vodio iz Biltmora. Kod Nedicka je naručila kavu i uštipak. Times i News, koje je uzela iz kante za otpatke, već je pročitala.

Muškarac pred njom na pultu učinio joj se nekako poznat. Da, to je onaj koji joj je sinoć pokvario planove! S djevojkom u sivom kaputu išao je dolje na peron za Mount Vernon. Srdita, čula je kako je naručio dvije kave, peciva i mlijeko. Neprijateljski je gledala kako plaća račun i uzima stvari. Pitala se, radi li tu negdje. Nekako joj se činilo malo vjerojatnim.

Izašavši iz Nedicka namjerno je malo hodala po peronu da bi je vidjeli policajci i čuvari koji je poznaju. Vidjeli bi da je sve kao inače i da ne radi ništa neobično. Na kraju je došla do rampe prema peronu Mount Vernon. Vlak se punio. Ljudi su sada žurili. Lally je uhvatila korak s njima i s mnoštvom žurila prema peronu. Svi su išli prema vlaku, a ona je šmugnula oko posljednjeg vagona i skrenula desno. Još malo i nitko je neće vidjeti.

I tada ga je ugledala. Muškarca koji je maloprije plaćao kavu, mlijeko i peciva. Muškarca, koji je još sinoć došao tu dolje. Bio joj je okrenut leđima. Žurio je i nestao u mraku bučnih perona. Samo je jedno mjesto na koje je mogao ići.

U njezinu sobicu.

Našao ju je! Zato je sinoć išao na taj peron. Nije išao na vlak. S djevojkom je otišao u njezinu sobu.

Nosio je dvije kave, mlijeko i četiri peciva. Znači, djevojka je sada tamo. U Lallyne su oči navrle suze gorčine i razočaranja. Uzeli su joj sobicu! A onda se u njoj probudila

njezina životna snaga, koja joj je uvijek pomagala riješiti teškoće. Oslobodit će ih se! Pratit će ga, a kad se bude uvjerila da je izašao, otići će u sobu i uplašiti djevojku. Reći će joj da policija zna da su ondje i da će ih uhititi. To će je morati uplašiti dovoljno da ode. Muškarac je očito gadan tip, ali djevojka nije od onih koje bi se motale po kolodvorima. Možda je to neka njihova igra. Ona će se vjerojatno brzo pokupiti i povesti ga sa sobom.

Pri pomisli na to da će prevariti uljeze, Lally je obuzelo mračno zadovoljstvo. Stubama je otišla u gornju čekaonicu. Zamišljala je kako djevojka sada vjerojatno leži na njezinom ležaju i čeka da joj dečko donese doručak. »Nemoj se previše navikavati, gospodična«, pomislila je. »Vrlo brzo dobit ćeš društvo.«

Steve, Hugh, Luftsovi i agent Hank Lamont sjedili su za stolom u blagovaonici. Dora Lufts donijela je vrč kave i svježe kukuruzne kolačiće s maslacem. Steve ih je ravnodušno gledao. Bradu je naslanjao na ruku. Nekoliko dana prije Neil mu je rekao: »Tata, uvijek mi govoriš da ne stavljam laktove na stol, a ti uvijek sjediš upravo tako.«

Trepnuo je kako bi odagnao tu misao. Ne smijem to činiti. Moram se usredotočiti na ono što treba učiniti. Pozorno je promatrao Billa Luftsa, koji se tijekom noći očito tješio pićem. Oči su mu bile zakrvavljene, a ruke su mu se tresle.

Upravo su preslušali prvi telefonski razgovor. Devetnaest riječi. Glas je bio prigušen i iskrivljen. Nije ga bilo moguće prepoznati, nije se činio poznat. Hugh je snimak pustio tri puta, a onda je isključio magnetofon.

- Dobro. Čim nazove gospodin Perry, vrpцу ćemo odnijeti tamo, da je posluša gospođa Perry. Vidjet ćemo što će ona reći. Sada je jako, jako važno da se dogovorimo o nekim stvarima.

Gledao je u popis pred sobom.

- Prvo, jedan naš čovjek bit će ovdje dvadeset četiri sata. Mislim da je taj koji sebe naziva Foxy previše lukav da bi nazvao ovamo ili k Perryjevima. Sigurno zna da prisluškujemo. Ali, uvijek postoji mogućnost...

- Gospodin Peterson mora u New York. Gospođo Lufts, ako bi telefon zazvonio, odmah se javite. Agent Lamont bit će na drugom aparatu i sve ćemo snimiti. Ali ako

nazove otmičar, ne smijete se uznemiriti. Nastojte ga što dulje zadržati na telefonu. Hoćete li moći?

- Nastojat ću - rekla je Dora dršćućim glasom.

- Što je s Neilovom školom? Jeste li nazvali i rekli da je bolestan?

- Jesam. Točno u pola devet, onako kako ste mi rekli.

- Dobro. - Hugh se obratio Steveu.

- Gospodine Petersone, jeste li nazvali na posao?

- Jesam. Izdavač mi je predlagao da Neila na nekoliko dana odvedem nekamo, dok se ne stiša uzbuđenje oko Thompsonova smaknuća. Poručio sam da to i namjeravam.

Hugh je pogledao Billa Luftsa.

- Gospodine Lufts, molim vas da barem danas ostanete u kući. Bi li se to kome učinilo neobično?

Njegova se žena neveselo nasmijala.

- Samo pacijentima u Taverni Mill - rekla je.

- U redu, hvala vam. - Hugh je Luftsovima dao do znanja da ih više ne treba. Ustali su i otišli u kuhinju. Vrata su samo pritvorili. Hugh se nagnuo i odlučno ih zalupio. Podigao je obrvu i pogledao Stevea.

- Mislim da Luftsovima u ovoj kući ne promakne ni riječ, gospodine Petersone.

Steve je slegnuo ramenima.

- Znam. Ali otkako je Bill početkom godine otišao u mirovinu, doista su mi od velike pomoći. Voljeli bi otići na Floridu.

- Kažete da su ovdje dvije godine?

- Malo više. Dora je prije bila naša kućna pomoćnica. Prije Neilova rođenja, dolazila je jednom na tjedan. Imali smo kuću šest ulica odavde, znate. Kada je Nina ubijena preselili smo se ovamo i morao sam naći nekoga tko će se brinuti za Neila. Predložio sam im da uzmu onu veliku sobu na gornjem katu. Tako su mogli uštedjeti na najamnini, a

Dori plaćam onoliko koliko je zarađivala prije u drugim obiteljima.

- I kako je ispalo?

- Sve je u redu. Oboje vole Neila, a ona je s njime vrlo brižna, možda i previše. Stalno bdije nad njim. Ali otkako je Bill umirovljen, dosadno mu je i previše pije. Da budem iskren, odahnut ću kad odu.

- I što ih tu drži? - upitao je Hugh oštro.

- Novac?

- Ne, ne bih rekao. Dora želi da se ponovno oženim pa da Neil opet ima majku. Dora je zbilja dobra duša.

- A vi ste sa Sharon Martin blizu tome?

Steve se turobno nasmiješio.

- Nadam se. - Ustao je i uznemireno otišao do prozora. Ponovno je sniježilo, lagano i tiho. Imao je osjećaj da upravlja svojim životom onoliko koliko i pahulje svojim sudbinom: padnu na neki grm, na cestu ili u travu, i u tom se trenu istope ili smrznu, a zatim ih pometu, pregaze ili odstrane lopatom.

Osjetio se čudno, omamljeno. Snagom volje prisilio se na povratak u sadašnjost. Ne smije samo čekati što će se dogoditi. Nešto mora učiniti.

- Uzet ću bankovnu knjižicu i otići u New York - rekao je Hughu.

- Samo trenutak, gospodine Petersone. Ima još nekih stvari o kojima moramo porazgovarati.

Steve je čekao.

- Što ako ne dobijete vrpcu na kojoj su snimljeni glasovi vašega sina i Sharon'?

- Obećao je...

- Možda vam je neće moći poslati. Ako je i snimi, kako će vam je dati? Drugim riječima, hoćete li mu dati taj novac i bez dokaza?

Steve je razmišljao.

- Da. Neću riskirati da ga rasrdim. Možda će vrpcu negdje ostaviti i čekati da je netko nađe...

- Dobro. O tome ćemo poslije razgovarati. Ako do dva ujutro, kada će vas nazvati s govornice u Pedeset devetoj, ne dobijete ništa, možete zavlačiti. Recite mu da niste dobili vrpcu. Bude li rekao da ju je negdje ostavio, lako ćemo je dobiti. Još nešto. Želite li mu dati prave novčanice? Mogli bismo vam nabaviti krivotvorene, kojima se lako uđe u trag.

- Ne, ne mogu riskirati. Taj novac na računu ionako je namijenjen za Neilovo školovanje. Ako mu se što dogodi...

- Dobro, dobro. Znači, podići ćete novac s računa i odnijeti ga u Saveznu banku za rezerve. Blagajniku ćete dati ček. Naši će ljudi biti ondje i fotografirat će novčanice. Bar ćemo nešto imati.

Steve ga je prekinuo.

- Ne želim da se novac obilježi.

- Ne govorim o obilježavanju novčanica. Nema načina da otmičar sazna jesu li fotografirane ili ne. Ali, to će malo potrajati. Osamdeset dvije tisuće dolara po deset, dvadeset i pedeset... to je mnogo novčanica.

- Znam.

- Gospodine Petersone, molim vas da se pridržavate nekih mjera opreza. Prvo, dopustite da vam u automobil postavimo kamere. Tako ćemo imati nekakav trag nakon što stupite u vezu s otmičarem. Možda ćemo imati njegovu fotografiju ili registarsku tablicu njegova automobila. Također, ugradili bismo u vaše vozilo napravu, pomoću koje ćemo vas moći slijediti s udaljenosti. Jamčim vam da se ni jedno ni drugo ne može otkriti. I na kraju, nešto što ovisi o vašem pristanku: u aktovku s novcem postavili bismo elektronski odašiljač.

- Što ako ga nađe? Znat će da sam vas obavijestio.

- A ako te naprave ne dopustite staviti i on vam se više nikada ne javi? Dali ste novac, a niste dobili svoje dijete i Sharon. Vjerujte mi, gospodine Petersone, naša je prva briga da ih dobijemo natrag žive i zdrave. Nakon toga upotrijebit ćemo sva sredstva da uhvatimo otmičara. Ali, to o vama ovisi.

- Što biste vi učinili da je to vaš sin i vaša... žena?

- Gospodine Petersone, mi nemamo posla s čestitim ljudima. Nije to tako jednostavno: vi date novac, a on vam ih vrati. Možda će ih pustiti. Možda. Ali možda će ih i ostaviti negdje, odakle se sami neće moći osloboditi. I na to moramo misliti. Budemo li otmičara mogli pratiti, moći ćemo barem suziti područje u kojem ćemo tražiti.

Steve je nemoćno slegnuo ramenima.

- Učinite ono što morate. Ja ću uzeti Billov automobil i otići u New York.

- Ne. Predlažem vam da odete svojim automobilom i da ga, kao i obično, ostavite na parkiralištu pokraj postaje. Vjerojatno će vas opaziti. Mi ćemo vas pratiti, jedan će policajac voziti na udaljenosti. Ključeve spustite na pod automobila. Uzet ćemo auto i postaviti opremu. Kada se vratite, bit će opet na svojem mjestu. Novac ćete odnijeti na ovu adresu...

Steve se ukrcao na vlak za Grand Central u deset i četrdeset minuta. Vlak je kasnio deset minuta i na postaju je stigao deset minuta prije dvanaest. S velikom praznom aktovkom u ruci, krenuo je pješice Petom avenijom.

Dok je išao pločnikom od postaje prema Pedeset prvoj, obuzeo ga je osjećaj uzaludnosti i duboke tuge. Već je drugi dan padao snijeg i Newyorčani, poslovično prilagodljivi, bili su kao i obično vani. Bilo je čak neke vedrine u načinu na koji su se probijali kroz snijeg i led. Jučer ujutro stajao je sa

Sharon nekoliko ulica dalje. Snježilo je, a on je rukama obujmio njezino lice i poljubio je. Usne su joj bile hladne, baš kao i njegove kada ga je onaj posljednji dan Nina poljubila na rastanku.

Došao je do banke. Kada je rekao da s računa želi podići svih osamdeset dvije tisuće dolara, dočekao ga je začuđen pogled. Blagajnik je otišao sa svojega mjesta posavjetovati se sa šefom odjela, koji je pohitao k Steveu.

- Gospodine Petersone - upitao je - ima li kakvih teškoća?

- Ne - gospodine Strauss. Samo želim podići novac.

- Morat ću vas zamoliti da ispunite državne i savezne obrasce. To je obvezatno za svaki veći iznos. Nadam se da ste zadovoljni s našim vođenjem računa.

Steve se trudio zvučati što uobičajenije.

- Da, naravno.

- Drago mi je. - Šef odjela postao je hladno profesionalan.

- Obrasce možete popuniti kod mene u uredu. Pođite za mnom, molim. Steve je mehanički upisao tražene podatke. Kada je završio, blagajnik je već donio ček.

Gospodin Strauss brzo ga je potpisao, dodao mu ga i ustao. Lice mu je postalo zamišljeno.

- Ne bih se htio miješati, gospodine Petersone, ali... je li došlo do kakvih teškoća? Možda bismo vam mi mogli pomoći.

Steve je ustao.

- Ne, ne, hvala vam, gospodine Strauss. - Samome je sebi zvučao napeto i neuvjerljivo.

- Nadam se da je sve u redu. Mi vas veoma poštujemo kao stranku naše banke. Budite uvjereni da smo vam naklonjeni. Pojavi li se kakva teškoća i ako mi možemo pomoći, molim vas da nam se obratite. - Pružio mu je ruku.

Steve ju je prihvatio.

- Lijepo od vas, doista, ali sve je u redu. Uvjeravam vas.

S aktovkom u ruci izašao je van, zaustavio taksi i vozaču rekao da ga odveze do Savezne banke za rezerve. Odveli su ga u sobu, gdje su agenti FBI- a smrknutih lica marljivo brojali i fotografirali novac koji će dobiti za ček. Gledao ih je bez zanimanja.

»Kralj je sjedio u svojoj pisarnici i brojao svoj novac«, sjetio se pjesmice iz djetinjstva. I Nina ju je pjevala Neilu kad ga je stavljala u postelju. Na postaju Grand Central stigao je prekasno i propusto je vlak koji je polazio u petnaest sati i pet minuta. Sljedeći ide tek za sat. Nazvao je doma. Javila se Dora, a agent Lamont govorio je s drugog aparata. Ništa novo. Ni traga kaseti. Hugh Taylor će se vratiti prije nego što dođe kući.

Užasavala ga je pomisao na to da mora čekati čitav sat. Boljela ga je glava: tupa, neprekidna bol počinjala je ključati na čelu i širila se oko glave poput sve čvršćih kliješta. Sjetio se da od jučerašnjega objeda ništa nije stavio u usta.

Oyster Bar. Otići će onamo i naručiti juhu od ostriga i neko piće. Prošao je pokraj telefonske govornice iz koje je jučer pokušao nazvati Sharon. Tu je počela njegova mora. Kada se nitko nije javio, znao je da nešto nije u redu. Bilo je to prije samo dvadeset sati. Njemu se činilo kao vječnost.

Dvadeset sati. Gdje su Sharon i Neil? Jesu li što dobili jesti? Vani je tako hladno. Jesu li na toplom? Znao je da Sharon brine za Neila, onoliko koliko može. Kako bi bilo da se Sharon javila sinoć kada je telefonirao. Njih troje večer bi proveli onako kako su namjeravali... Kad bi Neil otišao na počinak, on bi rekao: »Sharon, vjerojatno nećeš mnogo dobiti. Vjerojatno bi ti bilo bolje kad bi s time pričekala, ali... nemoj čekati. Udaj se za mene. Lijepo nam je skupa.«

Vjerojatno bi ga odbila. Njegovo stajalište o smrtnoj kazni prezire. Ali on je u tome neumoljiv, uvjeren da ima pravo.

A kako se u tom trenutku osjeća majka Ronalda Thompsona? Kada sve prođe, ona će do kraja života patiti.

Kao što će i on patiti ako se Sharon i Neilu što dogodi. Oko njegova perona postajalo je sve življe. Službenici, koji su htjeli izbjeći najveću gužvu, žurili su na vlakove na New Havenu, koji će ih odvesti u Westchester i Connecticut. Žene koje su dan provele po trgovinama proučavale su vozni red i razmišljale o tome da moraju stići kući pripremiti večeru.

Steve se spustio stubama na nižu razinu postaje i pošao u Oyster Bar. Restoracija je bila gotovo prazna. Gužva za ručak bila je već odavno prošla, a za večeru i piće pred odlazak kući bilo je još rano. Sjeo je uz bar i naručio, a aktovku je položio kraj nogu.

Prošloga mjeseca bio je ovdje sa Sharon na objedu. Bila je sva sretna zbog velike potpore koju je dobila njezina kampanja za preinaku Thompsonove smrtno kazne u doživotni zatvor.

- Uspjet ću, Steve - rekla je puna samopouzdanja. Bila je tako zadovoljna, tako sretna. Govorila je o sljedećem putovanju na koje ide i na kojem očekuje još veću potporu.

- Nedostajat ćeš mi - rekao joj je.

- I ti ćeš meni nedostajati.

Volim te, Sharon. Volim te, Sharon. Volim te, Sharon. Je li tada to rekao?

Barmen je stavio preda njega martini i ispio ga je nadušak. Sjedio je u Oyster Baru, a juha koja se pred njim pušila ostala je netaknuta. U pet do četiri platio je, otišao na gornji peron i ušao u vlak za Carley. Dok je išao u vagon za pušače nije opazio da je muškarac, koji je sjedio u stražnjem dijelu kola, skrio lice iza novina. Tek kada je prošao pokraj

njega, malo je spustio novine i zažarena pogleda gledao kako Steve prolazi kroz vagon s teškom aktovkom u ruci.

I taj je putnik sišao u Carleyju, ali je ostao stajati na peronu. Pričekao je da Steve ode na parkiralište i odveze se automobilom u kojemu su sada bile kamere, skrivene u svjetlima i iza retrovizora.

Glenda Perry spavala je do jedan. Probudio ju je zvuk Marianina automobila, koji je odlazio sa staze pred kućom. Ležala je zatvorenih očiju, nepomično. Čekala je. Ali bol, koja je često pratila prvo buđenje, nije se pojavila. Tijekom noći bilo joj je vrlo loše, lošije nego što je priznala Rogeru. No vjerojatno je slutio, a znala je da je i liječnik zabrinut zbog njezina kardiograma.

Ali, u bolnicu ne ide. Ondje bi joj dali toliko sedativa, da ne bi bila ni za što. Ne smije to dopustiti. Znala je zašto je u posljednje vrijeme toliko boli. Zbog maloga Thompsona. Tako je još mlad, a njezino je svjedočenje na sudu pripomoglo da ga osude.

- Oborio vas je na tlo, gospođo Perry...

- Da, istrčao je iz kuće.

- Bio je mrak, gospođo Perry. Jeste li sigurni da to nije bio tko drugi?

- Sigurna sam. Zastao je na vratima prije nego što se zaletio u mene. U kuhinji je bilo upaljeno svjetlo.

A sada još Neil i Sharon. O, Bože, daj da se sjetim. Ugrizla se za usnu... je li to bol? Ne, ne smijem se uzбудiti. To mi škodi. Za boga miloga, misli, misli! Stavila je tabletu nitroglicerina pod jezik. To će umiriti bol prije nego što postane nesnosna. Foxy. Način na koji je to izgovorio. Na što je to podsjeća? Još nije prošlo mnogo vremena. Vrata su se malo odškrinula i ugledala je Rogera, koji se zagledao u nju.

- U redu je, dušo, budna sam.

- Kako se osjećaš? - Pohitao je do postelje i primio je za ruku.

- Nije loše. Koliko sam dugo spavala?

- Više od četiri sata.

- Tko se to maloprije odvezao?

- Gospođa Vogler.

- Ah, zaboravila sam. Što je radila?

- Prvo se bavila kuhinjom. Uzela je ljestve i sve složila u visećim ormarićima.

- Hvala bogu. Nisam se usuđivala pospremati gore i bilo je prepuno prašine. Rogere, što se dogodilo? Je li Steve razgovarao s... Foxyjem? Roger joj je objasnio što je bilo i završio:

- I tako su razmijenili tek nekoliko riječi. Jesi li spremna poslušati snimak?

- Da.

Petnaest minuta poslije sjedila je na postelji, poduprta jastucima. Sa šalicom čaja u rukama pozdravila je Hughu Taylora, koji je ušao u spavaću sobu.

- Lijepo od vas, gospođo Perry. Znam da je to za vas veliki napor. - Odmahnula je rukom.

- Gospodine Taylore, vrlo mi je neugodno da sam protratila cijelo prijepodne. Molim vas, uključite to.

Pomno je slušala.

- Ah, tako tiho govori. Nije moguće...

S Hughova je lica nestalo napeto iščekivanje.

Bezizražajnim glasom rekao je:

- No, mnogo vam hvala, gospođo Perry, na vašem trudu. Snimak ćemo analizirati da bismo dobili uzorak glasa. To sigurno nije dokaz za sud, ali može pomoći pri identifikaciji kada uhvatimo otmičara. - Posegnuo je za magnetofonom.

- Ne... Pričekajte! - Glenda je položila ruku na uređaj.

- Je li to jedini snimak razgovora?

- Ne. Snimali smo ga i na vrpču i na kasetu.

- Biste li mi ovo ostavili?

- Zašto?

- Zato što osobu s kojom sam sinoć razgovarala

sigurno poznajem. Nastojat ću razmisliti o svakoj sitnici, o svemu što sam radila proteklih tjedana. Možda će mi nešto pasti na pamet, nečega ću se možda sjetiti. I voljela bih ponovno preslušati vrpču.

- Gospođo Perry, samo kad biste se mogli sjetiti... -

Hugh se ugrizao za usnu kada ga je Roger prostrijelio prijekornim pogledom. Brzo je izašao iz sobe, a Roger je pošao za njim.

Kada su sišli u prizemlje, Roger je upitao:

- Zašto ste htjeli da danas gospođa Vogler ostane?

Valjda ne mislite...

- Ne smijemo isključiti nijednu mogućnost. Ali, čini se da je ona u redu. Dobro je naravi, sređena obitelj, omiljena. To što je jutros spominjala Neila, bila je tek slučajnost. Usto ima najbolji alibi za sinoć od svih ostalih, a to vrijedi i za njezina muža.

- Da?

- Blagajnica ih je vidjela i pri ulasku i pri izlasku iz kina. Supruga su joj vidjeli susjedi, bio je kod kuće s djecom. A nedugo nakon sedam sati bili su u policijskoj postaji prijaviti krađu automobila.

- Ah, da. Spomenula je to. Sva sreća da su ga dobili natrag.

- Jest. Ona dobije natrag krtiju staru osam godina, a mi nemamo ni najmanjega traga dvoje otetih ljudi. Gospodine Perry, kakav je dojam ostavila na vas Sharon Martin? Mislite da je sposobna sama smisliti takvo što?

Roger je razmišljao.

- Sve govori da nije.

- Kako ocjenjujete njezin odnos s gospodinom

Petersonom?

Roger se sjetio zgrade kada su Sharon i Steve posljedni put bili kod njih. Činilo se da je Sharon nekako potištena. Glenda ju je upitala je li sve u redu, a kada je Steve otišao u kuhinju po led, rekla je:

»Ah, ništa, samo to što je Neil tako hladan prema meni.« A kada se Steve vratio i sjeo pokraj nje, razdragano joj je pomrsio kosu. Roger se sjećao izraza njihovih lica.

- Mislim da su bili... da su... vrlo zaljubljeni, više no što su toga svjesni. Mislim da je Sharon bila zabrinuta zbog Neilova ponašanja, a to je, naravno, brinulo i Stevea. Usto, s novcem je bio prilično tanak. Sve što je imao uložio je u Events. Uvjeran sam da će se isplatiti, ali ipak se brine. To mi je i sam rekao.

- Što je s Thompsonovim smaknućem?

- Da. Glenda i ja nadali smo se da će ga Sharon uspjeti spasiti. Glendu muči uloga koju je u svemu tome imala i zbog toga je i oboljela.

- Je li Sharon htjela da gospodin Peterson posreduje kod guvernerke?

- Mislim da joj je bilo jasno da on to ne bi učinio. Čisto emocionalnu molbu guvernerka bi sigurno odbacila. Ne zaboravite da je već doživjela oštre kritike jer je dva puta odložila smaknuće.

- Gospodine Perry, što mislite o Luftsovima? Je li moguće da su oni nekako upleteni? Nastoje što više uštedjeti, imaju vaš telefonski broj. Mogli su znati za Neilov novac.

Roger je odmahnuo glavom.

- Ni slučajno. Kada Dora ode u trgovinu kupiti nešto za Glendu, najmanje dvadeset minuta provede provjeravajući je li joj točno vratila ostatak. I on je takav. Katkad mi odveze

auto na servis i zatim se uvijek hvali koliko je uštedio. Nijedno od njih dvoje ne zna drugačije nego biti do krajnosti poštteni.

- Dobro. Nadam se da ćete nas odmah nazvati k Petersonovima ako se gospođa Perry sjeti čega novoga.

Hank Lamont čekao je Hughu. Bio je nestrpljiv i bilo je očito da ima nečeg novoga. Hugh nije tratio vrijeme na uvod.

- Što imate?

- Gospođa Thompson...

- Što je s njom?

- Sinoć. Razgovarala je sa Sharon Martin!

- Molim?!

- Rekao nam je mali Thompson. Don i Stan razgovarali su s njime u zatvoru. Rekli su da su bile neke prijetnje malom Petersonu. Ako njegovi prijatelji smišljaju nešto, bolje da odmah izađe s imenima prije nego se uvale u nevolje.

- Nisu rekli da su Neil i Sharon oteti?

- Nisu, naravno.

- I što je rekao?

- On s time nema ništa. U posljednjih godinu dana posjećuju ga samo mama, odvjetnik i svećenik iz njegove župe. Njegovi najbliži prijatelji iz srednje škole sada su na koledžu. Dao nam je njihova imena. Svi su nekamo otišli. Ali, rekao nam je da je Sharon nazvala njegovu majku.

- Jeste li s njom razgovarali?

- Da. Odsjela je u motelu blizu zatvora. Našli su je.

- U motelu?

- Ne, u crkvi. Neka joj bog pomogne. Hugh, ta žena samo kleči tamo i moli. Ne može vjerovati u to da će njezina sina sutra usmrtniti. Ne želi vjerovati. Rekla je da ju je Sharon

nazvala nekoliko minuta prije šest i pitala može li joj kako pomoći. Priznala je da je planula, da ju je optužila da je malome naštetila hodajući po državi i izjavljujući da je dečko kriv. Zaprijetila joj je da ne zna što će joj učiniti ako usmrte njezina sina. Što mislite?

- Da vidimo ovako - rekao je Hugh.

- Sharon Martin uznemirio je telefonski razgovor, možda čak misli da ima istine u onome što je njegova majka rekla. Očajna je i zove nekoga da dođe po nju i dječaka. Smišlja lažnu otmicu kako bi stvorila situaciju u kojoj je Neil talac za Thompsonov život.

- To bi bilo moguće - rekao je Hank.

Hugh se uozbiljio.

- Mislim da je više nego moguće. Taj je jadni Peterson sav izvan sebe jer se boji da bi Sharon Martin mogla na taj način uzeti pravdu u svoje ruke. Možda je gospođa Perry upravo zato na rubu još jednog srčanog napada.

- I što ćemo sada?

- I dalje ćemo se ponašati kao da je riječ o pravoj otmici. Istodobno, iskopajte sve moguće o prijateljima Sharon Martin, osobito o onima koji su iz ovoga kraja. Samo kad bi se gospođa Perry mogla sjetiti gde je čula taj glas! Sve bi se odmah riješilo.

Glenda je ležala u svojoj sobi i neprestano preslušavala snimak na kaseti. Otmičar je poručivao da će za deset minuta telefonirati u govornicu na benzinskoj crpki kod izlaza dvadeset jedan. Očajna, odmahнула je glavom i isključila uređaj. To neće ići.

Treba se sjetiti svakog koraka u proteklih nekoliko tjedana. Ali, što je u vezi s tom kasetom?

Jučer uopće nije izašla iz kuće. Nazvala je u trgovinu, a onda je s Agnes i Julie telefonski razgovarala o dobrim

stranama odlaska u bolnicu. Iz Kalifornije su nazvali Chip i Maria, dali su joj na telefon maloga. To je bio posljednji telefonski razgovor do Foxyjeva poziva. U nedjelju, odmah nakon mise, odvezla se s Rogerom u New York. Jeli su kod Pierrea i otišli u Carnegie Hall poslušati Serkina. Otad nije ni s kim razgovarala telefonski.

U subotu je bila kod tapetara dogovoriti se za zaštitne navlake. Bila je kod frizera... Ili je to bilo u petak? Nestrpljivo je odmahнула glavom. Ne, tako neće ništa postići. Ustala je iz postelje i polako otišla do svojega pisaćeg stola. Uzela je svoj rokovnik. Zamolit će Rogera da joj donese kalendar, koji visi na zidu u kuhinji. Katkada i na njemu zapisuje. I račune. Uvijek ih spremi. Svi imaju datume. To će joj pomoći da se sjeti gdje je sve bila. Pa čekovna knjižica. Uzela ju je i iz pretinca izvadila parkirne karte.

Vratila se u postelju. Kad ju je u prsima počelo stezati, duboko je udahнула. Uzela je tabletu nitroglicerina i zatim pritisnula na gumb kasetofona. Ponovno je poslušala snimak. Uši joj je ponovno ispunio prigušen, hripav glas otmičara. Poručivao je da će za deset minuta nazvati u govornicu kod dvadeset prvog izlaza s autoceste.

Izašavši iz telefonske govornice, razmišljao je o kaseti. Snimit će Sharon i dječaka. I što će onda s njom? Hoće li je uručiti?

Zašto ne?

Išao je ravno prema postaji Grand Central. Najbolje je k njima ići kad je na postaji gužva. Oni čuvari imaju šesto čulo i odmah uoče čovjeka koji ne spada na postaju.

Sharon i mali sigurno sinoć nisu jeli. Zacijelo su gladni. Nije želio da Sharon bude gladna. Ali, vjerojatno neće htjeti jesti ako nešto ne donese i dječaku. Pomisao na maloga uvijek ga uzruja. Prije nekoliko tjedana umalo ga je uhvatila panika: pogledao je van i vidio dječaka kako iz automobila zuri u njega. Upravo onako kao u snovima, one okrugle smeđe oči, zjena tako velikih da oči izgledaju crne, i optužujuće, uvijek optužujuće.

Sutra će sve biti gotovo. Za Sharon mora kupiti zrakoplovnu kartu. Sada nema novca, ali sutra će ga imati. Može dobiti rezervaciju. Ali, na koje ime? Neko će ime morati i za nju smisliti.

Jučer, u emisiji Today, predstavili su je kao novinarku i spisateljicu. Vrlo je poznata i omiljena. Zato je još ljepše da je tako zaljubljena u njega.

Jako je poznata. Bila je na televiziji.

Mnogi bi je mogli prepoznati.

Namrštio se i zastao. Žena, koja je žurila za njim, gurnula ga je. Pogledao ju je, a ona je rekla. »Ah, oprostite« i produžila. Smekšao se. Nije htjela biti gruba. Zapravo,

nasmiješila mu se, stvarno mu se nasmiješila. Mnoge bi mu se žene nasmiješile, kada bi znale koliko je bogat.

Polako je nastavio hodati Lexingtonškom avenijom. Pod kotačima autobusa napravila se prljava snježna bljuzgavica, koja se smrzavala čak i tamo gdje su autobusi i osobni automobili prelazili po njoj. Poželio je otići u Biltmore. Ona je soba tako udobna. Nikada nije imao tako lijep i udoban stan.

Kod Sharon i maloga ostat će do poslijepodneva. Zatim će sjesti na vlak i otići u Carley. Poći će kući i pogledati je li mu tko ostavio kakvu poruku. Ljudi se ne smiju pitati gdje je.

Razmišljao je o tome gdje bi mogao ostaviti kasetu. Peterson možda neće htjeti platiti ako je ne dobije.

Mora dobiti novac. Sada je u okrugu Fairfieldu za njega previše opasno. Usto, ima dobar razlog za odlazak. Bilo bi posve normalno da ode. To svi znaju.

Policajci bi se mogli početi raspitivati: »Je li tko iz toga kraja neočekivao otputovao?«

»On? Ne. Žalio se zbog toga što je izgubio stan. Molio je staroga da mu obnovi ugovor o najmu.«

Ali, to je bilo prije posljednjih djevojaka. »Radijski ubojica«, tako ga nazivaju novinari. Kad bi samo znali...

Čak je otišao na sprovod maloj Callahanovoj. Sprovod! Odjednom se sjetio gdje će ostaviti kasetu. Ondje će je popodne naći i predati. Zadovoljan, žustro je ušao u restauraciju Nedicks i naručio kavu, mlijeko i pecivo. Ostat će s njima neko vrijeme. Dio će pojesti odmah, a dio prije nego što ode. Ne želi da Sharon pomisli kako je bešćutan. Kada je izašao s mountvernonskoga perona obuzeo ga je neugodan osjećaj da ga netko promatra. Za to je imao izvrstan osjećaj. Zastao je i osluhnuo. Učinilo mu se da je nešto čuo. Na prstima se vratio natrag. Ali, bila je to tek

jedna od onih žena s postaje. Sa svojim plastičnim vrećicama otišla je natrag prema peronu. Vjerojatno je spavala na kolodvoru.

Vrlo pažljivo, maknuo je žicu koja je bila ljepljivom vrpcom prilijepljena na vrata prostorije. Polako je izvadio ključ i gurnuo ga u ključanicu. Vrata je otvarao polako, da ne bi potegnuo žice. Progurao se unutra i zatvorio vrata.

Upalio je fluorescente svjetiljke i zagundao od zadovoljstva. Sharon i dječak bili su u položaju u kojem ih je ostavio. Naravno, dječak ga nije mogao vidjeti zbog poveza, ali Sharon, koja je bila iza njega, podigla je glavu. Odložio je stvari, pohitao k njoj i potegnuo povez s usta. - Ovaj put nije bilo tako čvrsto, zar ne? - rekao je. Učinilo mu se da u njezinim očima vidi da mu prigovara.

- Ne. - Bila je vrlo živčana, i to živčana drukčije nego inače. Vidjelo se da je prestrašena. Nije htio da ga se boji.

- Bojiš li se, Sharon? - Glas mu je bio strašno prijazan.

- Ah, ne... uopće.

- Donio sam ti nešto za jesti.

- Ah, lijepo, hvala. Molim vas, skinite povez i Neilu. I, molim vas, odvežite nas. Barem ruke, kao prije.

Stisnuo je oči. Nekako je drukčija nego prije. - Naravno, Sharon. Protrljao je nos o njezino lice. Njegovi su prsti bili čvrsti i brzo je razvezao čvorove. Za nekoliko trenutaka ruke su joj bile slobodne. Posegnuo je za dječakom.

Neil se stisnuo uz Sharon.

- Dobro je, Neile - rekla je. - Sjeti se o čemu smo razgovarali.

- Sharon, o čemu ste razgovarali?

- O tome da će vam Neilov tata dati novac i da ćete mu onda reći gdje ga može naći. Rekla sam da ja idem s vama, ali da će njegov tata brzo doći po njega. Je li tako?

Njegov je glas bio zamišljen, a sjaj u očima odavao je nevjericu.

- Sharon, ti stvarno želiš poći sa mnom?

- O, da, rado... Rado bih bila s tobom, Foxy...

- Donio sam pecivo i kavu. Za maloga ima mlijeka.

- Zbilja lijepo od tebe. - Razgibavala je prste. Gledao

je kako trlja Neilova zapešća i sklanja mu kosu s čela. Kako stišće dječakove ruke, kao znak kakva dogovorenog saveza.

Izvukao je narančasti sanduk i stavio na njega hranu.

Dao joj je posudu s kavom.

- Hvala. - Odložila je kavu a da je nije ni kušala.

- Gdje je Neilovo mlijeko?

Dodao joj ga je i gledao kako ga stavlja u Neilove ruke.

- Evo, Neile, uzmi. Polako pij. - Dječakovo mu je hripanje išlo za živce. Budilo je u njemu nelagodu i mučne uspomene.

Izvadio je pecivo. Tražio je da ih debelo namažu maslacem, onako kako je on volio. Sharon je odlomila komad i pružila ga dječaku.

- Evo, Neile, pecivo. - Glas joj je bio umirujući. Imao je osjećaj kao da se s malim nešto dogovorila, kao da su skovali zavjeru protiv njega. Zlovoljno je gledao kako jedu. Svoju je kavu progutao, gotovo joj nije osjetio okus. Njih su dvoje pojeli jedno pecivo i popili kavu i čaj. Kaput nije svukao. Tu je previše hladno, a i neće riskirati da uprlja novu odjeću. Raščistio je narančasti sanduk i vrećicu s preostalim pecivom stavio na pod. Sjeo je na sanduk i zagledao se u njih. Kada su pojeli, Sharon je povukla Neila u naručje. Dječak je disao glasno i s naporom. Ti su ga zvukovi razdraživali. Sharon ga nije ni pogledala. Samo je gladila dječaka po leđima i tiho mu govorila neka pokuša zaspati. Foxy je gledao kako ga je poljubila u čelo, a onda položila

njegovu glavu na rame.

Vrlo je mlada, pomislio je Foxy, možda hoće biti dobra prema malom. Kad bi ga se oslobodio, mogla bi biti tako dobra s njim. Izraz u očima mu se promijenio i s osmijehom koji mu je zatitrao na usnama počeo je razmišljati o tome kako bi sve Sharon mogla biti dobra s njim. Tijelom mu se razlila toplina. Sada ga je Sharon gledala i opazio je da čvrsto steže dječaka u naručju. Želio je da te ruke grle njega.

Ustao je kako bi se približio ležaju. Nogom je zapeo za mali kasetofon. Kasetofon! Kasete, koju traži Peterson. Još je prerano da se oslobodi dječaka. Razočaran i srdit, ponovno je sjeo.

- Sada ćete nešto snimiti za Petersona - rekao im je.

- Snimiti? - upitala je Sharon iznenađeno. U glasu se osjećalo da je napeta. Još prije nekoliko trenutaka bila bi se zaklela da će im nauditi. Tako ju je gledao, a na licu mu je bio tako čudan izraz. Grozničavo je razmišljala. Ima li kakve mogućnosti? Ima li ikakva načina da se oslobode? Otkad joj je Neil rekao da je to čovjek koji je ubio njegovu majku, još je grozničavije razmišljala o svakoj mogućnosti da se izvuku odatle. Sutra navečer moglo bi biti prekasno i za Ronalda Thompsona i za Neila. Nije znala kada će Foxy odlučiti da je došao njezin čas. Lukav je. Zna da će je prije ili poslije prepoznati. Pomisao na sve ono što je činila da spasi Ronalda mučila ju je. Ima njegova majka pravo. Kada je govorila da je kriv, pomogla je da ga osude. Sada je važno samo to da spasi Neila, da sačuva Ronaldov život. Ako se njoj što dogodi, zaslužila je. A ona je Steveu prigovorila da se igra Boga.

Foxy ima pištolj. Drži ga u džepu kaputa. Kad bi mogla učiniti da je zagrlji, mogla bi doći do njega.

Ako bi joj se ukazala prilika, bi li ga mogla ubiti? Pogledala je Neila i pomislila na osuđena mladića u

zatvorskoj ćeliji. Da, mogla bi ga ubiti. Gledala je kako stručno barata kasetofonom. Stavio je kasetu. Bila je to jedna od onih kakve se prodaju u kiosku, neće moći otkriti gdje ju je kupio. Prignuo se i sanduk privukao bliže krevetu.

- Evo, Sharon, pročitaj ovo. - Poruku je zapisao.

»Steve, želiš li nas natrag, plati otkupninu. Novac neka bude po deset, dvadeset i pedeset dolara. Osamdeset dvije tisuće dolara. Novčanice ne smiju biti obilježene. U dva ujutro pođi u telefonsku govornicu na križanju Pedeset devete i Lexingtonske. Budi sam. Nemoj zvati policiju.«

Pogledala ga je. - Mogu li što dodati? Mislim... Bili smo se posvadili. Prekinuli smo. Možda, možda neće htjeti platiti za mene ako se ne ispričam. Zna, strašno je tvrdoglav. Možda će platiti samo pola, samo za Neila, zato što zna da ga ne volim. A trebat će nam sav taj novac, zar ne?

- Što bi htjela reći, Sharon?

Poigrava li se s njome? Je li joj povjerovao?

- Samo bih se ispričala, to je sve. - Pokušala se nasmiješiti. Odmaknula je Neila, posegnula za njegovom rukom i pogladila ga.

- Sharon, nemoj ništa pokušavati.

- Zašto bih? Što želite da Neil kaže?

- Samo to, da želi kući. Ništa drugo. - Prst je držao na dugmetu za snimanje.

- Kad pritisnem, počni govoriti. Mikrofon je ugrađen. Progutala je slinu i čekala da se kaseta počne vrtjeti.

- Steve... - Čitala je polako, pokušavajući dobiti na vremenu. Smišljala je što će dalje reći. Poruka je završavala: »... Nemoj zvati policiju.« Zastala je.

Napeto ju je gledao.

- Steve... - počela je.

- Steve, sada ćeš čuti i Neila. Ali, najprije ti moram

reći da nisam imala pravo, nadam se da ćeš mi oprostiti.. - Foxy je pritisnuo dugme i kaseta se prestala vrtjeti. Htjela je reći: »Strašno sam pogriješila...«

- To će biti dovoljno, Sharon. To je dovoljna isprika. - Pokazao je na Neila i Sharon ga je zagrlila.

- Hajde, Neile. Reci nešto tati.

Trudeći se progovoriti, Neil je počeo još teže disati.

- Tata, dobro sam. Sharon pazi na mene. Ali, tata, mama ne bi htjela da sam sada ovdje.

Kaseta se ponovno zaustavila. Neil je pokušao Steveu nešto poručiti, pokušao je otmicu povezati sa smrću svoje majke.

Foxy je premotao kasetu i nasmiješio se Sharon.

- Vrlo dobro. Da sam ja Peterson, platio bih da vas oboje dobijem natrag.

- To je dobro. Drago mi je da ste zadovoljni. - Muči li on to nju namjerno?

- Sharon. - Neil ju je uhvatio za rukav i povukao ga.

- Moram na...

- Htio bi u zahod, mali? - ravnodušno je pitao Foxy. - I mislio sam da ćeš morati. - Prišao je k Neilu, podigao ga i otišao s njim u toalet. Zatvorio je vrata. Sharon se ukočila i čekala što će se dogoditi, no nedugo potom izašao je noseći Neila pod rukom. Primijetila je da ga je okrenuo od sebe, kao da se boji da možda vidi kroz povez. Ispustio ga je na ležaj. Dječak se tresao.

- Sharon...

- Tu sam. - Rukom ga je pogladila po leđima.

- Sharon, trebaš i ti? - Otmičar je glavom pokazao prema zahodu.

- Da.

Primio ju je za ruku i gotovo je odnio u vlažnu rupu. Povez joj se usjekao u gležnjeve i svijala se od boli.

- Tu gore je zasun - rekao je. - Čak ću ti dopustiti da ga namakneš jer se vrata ne mogu drukčije zatvoriti. Ali, bolje ti je da što prije izađeš. - Pogladio ju je po licu. - Inače ću se naljutiti i mali će platiti. - Izašao je i zatvorio vrata za sobom.

Brzo je navukla zasun i ogledala se oko sebe. U mraku male prostorije popipala je po zidovima i kotliću. Možda će naći nešto, komadić cijevi, nešto oštro. Pipala je po podu.

- Požuri, Sharon.

- Dobro.

Kada je htjela otvoriti vrata, osjetila je kako se kvaka klima. Pokušala ju je otrgnuti. Kad bi je možda uspjela skinuti, mogla bi je staviti u duboki džep suknje. Možda ima oštar rub. Ali, nije je mogla otrgnuti.

- Izlazi van! - Njegov je glas sada bio oštar. Brzo je otvorila vrata i pokušala poskakivati kako bi izašla van. Spotaknula se i primila se za metalni okvir vrata. Prišao joj je. Podigla je ruke i zagrlila ga oko vrata. Potiskujući gađenje, poljubila ga je u lice, u usta. Čvršće ju je stisnuo. Osjetila je kako mu srce divlje udara. Oh, Bože, molim te...

Rukama je prelazila po njegovim ramenima, po leđima. Prstima ga je lagano pogladila po vratu. Ispružila je desnu ruku, gurnula je u džep njegova kaputa i osjetila metal.

Odgurnuo ju je od sebe. Pala je na betonski pod, podvinutih svezanih nogu, i ostala ležati. U desnom gležnju osjetila je zasljepljujuću bol.

- Ista si kao i sve druge! - viknuo je. Stajao je nad njom. Od boli zbog koje joj je postalo slabo, hrana koju je netom pojela počela joj se dizati u grlu. Kada se nagnuo nad nju, njegovo je lice izgledalo neobično veliko. Pod okom mu je udarala žila. Oštre crte lica naglašavale su crvene mrlje. Njegove su oči bile kao dvije uske crne rupe iz kojih je frcao bijes.

- Kučko! - govorio je.

- Kučko!

Naglo ju je povukao s poda i gurnuo na ležaj, povukavši joj ruke na leđa. Od boli joj se zacrnjelo pred očima.

- Moj gležanj. - Je li to njezin glas?

- Sharon, Sharon, što je? - Neilov je glas bio prestrašen. S najvećim naporom zatomila je jauk.

- Pala sam.

- Ista si kao sve druge... prijetvorna... Još gora, hoćeš me prevariti! - Osjetila je njegove ruke na grlu. O, Bože! Snažni prsti stiskali su joj vrat... Bože... pomози...

- Ne. - Pritisak je popustio. Pala je natrag na postelju.

- Sharon, Sharon... - Neil je plakao, glas mu je bio uznemiren i gušio se.

Hvatajući zrak, okrenula se licem prema njemu. Kapci su joj bili tako teški. Prisilila se otvoriti oči. Foxy je stajao uz hrđavi sudoper i pljuskaao lice vodom. Voda mora biti ledena. Prestrašeno ga je gledala. Pokušava se smiriti. Htio ju je ubiti. Što ga je zadržalo? Možda se boji da će mu još trebati?

Bol je bila tako jaka, da se ugrizla za usnu. Ne, nema izlaza. Sutra, kada dobije novac, ubit će i nju i Neila. A Ronald Thompson umrijet će zbog zločina koji nije počinio. Ona i Neil su jedini koji su mogli dokazati da je nedužan. Gležanj joj je oticao, pritiskao o kožu čizme, a povež se urezivao u njega. Bože, molim te. Od boli joj se na čelu pojavio znoj i počela se tresti.

Gledala ga je kako briše lice rupčićem. Prišao im je i Neilu polako ponovno svezao ruke. Zatim im je preko usta stavio poveze. Na vrata je pričvrstio žicu koja je bila povezana s kovčegom.

- Ja sad idem, Sharon - rekao je. - Vraćam se sutra.

Doći ću još samo jedanput...

Nije namjeravao otići tako rano, ali znao je da bi je ubio ako bi ostao. Mogla bi mu još trebati. Možda će tražiti još koji dokaz da su ona i dječak živi. Mora dobiti taj novac. Ne smije riskirati, ne smije je još ubiti.

U jedanaest sati dolazi vlak iz Mount Vernona. Morat će pričekati još samo nekoliko minuta. Stajao je na ulazu u prolaz. Ondje je bilo tamno.

Koraci. Stisnuo se uza zid i oprezno pogledao. Čuvar! Muškarac je pozorno gledao oko sebe, hodao gore-dolje po peronu, znatiželjno promatrao cijevi i ventile, pogledavao prema stubama koje vode u sobu, a zatim se polako uputio prema peronu mountvernonskoga vlaka.

Osjetio je kako ga oblijeva leden znoj. Sreća ga napušta. To je jasno osjećao. Morao bi sa svim tim završiti i otići. Čuo je klopavanje i škripu kočnica. Pažljivo je zaobišao ventilacijske rešetke i crpke, otišao do rampe i s olakšanjem se priključio putnicima koji su se iskrcavali. Bilo je tek jedanaest. U hotelskoj sobi nije želio sjediti. Previše je bio nemiran. Pošao je na zapad, kroz Četrdeset drugu ulicu i ušao u kino. Četiri i pol sata opčinjeno je gledao tri porno filma, koji su uzbuđivali njegova osjetila i zadovoljavali njegove potrebe. U četiri sata i pet minuta bio je u vlaku za Carley.

Stevea Petersona vidio je tek kada je sjeo na svoje mjesto. Slučajno je podigao pogled i vidio ga dok je prolazio. Na sreću, već se bio zadubio u novine, za svaki slučaj, da ga tko ne bi prepoznao i sjeo pokraj njega. Steve je nosio tešku aktovku.

To je novac! Znao je! A večeras će biti u njegovim rukama. Osjećaj da mu prijeti propast nestao je. Kada se uvjerio da se Steve već odvezao, s carleyske je postaje otišao pun samopouzdanja i dobro raspoložen. Žustro je hodao do svoga stana nad automehaničarskom radionicom u slijepoj

ulici. Na pločici je pisalo: »A. R. Taggert - servis automobila«. Otključao je vrata i brzo šmugnuo unutra. Pod vratima nije našao nikakve poruke. Dobro je. Nitko ga nije tražio. Ali čak i da jest, ne bi bilo neobično da nije tu. Često je odlazio popravljati automobile k vlasnicima. Radionica je bila hladna i prljava, ne mnogo bolje od prostorije na postaji Grand Central. Uvijek je morao raditi po smrdljivim rupama.

Njegov je auto bio ondje, spreman za polazak.

Crpaljkom u kutu napunio je rezervoar. Ta mu je crpaljka bila najbolji potez u životu. Strankama je to bilo vrlo praktično. Voljeli su sa servisa otići s punim rezervoarom. I njemu je to bilo praktično. Uvijek je imao dovoljno goriva za noćne vožnje po autocestama.

- Nestalo vam je benzina, gospođo? Ja se razumijem u automobile... Automobil je već imao stare tablice, koje je nekoliko godina prije uzeo s automobila neke stranke. Za svaki slučaj, ako neke radoznale oči noćas opaze registarski broj.

Otvorio je i radijsku postaju, koja je bila na prednjem sjedalu. Bacio je sve druge registarske tablice, koje je skupljao punih šest godina, i mnoštvo ključeva koje je sam napravio. Bacio ih je na smetište blizu Poughkeepseja.

Na policama je bilo nekakva alata i dijelova, a u kutu hrpa guma. Neka stari Montgomery razmišlja što će s time. Ionako sve to namjerava srušiti i morat će odvući hrpe drugih stvari.

Sada je posljednji put tu. I dobro je da je tako.

Posljednjih nekoliko mjeseci nije mogao mnogo raditi. Bio je previše živčan. Sreća da je dobio na popravak automobil Voglerovih. S time se nekako pokrio. Tako je to. Otišao je u neuredni sobičak straga i ispod uskog ležaja izvukao pohabani kovčeg. Iz klimavog ormara od javorovine izvadio je hrpicu rublja i čarapa i sve stavio u kovčeg.

Loše krojenu i iznošenu crvenu sportsku jaknu i karirane hlače skinuo je s vješalice na unutarnjoj strani vrata, a onda i njih složio u kovčeg. Zamašćen radni kombinezon bacio je na ležaj. Ostavit će ih tu. Sa svim onim novcem, više mu neće trebati.

Iz džepa kaputa izvadio je kasetofon i ponovno poslušao kasetu sa Sharon i Neilom. Drugi kasetofon, Sonyjev, bio je na vrhu ormara. Stavio ga je na ležaj, pregledao kasete, izabrao jednu i stavio je u kasetofon. Trebao mu je samo početak.

To je bilo to.

Ponovno je pustio kasetu sa snimkom Sharon i Neilom, a zatim je prevrtio. Samo početak. Na jednom kasetofonu pritisnuo je dugme za snimanje, a na drugom dugme za prematanje.

Trajalo je samo minutu. Kada je završio, poslušao je kasetu koju će poslati Petersonu. Izvrsno. Izvrsno. Zamotao ju je u komad smeđega papira i zalijepio ljepljivom vrpcom. Na prednjoj strani pošiljke napisao je crvenim flomasterom poruku.

Druge kasete i kasetofone stavio je u kovčeg između složene odjeće. Kovčeg je zatvorio, zaključao ga i odnio u auto. Taj će kovčeg morati dati s drugom prtljagom. U zrakoplovu će sa sobom imati samo aktovku s novcem.

Otvorio je garažna vrata, sjeo u auto i upalio motor. Slušao je rad motora i zagonetno se nasmiješio. - A sad u crkvu pa na pivo - rekao je.

- Ne mogu vjerovati - oštro je rekao Steve i zagledao se u Hughu.

- Uzimate li ovo kao prijevaru, ugrožavate život Sharon i Neilu.

Bio se upravo vratio iz New Yorka i uzrujano je hodao po dnevnoj sobi. Ruke je gurnuo duboko u džepove. Hugh ga je gledao s mješavinom osjećaja, suosjećao je s njim, ali istodobno je u njemu rasla razdraženost. Jadnik se svim silama nastojao kontrolirati, ali u nekoliko je posljednjih sati ostario za deset godina. Hugh je oko Steveovih očiju i usta opazio nove bore tjeskobe, kojih jučer nije bilo.

- Gospodine Petersone - rekao je živahno. - Uvjeravam vas da sve činimo kao da je riječ o pravoj otmici. Ipak, počinjemo sumnjati da će... da je njihov nestanak izravno povezan s pokušajem da se iznudi odgoda smaknuća Ronalda Thompsona.

- A ja kažem da nije tako! Glenda se nije javljala?

- Nije, na žalost.

- I ništa od otmičareve vrpce ili kasete?

- Žao mi je.

- Onda ne možemo drugo nego čekati.

- Da. Bilo bi dobro da se pripremite za putovanje u New York.

- Telefonski poziv očekujemo tek u dva ujutro.

- Stanje na cestama prilično je loše, gospodine Petersone. - Mislite da se Foxy ne bi htio naći sa mnom? Da će ga biti strah da neće moći pobjeći?

Hugh je odmahnuo glavom.

- Ni ja ne znam odgovor na to. U svakom slučaju, na telefon u govornici u Pedeset devetoj ulici stavili smo prislušni uređaj. Ali, uvjeren sam da će vas odmah poslati do druge govornice, kao i prije. Ne smijemo riskirati s postavljanjem mikrofona u vaš auto. Možda namjerava sjesti s vama unutra. U okolnim zgradama bit će naši agenti, koji će pratiti vaše kretanje. U cijelom području bit će naših automobila. Pratit ćemo vas i obavještavati druge da vas slijede. Ništa vi ne brinite, bit ćemo vrlo pažljivi i ništa neće opaziti. Uređaj u aktovki omogućit će da vas pratimo na razdaljini od nekoliko ulica.

Dora je provirila u dnevni boravak.

- Oprostite. - Glas joj je bio drukčiji. Hughovo hladno držanje ulijevalo joj je strah. Nije joj se sviđalo kako policajci sumnjičavo gledaju nju i Billa. To što Bill voli popiti, ne znači da nije dobar čovjek. Napetost posljednja dvadeset četiri sata bila je za nju iscrpljujuća. Gospodin Peterson dobit će natrag Neila i Sharon žive i zdrave. Želi u to vjerovati. Previše je on dobar da bi, nakon svega što je preživljavao posljednje dvije godine, smio još patiti.

Bill i ona zatim će otputovati. Vrijeme je da odu na Floridu. Previše je stara, previše umorna da bi brinula za dijete i za kuću. Neilu je potrebna mlada žena, netko s kim bi mogao razgovarati. Znala je da ga previše gnjavi. Nije dobro za dijete da svaki put kad šmrcne, ja poskočim.

Oh, Neil. Dok je njegova majka bila živa, bio je tako veseo dječčaćić! Bio je zdrav, bez astme, gotovo nikada nije bio ni prehladen. Njegove velike smeđe oči uvijek su blistale, nisu bile izgubljene i žalosne kao sada. Gospodin Peterson morao bi se čim prije ponovno oženiti. Ako ne za Sharon, onda nekom drugom, koja bi od te kuće znala napraviti pravi dom. Dora je shvatila da je Steve upitao.

Zaboravila je da mu se bila obratila. Sve je to za nju previše i jednostavno ne zna gdje joj je glava. Cijelu noći nije oka sklopila. Što mu je ono htjela reći? Ah, da...

- Znam da vam sad nije do jela - rekla je. - Ali ipak ću ispeći odreske za vas i gospodina Taylora.

- Za mene nemojte. Hvala, Dora. Možda bi gospodin Taylor...

- Ako vam nije teško, gospođo Lufts, pripravite odreske za obojicu. - Hugh je položio Steveu ruku na rame.

- Gledajte, od jučer ništa niste jeli. Probdjet ćete cijelu noć. Morate biti pribrani, sposobni voziti i slijediti upute.

- Valjda imate pravo.

Tek što su sjeli za stol u blagovaonici, na vratima se oglasilo zvono. Hugh je poskočio.

- Ja ću.

Steve je odložio ubrus, koji je upravo namjeravao staviti na koljena. Je li to dokaz koji je tražio? Hoće li čuti Neilov glas, hoće li čuti Sharon? Hugh se vratio u blagovaonicu u pratnji mladog tamnokosog muškarca. Bio mu je poznat... Jasno, to je odvjetnik Ronalda Thompsona, Kurner. Robert Kurner. Izgledao je uznemiren i nekako zapušten. Kaput mu je bio raskopčan, a odijelo ispod njega zgužvano, kao da je u njemu spavao. Hughovo je lica bilo bezizrazno.

Bob se nije ispričao što dolazi u to doba i prekida večeru.

- Gospodine Petersone - rekao je. - Moramo razgovarati o vašem sinu.

- O mojem sinu?- Steve je opazio Hughov upozoravajući pogled. Pod stolom je stegnuo pesti.

- Što je s mojim sinom?

- Gospodine Peterson, branio sam Rona Thompsona. Obavio sam loš posao.

- Niste vi krivi što su Thompsona osudili - odvratio je Steve. Mladića nije ni pogledao. Zurio je u odrezak i gledao kako se rub masnoće počinje stvrdnjavati. Odgurnuo je tanjur. Ima li Hugh ipak pravo? Je li ta otmica ipak lažna?

- Gospodine Petersone, Ron nije ubio vašu ženu. Osuđen je zato što je većina porotnika, svjesno ili nesvjesno, bila uvjerena da je ubio i mladu Carfollijevu i gospođu Weiss. - Imao je već dosje...

- Maloljetnički dosje, samo jedan slučaj.

- I prije je napao neku djevojku, davio ju je...

- Gospodine Petersone, tada mu je bilo petnaest godina. Bio je na nekoj zabavi i natjecali su se tko će popiti više piva. Koji mlad čovjek nije takvo što učinio? Kad je već bio pijan, netko mu je dao kokain. Nije znao što čini. Uopće se ne sjeća da je položio ruku na tu djevojku. Svi znamo kako na čovjeka djeluje spoj alkohola i droge. Ron je imao tu nesreću da se uvali u veliku nevolju u svom prvom i jedinom pijanstvu. Sljedeće dvije godine nije popio ni bocu piva. Usto, imao je nevjerojatnu nesreću da je došao k vama netom nakon umorstva vaše žene.

Bobov je glas sada drhtao, a riječi su sustizale jedna drugu.

- Gospodine Petersone, pomno sam proučavao zapisnike sa suđenja. Jučer sam tražio od Rona da mi iznova i iznova pripovijeda o svemu što je vidio ili učinio od trenutka kada je razgovarao s gospođom Peterson u trgovini Timberly pa do trenutka kada ju je našao mrtvu. I shvatio sam gdje sam pogriješio u obrani. Gospodine Petersone, vaš sin, Neil, rekao je da je sišao u prizemlje kada je čuo gušenje vaše žene. Vidio je muškarca koji ju je davio i vidio je njegovo lice...

- Lice Rona Thompsona.

- Ne! Ne! Zar ne shvaćate? Evo, pogledajte sami. Tu je

zapisnik. - Bob je treskom spustio na stol svoju aktovku, izvadio debelu hrpu papira i počeo ih listati. Kada je na sredini našao pravu stranicu, rekao je:

- Evo. Tužitelj je Neila pitao zašto je tako siguran da je to bio Ron. A Neil je rekao:

»Upalio je svjetlo, zato sam siguran.

To sam previdio, to sam previdio. Kad mi je Ron jučer po tko zna koji put sve ponovio, rekao je da je pozvonio na ulazna vrata. Malo je počekao, a onda opet pozvonio. Neil uopće nije spomenuo zvono, ni jednom riječju.

- To ništa ne dokazuje - prekinuo ga je Hugh. - Neil je bio na katu, igrao se vlakićima. Vjerojatno je bio sav zadubljen u to, a željeznica je glasna.

- Ne, ne. Rekao je da je upalio svjetlo, gospodine Petersone, u tome je stvar. Ron je pozvonio na ulazna vrata, počekao, a onda opet pozvonio. Zatim je otišao oko kuće. Ubojica je za to vrijeme mogao pobjeći. Zato su stražnja vrata bila otvorena.

- Ron je upalio svjetlo u kuhinji. Razumijete? Razlog zbog kojeg je Neil jasno vidio Ronovo lice bio je taj što je iz kuhinje dopiralo svjetlo. Gospodine Petersone, dječak se sjuri niza stube u prizemlje i vidi kako netko davi njegovu majku. Dnevna je soba u mraku. Sjetite se kako je bilo. Svjetlo je bilo upaljeno samo u predsoblju. Nije li moguće da je bio u nekoj vrsti šoka, da se nakratko čak onesvijestio? Zna se da se to kod odraslih događa. A onda, kada je došao k sebi, vidio je. Vidio je, zato što je u kuhinji sada upaljeno svjetlo i prolazi kroz dnevni boravak. Neil vidi kako se netko naginje nad njegovu mamu, netko drži ruke na njezinu vratu. Ron je pokušavao odvezati šal. Ali, nije uspijevaao. Bio je previše čvrsto svezan. Vidio je da je vaša žena mrtva i shvatio što će to značiti za njega. Uplašio se i pobjegao.

- Da je on ubojica, bi li poštedio život svjedoku? Bi li

poštedio gospođu Perry, jer je bio uvjeren da ga je prepoznala? Ona kupuje u trgovini Timberly. Ubojica ne ostavlja svjedoke koji ga mogu prepoznati, gospodine Petersone.

Hugh je zavrteo glavom. - To ne drži vodu. Sve su to nagađanja. U tome nema ni trunke dokaza.

- Ali, Neil nam može dati taj dokaz - molio je Bob. - Gospodine Petersone, biste li pristali na to da ga hipnotiziraju? Danas sam razgovarao s nekolicinom liječnika. Svi misle da bi se u hipnozi otkrilo sve što je potisnuto.

- To nije moguće! - Steve se ugrizao za usnu. Umalo je izlanuo da se oteto dijete ne može hipnotizirati.

- Odlazite! - rekao je.

- Molim vas, otidite odavde.

- Ne, nikamo ne idem! - Bob je oklijevao, a onda ponovno posegnuo u aktovku.

- Gospodine Petersone, žao mi je što vam ovo moram pokazati. Nisam to namjeravao učiniti. Proučavali smo ih. To su fotografije kuće nakon umorstva.

- Jeste li vi ludi? - Hugh je posegnuo za fotografijama.

- Odakle vam to? Ti su dokazi vlasništvo države!

- Nije važno gdje sam ih dobio. Pogledajte ovu.

Kuhinja. Na stropu je gola žarulja. Znači da je svjetlo moralo biti neobično jako.

Bob je gurnuo kuhinjska vrata i pritom gotovo srušio Doru i Billa Luftsa, koji su stajali iza njih. Ne obazirući se na njih, odvuкао je stolac pod kuhinjsku svjetiljku, skočio na nju i brzo odvio staklenu kuglu. Sobu je obasjala jaka svjetlost. Otrčao je u dnevnu sobu i ugasio svjetlo. Pohitao je u predsoblje i ondje upalio svjetlo. Naposljetku, ugasio je sva svjetla u dnevnoj sobi.

- Pogledajte, pogledajte u dnevnu sobu. Sada se

savršeno dobro vidi. Sad pričekajte. - Brzo je otišao natrag u kuhinju i ugasio svjetlo. Steve i Hugh osupnuto su sjedili za stolom i gledali ga. Ispred Stevea je ležala fotografija Ninina trupa. Pokrio ju je dlanom.

- Pogledajte - molio je Bob.

- Kada je svjetlo u kuhinji ugašeno, prostor je gotovo potpuno taman. Zamislite da ste dijete i da silazite stubama. Molim vas, stanite na podest u predvorju. Pogledajte u dnevni boravak. Što je Neil mogao vidjeti? Ne mnogo više od obrisa. Netko napada njegovu majku. Gubi svijest. Zvono uopće ne čuje. Sjetite se, zvono uopće nije čuo. Ubojica bježi. U međuvremenu Ron zvoni na ulaznim vratima, čeka i ponovno zvoni, a zatim odlazi na stražnja vrata. Ubojica je već otišao. A Ron je time što je došao toga dana vjerojatno spasio život vašem djetetu.

Je li to moguće? Steve je razmišljao. Je li moguće da je taj momak nedužan? Stajao je u predvorju i zurio u dnevni boravak. Koliko je Neil vidio? Je li se doista za nekoliko trenutaka onesvijestio?

Hugh je pošao za njim u dnevni boravak i upalio svjetlo.

- Nije to dovoljno - rekao je mirno. - Sve su to samo pretpostavke, čiste pretpostavke. Za to nemamo ni jedan jedini dokaz.

- Neil nam može dati dokaz. Gospodine Petersone, on nam je jedina nada. Preklinjem vas, dopustite da ga ispitaju. Razgovarao sam telefonski s doktorom Michaelom Laneom. Voljan je doći večeras i ispitati Neila. Radi u Mount Sinaju. Gospodine Petersone, molim vas, dajte Ronu još jednu priliku.

Steve je pogledao Hugha, koji je gotovo neprimjetno odmahnuo glavom. Prizna li da je Neil otet, taj će odvjetnik iskoristiti priliku i reći da je to povezano s Nininom smrću.

Vijest bi procurila u javnost i to bi bio kraj nade da će Sharon i Neila ikada vidjeti žive.

- Moj sin nije tu - rekao je.

- Zbog mogeg stajališta o smrtnoj kazni dobivao sam prijetnje. Nikomu neću odati gdje se je sada.

- Nećete odati gdje je! Gospodine Petersone, sutra ujutro jedan će nedužan čovjek, devetnaestogodišnji mladić, umrijeti zbog zločina koji nije počinio!

- Ne mogu vam pomoći. - Steve je izgubio živce. - Otiđite, otiđite, molim vas, i uzmite te proklete slike!

Bob je vidio da je sve uzalud. Ušao je u blagovaonicu, gurnuo zapisnike sa suđenja u aktovku i pokupio slike. Htio je zatvoriti torbu, a onda se predomislio i izvadio Ronove izjave od prethodnoga dana. Tresnuo ih je na stol.

- Pročitajte to, gospodine Petersone - rekao je.

- Pročitajte i sami zaključite može li tako govoriti ubojica. Rona su osudili na električnu stolicu zato što je okrug Fairfield bio potresen zbog umorstva Carfollijeve, gospođe Weiss i zbog smrti vaše supruge. U posljednjih nekoliko tjedana još su dvije usamljene žene ubijene na cesti. To sigurno znate. Kunem se Bogom da su ta četiri umorstva povezana i kunem se da je s njima nekako povezano i umorstvo vaše žene. Sve su bile zadavljene vlastitim šalom ili remenom. Nemojte to zaboraviti. Jedina je razlika u tome što je ubojica iz nekog razloga došao k vašoj ženi doma. Ali, sve su te žene umrle na isti način. Otišao je i zalupio vrata za sobom. Steve je pogledao Hughu.

- Što je s vašom teorijom da je otmica povezana sa sutrašnjim smaknućem?- upitao je optužujućim tonom.

Hugh je odmahnuo glavom.

- Znamo jedino to da Kurner nije dio nikakve zavjere. Ali, u to nismo ni sumnjali.

- Ima li ikakve mogućnosti, bilo kakve, da ima pravo

glede Ninine smrti?

- Hvata se za slamku. Sve je to puka mogućnost i nagađanje. On je odvjetnik, koji nastoji spasiti klijenta.

- Da je Neil ovdje, dopustio bih tome liječniku da razgovara s njim i da ga, ako je potrebno, hipnotizira. Od one noći Neil često ima more. Prošli je tjedan ponovno počeo govoriti o tome.

- Što je rekao?

- Nešto o tome da se boji i da ne može zaboraviti.

Nedavno sam razgovarao s nekim psihijatrom u New Yorku i on mi je rekao da vjerojatno nešto potiskuje. Hugh, otvoreno mi recite, jeste li doista uvjereni da je Ronald Thompson ubio moju ženu?

Hugh je slegnuo ramenima.

- Gospodine Petersone, kada su dokazi tako jasni kao u ovom slučaju, ne može se doći do drukčijeg zaključka.

- Niste mi odgovorili na pitanje.

- Odgovorio sam tako kako jedino znam. Molim vas, pojedite nešto, iako taj odrezak vjerojatno više nije dobar. Otišli su u blagovaonicu. Steve je zagrizao pecivo i posegnuo za kavom. Prijepis Ronove izjave ležao je na stolu pokraj njegova lakta. Uzeo je list papira s vrha i počeo čitati:

»Bio sam tužan zbog izgubljenog posla, ali razumio sam da gospodinu Timberlyju treba netko tko će moći raditi više vremena nego ja. Znao sam da ću lakše dobiti stipendiju budem li u fakultetskoj momčadi. Zato nisam mogao raditi toliko sati. Gospođa Peterson slušala je gospodina Timberlyja. Rekla je da joj je žao jer sam uvijek ljubazan i pomažem joj odnijeti stvari u auto. Upitala me što ću poslije raditi. Odgovorio sam da ću u ljeto ličiti kuće. To je bilo dok smo išli prema autu. Rekla mi je da su se oni upravo uselili i da im treba sve oličiti, izvana i unutra. Zamolila me da se javim i pogledam kuću. Stavlja sam kupljene stvari u

prtljažnik. Rekao sam da je to izgleda moj sretan dan i, kako kaže moja mama, nesreća se lako u trenu obrne u sreću. Onda smo se smijali, a ona je rekla: 'Onda je ovo i moj sretan dan. Prtljažnik je dovoljno velik za sve te stvari.' Rekla je da uopće ne voli odlaziti u kupnju i da zato odjednom kupi sve što može. To je bilo u četiri sata. Zatim...«

Steve je prestao čitati. Ninin sretan dan. Sretan dan! Odgurnuo je prijepis.

Začuo se zvuk telefona. Obojica su poskočili. Steve je jurio k telefonu u kuhinji. Hugh je pohitao do aparata u radnoj sobi.

- Steve Peterson? - Glas je bio oprezan. Oh, samo da vijesti budu dobre.

- Gospodine Petersone, ovdje otac Kennedy iz Crkve svete Monike. Bojim se da se dogodilo nešto jako čudno. Steve je osjetio kako ga steže u grlu. Prisilio se i upitao:

- Što je bilo?

- Prije dvadeset minuta otišao sam do pred oltar služiti večernju misu i ondje sam našao neku omotnicu. Pročitat ću vam točno što piše na njoj:

»Predati Steveu Petersonu - pitanje života ili smrti.«

Tu je i vaš telefonski broj. Bi li to mogla biti kakva šala?

Steveov je glas bio hripav i dlanovi su mu se oznojili. - Ne, nije šala. Moglo bi biti važno. Odmah dolazim, oče... I molim vas, nikome ni riječi o tome.

- Naravno, gospodine Petersone. Čekat ću vas u župnom uredu.

Kada se pola sata poslije Steve vratio kući, Hugh je čekao s kasetofonom. Zabrinuta lica, nagnuli su se nad uređaj i kaseta se zavrtjela.

Nekoliko trenutaka čulo se tek prigušeno pucketanje, a zatim je progovorila Sharon. Steve je problijedio i Hugh ga

je primio za ruku. Poruka. Ponavlja poruku, koju mu je dao otmičar. Što je htjela reći time da je pogriješila? Što bi joj to trebao oprostiti? Zašto je tako naglo zašutjela? Kao odrezana. Neil. Teško disanje. Neil, koji se bori s astmom. Slušao je oklijevajući glas svoga sina. Sharon brine o njemu. Zašto spominje mamu? Zašto sada?

Stisnuo je pesti dok mu članci nisu pobijeljeli. Pesnicu je prinio usnama kako bi prigušio jecaje što su potresali cijelo tijelo.

- To je sve - rekao je Hugh. Ispružio je ruku. -

Ponovno ćemo poslušati. Ali prije nego što je pritisnuo tipku kako bi zaustavio kasetu, začuo se topao, melodičan, živahan glas dobrodošlice: »Oh, lijepo da ste došli, uđite.«

Steve je bolno kriknuo i poskočio.

- Što je bilo? - upitao je Hugh.

- Tko je to?

- O, Bože... O, Bože - zajecao je Steve.

- To je moja žena, to je Nina!

Hank Lamont parkirao je svoj automobil pred Tavernom Mill u Aveniji Fairfield u Carleyju. Ponovno je padao gust snijeg, a žestoki udari vjetra nanosili su pahulje na vjetrobransko staklo. Velikim, nedužnim modrim očima promatrao je slabo osvijetljenu unutrašnjost krčme. Činila se gotovo prazna. Vjerojatno su ljudi ostali kod kuće zbog vremena, ali to mu nije smetalo. Tako će moći razgovarati s barmenom. Nadao se da je od one vrste koja voli brbljati.

Izašao je iz auta. Bože, kako je hladno. Grozna, baš grozna noć. Poslije, kad bude trebalo, teško će pratiti Petersonov auto. Promet će vjerojatno biti rijedak, a oni koji će voziti po cesti upadat će u oči. Otvorio je vrata i ušao u krčmu. Zapahnuo ga je topao zrak, a nosnice mu je ispunio ugodnim miris piva i hrane. Trepnuo je kako bi razbistrio pogled, još zaslijepljen od snijega, i pogledao po lokalu. Unutra su sjedila samo četiri muškarca. Polako je prišao šanku, sjeo na barski stolac i naručio pivo.

Pio je i gledao oko sebe. Dva gosta gledala su hokejsku utakmicu na televiziji. Malo naprijed, na sredini šanka, sjedio je dobro odjeven muškarac s pramenom sijede kose, vjerojatno kakav službenik, i pijuckao martini. Uhvatio je Hankov pogled.

- Slažete li se sa mnom, gospodine, da razuman čovjek po ovakvu vremenu neće sam voziti petnaest kilometara? Nije li mnogo bolje pozvati taksi? - Zamislio se nad svojim riječima.

- A osobito ako je popio koju čašicu - nepotrebno je

dodao.

- Imate pravo, gospodine - rekao je Hank srdačno. - Upravo sam došao iz Petersboroa i mogu vam reći da su ceste zbilja gadne. - Povukao je dobar gutljaj piva.

Barmen je brisao čaše.

- Iz Peterboroa ste? Niste dosad navraćali, zar ne?

- Ne, nisam. U prolazu sam. Htio sam malo predahnuti i sjetio sam se moga starog prijatelja Billa Luftsa... Rekao mi je da je u ovo doba obično ovdje.

- Da, Bill dođe gotovo svaku večer - potvrdio je barmen. - Ali, večeras možda nećete imati sreće. Sinoć nije došao jer je izveo ženu. Imali su godišnjicu braka. Išli su na večeru i u kino. Mislili smo da će je odvesti kući i svratiti na piće, ali nije se pojavio. Zapravo, čudno da ga ni večeras nema. Osim ako mu gospođa nije opet očitala bukvicu. A ako je tako, već ćemo saznati, zar ne, Arty?

Drugi samotni pivopija podigao je pogled sa svoje čaše. - Na jedno uho uđe, na drugo izađe - rekao je.

- Tko želi slušati te gluposti?

Hank se nasmijao.

- No, a čemu služi pivnica ako ne za to da čovjek olakša dušu? Muškarci, koji su gledali hokej, ugasili su televizor.

- Slaba utakmica - rekao je prvi.

- Užas - složio se njegov prijatelj.

- To je prijatelj Billa Luftsa. - Barmen je glavom pokazao prema Hanku.

- Les Watkins - rekao je viši muškarac. - Pete Lerner - slagao je Hank.

- Joe Reynolds - javio se krupni muškarac.

- Čime se vi bavite, Pete?

- Radim u trgovini s vodovodnim materijalom u New Hampshireu. Idem u New York po neke uzorke. Nego,

častim vas pivom, može?

Prošao je čitav sat. Hugh je saznao da su Les i Joe trgovci u diskontu Modell na Route 7. Arty je automehaničar. Proćelavi službenik, Allan Kroeger, radi u nekoj reklamnoj agenciji.

Zbog lošega vremena mnogi su redoviti gosti ostali kod kuće. Na primjer, nije došao Bill Fanelli, ni Don Brannigan se nije pojavio. Charley Pincher obično svrati, ali on i žena igraju u Malom kazalištu i vjerojatno su na pokusu za novu predstavu.

Došao je Kroegerov taksi. Les će povesti Joea. Tražili su račun. Arty je ustao kako bi krenuo. Barmen je odmahnuo rukom.

- Ta je na moj račun - rekao je. - Nedostajat ćete nam.

- Tako je - rekao je Les.

- Sretno, Arty. Javite nam kako vam ide.

- Hvala. Ne bude li išlo, vratit ću se i uzeti onaj posao kod Shawa.

Stalno me gnjavi neka dođem k njemu.

- Kako i ne bi? Zna on tko je dobar mehaničar - rekao je Les.

- Kamo vi idete? - upitao je Hank.

- Rhode Island - Providence.

- Šteta da niste našli Billa - dodao je Joe.

Arty se cinično nasmijao.

- Rhode Island nije Arizona - rekao je.

- Vratit ću se. No, najbolje bi bilo da odem kući pa u krevet. Sutra moram rano ustati.

Allan Kroeger nesigurno je pošao prema vratima.

- Arizona - rekao je. - Tamo je naslikana pustinja.

Četvorica su muškaraca izašla zajedno. Kada su se vrata otvorila, u prostoriju je ušao oštar zrak.

Hank je gledao kako Arty odlazi.

- Taj Arty, je li on Billov prijatelj?

Barmen je odmahnuo glavom.

- Ma ne... Svatko tko ima uši je Billov prijatelj, osobito kad popije nekoliko čaša. Sigurno znate kako je. Dečki kažu da Billa žena po cijele dane muči, a on onda dođe na večer i probija uši drugima.

- Razumijem. - Hank je je gurnuo čašu preko šanka.

- Natočite i sebi.

- Baš bih mogao. Obično ne pijem kad je gužva, ali danas je tako kao da je sve izumrlo. Stvarno gadna večer. Čovjek se nekako sav naježi.

Mislim da noćas nitko neće biti dobre volje. Znate, onaj mali, Thompson. Njegova majka živi dvije ulice dalje od mene.

Hankove su se oči suzile.

- Tako je to kad ideš naokolo i ubijaš ljude - rekao je. Barmen je zavrtio glavom.

- Većina nas ne može zamisliti da bi taj momak ikoga mogao ubiti. Jasno, prije je već jednom pretjerao, zato je možda stvarno moguće. Kažu da su neki od najgorih ubojica naizgled obični ljudi.

- I ja sam to čuo.

- Znate, Bill i njegova žena žive u kući gdje je bila umorena ta žena. Kod Petersona.

- Da, znam to.

- Njih je to strašno pogodilo. Dora Lufts godinama je radila kod njih. Bill kaže da je mali još samo sjena onoga kakav je bio, da stalno plače i ima noćne more.

- Gadno - kimnuo je Hank.

- Bill i ona jako žele otputovati na Floridu. Nadaju se da će se otac toga maloga oženiti. Bill veli da hoda s nekom spisateljicom i da je zgodna. Sinoć je ovdje bila.

- Stvarno?

- Da. Mali je prema njoj prilično hladan, vjerojatno se boji da će htjeti nadomjestiti njegovu majku. Takva su djeca.

- Valjda.

- Otac je urednik u onom novom časopisu. Events, znate onaj koji izlazi već nekoliko godina. Mislim da je uložio u njega priličan novac. Meni to izgleda kao da plaća dva kredita. Ali, mislim da će mu sada dobro ići. Tako, vrijeme je da zatvorim. Večeras sigurno nitko više neće doći. Jeste li za još jedno?

Hank je razmišljao. Trebaju mu odgovori. Ne smije više gubiti vrijeme. Spustio je čašu, posegnuo za novčanikom i izvadio svoju značku.

- FBI - rekao je.

Sat poslije bio je ponovno u Petersonovoj kući. Najprije se posavjetovao s Hughom, a zatim je nazvao stožer FBI-ja na Manhattanu. Uvjerivši se da su vrata radne sobe dobro zatvorena, tiho je rekao u slušalicu.

- Hugh je imao pravo. Bill Lufts je brbljivac. U Taverni Mill svi su već prije dva tjedna znali da ide s gospođom Lufts van, da gospodin Peterson ima sastanak i da će doći Sharon Martin. Barmen mi je dao popis deset redovitih gostiju, koji uvijek razgovaraju s Billom. Neki su večeras bili ondje. Čini se da su u redu. Možda biste mogli provjeriti Charleyja Pinchera. On i žena igraju u kazalištu i moguće je da mogu oponašati glas koji su slušali godinama prije. Tu je i neki Arty Taggert, koji sutra putuje na Rhode Island. Doima se bezazleno. Dva prodavača, Les Watkins i Joe Reynolds - na njih ne bih gubio vrijeme. Tu su i druga imena...

Kada je završio nabranje, dodao je:

- Još nešto. Prije manje od mjesec dana Bill Lufts je svima živima rekao za Neilov novac u banci. Prisluškivao je

Petersonov razgovor s računovođom. Tako sada za to znaju svi u Taverni i tko zna tko sve ne. Dobro. Počet ću s kasetom. Jeste li dobili Johna Owensa?

Spustio je slušalicu i zamišljeno prošao pokraj dnevnoga boravka. Hugh Taylor i Steve potiho su razgovarali. Steve je upravo oblačio ogrtač. Bližila se ponoć i vrijeme za sastanak s Foxyjem.

Lally je bila toliko uznemirena zbog uljeza da je sve ispriopovjedila Rosie, kada ju je srela u glavnoj čekaonici. U istom je trenutku zažalila.

- Za mene to mjesto ima posebno značenje - rekla je tiho. I što da sad odgovori Rosie, ako i ona poželi u sobicu? Ne može je pustiti. Jednostavno ne može.

Nije imala razloga za zabrinutost.

- Hoćeš reći, spavaš u Sing-Singu? - upitala je Rosie u nevjerici. - Ne bih onamo išla ni da mi platiš. Znaš i sama koliko mrzim mačke.

Jasno. Toga se nije sjetila. Rosie se boji mačaka. Toliko ju je strah, da prelazi na drugu stranu ulice kad vidi mačku.

- Znaš ti mene - rekla je Lally.

- Ja ih volim. Jadne, tako su gladne. Oko prolaza ih je više nego ikad dosad - pretjerivala je. - Rosie se stresla.

- I tako, mislim da je ono dvoje tamo - zaključila je Lally.

- Kad on ode, prestrašit ću djevojku.

Rosie se duboko zamislila.

- Što ako se prevariš? Što će biti ako je on tamo?

Kažeš da izgleda zao.

- I više nego zao. Možda... Možda bi mi mogla pomoći paziti na njega. - Rosie je uživala u spletkama. Široko se nasmiješila i pokazala okrnjene i požutjele zube.

- Naravno.

Popile su kavu, preostale komade krafna pažljivo

stavile u vrećicu i pošle na nižu razinu.

- Moglo bi potrajati - rekla je Lally zabrinuto.

- Nije važno, jedino što danas radi Olendorf - uzvratila je Rosie.

Bio je to jedan od najstrožih čuvara. Smatrao je da se beskućnike ne smije pustiti da se povlače po postaji. Stalno ih je proganjao i pazio da ne prosjače ili spavaju po klupama. Malo uzrujane, stale su ispred izloga knjižare Open book. Vrijeme je prolazilo. Čekale su strpljivo, gotovo nepomično. Lally je smislila što će reći ako naiđe Olendorf. Reći će da čeka prijateljicu, koja dolazi u New York posjetiti je i da su se dogovorile naći upravu na tom mjestu.

Ali, čuvar se na njih nije obazirao. Lally su počele trnuti ruke i noge. Upravo je namjeravala predložiti Rosie da odustanu od čekanja, kada je po stubama što su vodile s mountvernonske postaje nahrupilo mnoštvo ljudi. Jedan od njih bio je crnokosi muškarac ukočena hoda. Ščepala je Rosie za ruku.

- To je on - uskliknula je. - Gledaj, ide prema stubama, smeđi kaput, zelene hlače.

Rosie je stisnula oči.

- Da, da, vidim ga.

- Sad mogu dolje - veselo je rekla Lally.

Rosie je bila nesigurna.

- Ja ne bih danas, kada je Olendorf u službi. Maloprije je gledao ovamo.

Ali, Lally se nije dala odgovoriti. Čekala je da Olendorf ode na stanku za objed, a onda je šmugnula dolje na peron. Ljudi su se ukrcavali u vlak koji polazi u dvanaest i deset. Znala je da ne izgleda previše upadljivo. Šmugnula je na drugu stranu tračnica i požurila uz rampu, koliko god su je nosile artritične noge. Doista se loše osjećala. Bila je to najgora zima u njezinu životu. Artritis je osjećala u leđima i

na tabanima. Cijelo ju je tijelo jako boljelo. Jedva je čekala da legne i otpočine u vlastitoj postelji. Istjerat će tu djevojku, neće proći ni pet minuta!

»Gospođice«, reći će joj, »muriya nije glupa. Već idu ovamo i uhvatit će te. Pođi i upozori svog dečka.«

To bi moralo upaliti.

Teška koraka prošla je pokraj generatora i obišla kanalizacijske cijevi. Daleko na drugom kraju zijevao je taman, tih prolaz.

Pogledala je prema vratima svoje sobe i sretno se nasmiješila. Još nekoliko mukotrpnih koraka i našla se u dnu stuba, koje su vodile gore. Vrećice je objesila na jednu ruku, a drugom je izvadila ključ iz džepa jakne. Primila se za ogradu i počela se uspinjati strmim stubama.

- A kamo bi ti, Lally? - Glas je bio oštar. Lally je od straha vrisnula i zamalo pala naznak. Ponovno je uspostavila ravnotežu, polako se okrenula i suočila se s prijetećom pojavom policajca Olendorfa. Dakle, ipak ju je pratio, dobro je Rosie rekla. Pravio se da ide na objed, a zapravo joj je postavio stupicu. Ključ je polako spustila u vrećicu. Je li ga vidio?

- Pitao sam te nešto, Lally. Kamo ćeš?

Pokraj nje bučali su generatori. Negdje iznad njezine glave čula je buku i škripanje, negdje gore vlak je ulazio u postaju. Šutjela je. Bila je posve nemoćna.

Iznenada, iz tamnoga udaljenoga kuta začulo se mijaukanje i Lally je naglo sinulo.

- Mačke! - Dršćućom rukom pokazala je prema mršavim spodobama.

- Gladne su! Htjela sam im donijeti nešto za jelo. Baš sam sad vadila iz vrećice. - Hitro je izvadila zgužvani masni papir s komadićima krafna. Čuvar je s gađenjem pregledao masni papir, ali kada je progovorio, zvučao je manje

neprijateljski.

- I meni ih je žao, ali Lally, ne smiješ biti ovdje. Baci im to i nestani.

- Pogledao je mimo nje, popeo se stubama i zamišljeno stao pred vrata njezine sobice. Lallyno je srce divlje udaralo. Uzela je vrećicu, odšepesala prema mačkama, bacila među njih ostatke svoje hrane i gledala kako se bore za njih.

- Vidite, kako su gladne. - Glas joj je bio pomirljiv. - Gospodine Olendorfe, držite li mačke kod kuće? - Polako se udaljavala, želeći da pođe za njom. Što ako izvadi rezervni ključ i pogleda u njezinu sobu? Nađe li onu djevojku, sigurno će promijeniti bravu. Ili će možda staviti lokot.

Oklijevao je, slegnuo ramenima i pošao za njom.

- Imali smo ih nekoć, ali moja žena više nije za mačke. Otkako je poginula mačka koju je obožavala, sve je drukčije.

Našavši se napokon na sigurnom, u čekaonici, Lally je shvatila da joj srce još divlje udara. Još malo. Do večeras, dok Olendorf ne ode kući, neće ići dolje. Sva sreća da su ih mačke prekinule, rekla je sebi. Otišla je do koša za smeće i izvadila časopis People i dio Village hoicea.

Neil je znao da je Sharon ozlijeđena. Kada je rekla da je pala, nije ga uspjela prevariti. Sigurno ju je on gurnuo. Htio je s njome razgovarati, ali povez preko usta bio je previše čvrst pa nije mogao. Mnogo čvršći nego prije. Htio joj je reći da je hrabra što se pokušala boriti protiv njega. Kada je napao mamu, bilo ga je previše strah da mu se suprotstavi. Ali čak ni Sharon, koja je visoka gotovo koliko i on, ne može ga svladati.

Sharon mu je rekla da će se pokušati dokopati njegova pištolja. Rekla mu je: »Nemoj se uplašiti ako kažem da ću te ostaviti. Neću te ostaviti. Ali ako mu uspijem uzeti pištolj, možda ću ga prisiliti da nas odvede odavde. Oboje smo pogriješili i sada smo jedini koji mogu spasiti Ronalda Thompsona.«

Glas joj je ispod poveza bio čudan i promukao, kao i njegov, ali nekako joj je uspio pripovijedati o svemu... O tome kako je Sandy rekao da je trebao pomoći mami, kako stalno sanja o tome danu, kako Sandy kaže da će ga Luftsovi odvesti na Floridu, kako ga djeca ispituju raduje li se što će se Ronald Thompson pržiti.

Iako je bilo naporno govoriti s povezom preko usta, nakon toga lakše je disao. Razumio je što mu je rekla Sharon. Usmrтит će Ronalda Thompsona, iako on nije ubio mamu. Ali Neil je rekao da jest. Neil nije htio lagati. To je htio reći tati u onoj poruci.

Sada mora nastojati disati vrlo polako, kroz nos. Ne smije ga svladati strah, ne smije plakati jer tada neće moći

disati. Hladno mu je, ruke i noge strašno ga bole. A ipak, onu bol unutra više ne osjeća. Sharon će već nešto smisliti. Ili će tata doći po njih. Neil je u to bio posve siguran. Na licu je osjećao Sharonin dah. Njegova je glava bila tik pod njezinom bradom. Tu i tamo ispustila bi neki čudan zvuk, kao da je nešto boli. Tako stisnut uz nju, bolje se osjećao. Kao kada je bio još mali i kad bi se usred noći probudio iz ružna sna. Onda bi otišao k mami i tati u krevet. Mama bi ga povukla k sebi i pospanim glasom rekla »Budi miran«, a on bi utonuo u san, tijesno stisnut uz nju.

Sharon i tata brinut će se o njemu. Neil se još malo stisnuo uz nju. Htio joj je reći da se ne brine za njega. Disat će kroz nos, polako i duboko. Ruke ga tako bole. Odlučno je odbacio misao o boli. Mislit će na nešto lijepo... Na sobu na katu i na Lionelove vlakiće, koje će mu darovati Sharon.

- Za boga miloga, dušo, gotovo je ponoć. Pusti to. -

Roger je nemoćno gledao Glendu, koja je odlučno odmahivala glavom. Uznemirio se kada je vidio je da je bočica s tabletama nitroglicerina, koja je sinoć bila na noćnom ormariću, gotovo prazna. Još jutros bila je puna.

- Ne, uspjeh ću. Znam da hoću. Rogere, evo...

pokušajmo ovako. Govorit ću ti o svemu što sam radila protekli mjesec. Išla sam dan po dan, ali nešto sam očito ispustila. Ako bih ti pripovijedala, možda... Znao je da nema smisla prosvjedovati. Privukao je stolac k postelji, sjeo i pokušao se pribitati. U glavi mu je bubnjalo. Liječnik se bio vratio i zabrinuo se kada je vidio kako se Glenda uznemiruje. Jasno, nisu mu mogli objasniti zašto je toliko uzbuđena.

Liječnik joj je htio dati jaku injekciju, ali Roger je znao da mu nikada ne bi oprostila ako bi zaspala. Sada, gledajući njezino pepeljasto lice i izdajničke ljubičaste usnice, ponovno se sjetio onoga dana kada je dobila srčani napad... »Trudimo se koliko možemo, gospodine Perry... Ne znamo što će biti, možda bi bilo dobro kada biste pozvali sinove...« Ali, izvukla se. O, Bože, ako išta zna, daj da se sjeti, molio je Roger. Daj da joj pomognem sjetiti se. Ako Neil i Sharon umru, a Glenda bude imala osjećaj da ih je mogla spasiti, to će je dotući.

Kako se sada Steve osjeća? Uskoro će morati u New York, odnijeti novac za otkupninu.

Gdje je sada majka Ronalda Thompsona? Na što misli? Osjeća li ona tu očajničku tjeskobu? Naravno da je osjeća.

Što je sa Sharon i Neilom? Jesu li prestrašeni i pate li? Jesu li živi ili je možda već prekasno?

I Ronald Thompson. Na suđenju, Roger je razmišljao samo o tome koliko podsjeća na Chipa i Douga u njegovoj dobi. S devetnaest godina, njegovi su se dečki upisali na fakultet. Chip je studirao na Harvardu, a Doug je bio brucoš na Michiganskom sveučilištu.

Devetnaestogodišnjacima je mjesto ondje, na fakultetu, a ne u zatvorskoj ćeliji osuđenika na smrt.

- Rogere. - Glendin je glas bio neobično miran.

- Možda bi mogao napraviti dijagram za svaki dan... devet sati, deset sati, u tom smislu, tako bih lakše otkrila što mi je promaklo. Na pisaćem je stolu bilježnica.

Otišao je do stola i uzeo je.

- No, dobro - rekla je.

- Za jučer i prekjucher znam, pa na to nećemo gubiti vrijeme. Počnimo s prošlom subotom...

- Nemate nikakvih pitanja, gospodine Petersone? Sigurni ste da ste sve dobro shvatili? - Hugh i Steve su stajali u predsoblju. Steve je u ruci nosio tešku aktovku s novcem za otkupninu.

- Mislim da jesam. - Steveov je glas bio miran, gotovo monoton. U proteklih nekoliko sati umor se povukao i zamijenila ga je nekakva otupjelost, u kojoj su se rasplinule bol i zabrinutost. Misli su mu bile jasne, gotovo apstraktne. Stajao je negdje na uzvisini i s visine gledao neku dramu. Bio je gledatelj i sudionik.

- U redu. Dajte da ponovimo. - Hugh je vidio što se događa sa Steveom. Peterson je bio na rubu svojih duševnih snaga. Naravno, u svojevrsnom je šoku. Kada mu se učinilo da čuje glas svoje žene, kap je prelila čašu. I jadnik je još uvjeren da je to zbilja ona. Kakav loš, nespretan način da se otmica poveže s Nininom smrću. Hugh je primijetio još neke riječi.

Sharon ga je molila da joj oprost. Neil je rekao kako se Sharon brine o njemu. Nije li to znak da se radi o prijevari?

Je li doista tako?

Možda im može pomoći John Owens. Našli su ga i sada će se sastati s Hughom u stožeru FBI-ja u New Yorku.

- Idem ravno do govornice u Pedeset devetoj ulici - rekao je Steve.

- Dođem li prerano, sjedit ću u autu i čekati. Malo prije dva izaći ću i stati pokraj telefona. Vjerojatno će me opet

poslati drugamo. Otići ću tamo. Onda ću, nadam se, stupiti u izravnu vezu s njime i predati mu aktovku s novcem. Zatim odlazim u sjedište FBI-ja na križanju Šezdeset devete ulice i Treće avenije, a vi ćete uzeti kamere iz auta i razviti film.

- Tako je. Pratit ćemo vas na udaljenosti. S pomoću dojavljiivača u vašem automobilu znat ćemo gdje ste. Jedan od naših ljudi čekat će kako bi vas pratio po cesti. Tako ćemo znati jeste li zaglavili u kakvom zastoju ili kasnite zbog čega drugog. Gospodine Petersone... - Hugh mu je pružio ruku.

- Mnogo sreće.

- Sreće? - Steve je tu riječ izgovorio s čuđenjem, kao da je čuje prvi put u životu.

- Nisam razmišljao o sreći koliko o jednoj staroj wexfordskoj kletvi. Jeste li možda čuli za nju?

- Ne, ne vjerujem.

- Ne mogu se baš točno sjetiti, ali ide nekako ovako:

»Neka lisica svije gnijezdo u tvom domu. Neka ti svjetlo nestane iz očiju, da nikad više ne vidiš ono što voliš. Neka ti se najslađe piće pretvori u najgorču čašu tuge...«

- Ima još, ali i to je dovoljno. Prikladno, nije li?

Otišao je ne čekajući odgovor. Hugh je gledao kako njegov Mercury odlazi s privoza i skreće lijevo, prema cesti. Neka lisica svije gnijezdo u tvom domu. Neka mu Bog bude na pomoći. Zatresao je glavom kako bi odagnao sve jači osjećaj neizbježne nesreće. Uzeo je svoj kaput. Na privozu nije bilo nijednog automobila FBI-ja. On sam i drugi agenti dolazili su i odlazili kroz šumarak u blizini kuće; ulazili su potajice, na stražnja vrata. Automobili su stajali na uskoj cesti, koju su utrli neposredno prije no što je uvedena kanalizacija. S ceste se nisu mogli vidjeti.

Možda će John Owens nešto zaključiti iz zvučne pozadine na kaseti. John je prije dvadeset godina umirovljen

jer je oslijepio zbog glaukoma i razvio je sluh kojim je s nevjerojatnom točnošću uspijevaio prepoznavati zvukove iz pozadine. Zvali su ga svaki put kad bi se pojavio kakav materijal za koji je potrebna njegova pomoć. Dakako, snimke su poslije slali na redovitu laboratorijsku obradu, ali to je trajalo danima.

Hugh je bez objašnjenja ispitivao Stevea o Nini, odakle je bila i iz kakve obitelji. Njezini su četiri naraštaja živjeli u Philadelphiji. Školovala se u švicarskom internatu i na koledžu Bryn Mawr. Njezini su roditelji najviše živjeli u vlastitoj kući u Monte Carlu. Hugh se sjetio da ih je upoznao na njezinu pogrebu. Došli su zrakoplovom. Sa Steveom nisu prozborili gotovo ni riječ i prema njemu su bili izrazito hladni.

Ti će podaci biti dovoljni da Owens s priličnom točnošću zaključi je li glas uistinu Ninin. Hugh u njegov sud nije nimalo sumnjao.

Autocesta Merritt bila je posuta pijeskom. Iako je još sniježilo, vožnja je bila lakša nego što je očekivao. Bojao se da bi otmičar mogao otkazati sastanak budu li ceste previše naporne za vožnju. Sada je bio siguran da će stupiti u vezu.

Pitao se, zašto ga je Hugh ispitivao o Nini. Zanimali su ga samo najosnovniji podaci. »Na koji je fakultet išla vaša supruga, Steve? Gdje je odrasla?«

»Studirala je na Bryn Mawru.« Upoznali su se kada su oboje bili na završnoj godini. On je studirao na Princetonu. Ljubav na prvi pogled. Staromodno, ali istinito.

»Njezina obitelj već četiri naraštaja živi u Philadelphiji.« Silno su se uvrijedili kad su čuli da je s njime. Htjeli su da se Nina uda »za sebi ravna«, tako su rekli. Za nekog iz dobre obitelji, koji je imućan i iz ugledne obitelji. Ne za običnoga studenta, koji je maturirao na nekoj školi u

Bronxu i radio kao pipničar u pivnici Nassau kako bi malo popunio stipendiju.

Bože, kako je bilo čudesno kada su hodali. Govorio joj je: »Kako je uopće moguće da si njihova kći?« Bila je tako zabavna, tako bistra, tako jednostavna. Vjenčali su se odmah nakon diplome. Zatim su ga pozvali u vojsku i poslali ga u Vijetnam. Dvije se godine nisu vidjeli. Konačno je dobio dopust i ona ga je čekala na Havajima. Bila je prekrasna. Trčala je niz stube zrakoplova i bacila mu se u zagrljaj. Kad su ga otpustili, odlazio je na kolumbijsko sveučilište, na poslijediplomski iz novinarstva. Potom je dobio posao u Timeu, preselili su se i ona je zatrudnjela.

Kada se Neil rodio, kupio joj je karman ghio i činilo im se kao da je rollce royce. Njega je, naravno, vozio njezin otac. Ninin je auto prodao tjedan dana nakon pogreba. Jednostavno ga nije mogao gledati u garaži. Kada je one večeri došao kući i shvatio da je mrtva, otišao je pogledati automobil, vjerujući u nemoguće. »Taj će te tvoj nemar stajati glave!« Ali, na prednjem je kotaču bila nova radijalka, a stara, izlizana, bila je opet u prtljažniku. Da joj je bilo svejedno, ne bi je istoga dana dala promijeniti i to bi značilo da njegove prigovore ne uzima zaozbiljno.

Nina, Nina, oprosti.

Sharon. S njom se vratio u život. Otupjelost i bol počeli su se uz nju topiti kao led na proljetnom suncu. Tih šest mjeseci bilo mu je tako dobro. Počeo je vjerovati da je dobio još jednu priliku za sreću.

Nije se zaljubio na prvi pogled. Bile su mu trideset četiri godine, ne dvadeset dvije.

Kako je to bilo?

Taj prvi susret prije emisije Today. Poslije snimanja zajedno su otišli iz studija i pred zgradom počeli razgovarati. Od Ninine smrti nijedna ga žena nije nimalo zanimala, ali

toga je prijepodneva shvatio da se od Sharon ne želi rastati. Žurilo mu se na neki sastanak pa je nije mogao pozvati na doručak. Napokon je izlanuo: »Čuj, ja sada moram juriti, nego, što misliš da odemo na večeru?«

Sharon je pristala. Brzo, kao da se nadala tom pozivu. Činilo mu se da ta večer, kada je zazvonio na njezinim vratima, nikada neće doći. Njihovo raspravljanje o smrtnoj kazni bilo je tada više ideološko nego osobno. Sharon ga je počela napadati tek kada je počela slutiti da neće moći spasiti Ronalda Thompsona.

Bio je na autocesti Cross County. Vozio je mehanički, ruke su same upravljale automobilom.

Sharon. Bilo je tako dobro opet imati s nekim razgovarati, otići na večeru, popiti piće u njezinu stanu. Znala je kako je teško probiti se s novim časopisom, boriti se za glašivače, pridobiti čitatelje.

Nekoliko mjeseci prije Ninine smrti otišao je iz Timea i zaposlio se u časopisu Events. Bio je to velik rizik. U Timeu je dobro zarađivao. Ali, vodio ga je i ponos. Sudjelovat će u stvaranju najboljeg lista u zemlji. Postat će bogat, ugledan urednik. Pokazat će on Nininu ocu. Pokajat će se oni zbog svega što su rekli.

Ninini roditelji su ga krivili za njezinu smrt. Da je kuća bila dobro opremljena i s poslugom, takvo se što ne bi moglo dogoditi, govorili su. Neila su htjeli povesti sa sobom u Europu. Neil, kod njih dvoje!

Neil. Jadno dijete! Doživio je jednaku tragediju kao otac. Steveu je majka umrla kad su mu bile tri godine. I ne sjeća je se. Otac se nije više ženio. I to nije bilo dobro. Steve je odrastao u silnoj želji za majkom. Kada mu je bilo sedam godina, u njegov je razred došla nova učiteljica i zadala im da nešto nacrtaju za Majčin dan. Kada je sat završio, opazila je da Steve svoj crtež nije spremio u torbu. »Ne namjeravaš

ga ovdje ostaviti, zar ne?«, upitala je. »Mama će se u nedjelju jako obradovati.«

Razderao je crtež i pobjegao iz razreda.

Nije želio da Neil ima takvo djetinjstvo. Htio je da raste u sretnoj obitelji, da ima braću i sestre. Ni on sam ne želi živjeti kao njegov otac, uvijek osamljen. Steve mu je bio sve i na poslu se uvijek hvalio sinom, koji studira na Princetonu. Osamljen muškarac u pustom stanu. Jednoga se jutra nije probudio. Kad nije došao na posao, počeli su ga tražiti. Stevea su pozvali iz škole.

Možda je to bio razlog zbog kojeg je proteklih godina zagovarao smrtnu kaznu. Zato što je vidio kako žive stari siromašni ljudi, kako malo imaju od života. Zato što mu je bilo zlo pri pomisli da mogu postati žrtvama brutalnih ubojica.

Aktovka je ležala na prednjem sjedalu pokraj njega. Hugh ga je uvjerio da se elektronička naprava ne može otkriti. Sada mu je bilo drago što im je dopustio da je stave.

U pola dva Steve je skrenuo s autoceste West Side u Pedeset sedmu ulicu. U dvadeset do dva bio je parkiran ispred telefonske govornice pred Bloomingdaleom. U deset do dva izašao je iz auta. Ne obazirući se na vlažan, leden vjetar stao je pokraj telefonskog aparata.

Telefon je zazvonio točno u dva. Onaj isti prigušeni, šapćući glas naredio mu je neka odmah ode u govornicu na križanju Devedeset šeste ulice i Lexingtonske avenije.

Ondje je telefon zazvonio u dva i petnaest minuta. Rečeno mu je neka vozi preko triboroughškog mosta i skrene na cestu prema postaji Grand Central. Neka vozi do izlaza za Brooklyn Queens, a zatim do Rooseveltove avenije, te da na kraju Prve ulice skrene ulijevo i ondje parkira. Neka ugasi automobilska svjetla i čeka. »Nemojte doći bez novca. Budite sami.«

Steve je grozničavo zapisivao i ponavljao upute. Otmičar je poklopio slušalicu.

U dva i trideset pet skrenuo je u Rooseveltovu aveniju. Na drugoj strani ceste, na polovici ulice, bila je parkirana velika limuzina. Dok je prolazio pokraj nje, malo je okrenuo upravljač. Nadao se da će skrivene kamere moći uhvatiti registarski broj. Zatim je zakočio uz kolnik i stao. Ulica je bila u tami. Vrata i izlozi neuglednih trgovina bili su zatvoreni lancima i rešetkama. Uličnih je svjetiljaka bilo malo. Bacale su slabu svjetlost, a zbog snijega vidljivost je bila još manja.

Jesu li ga agenti uspjeli slijediti? Radi li još naprava koju su postavili u automobil? Nije iza sebe primijetio nikakav automobil. Ali, rekli su da se neće previše približavati.

Iznenada je čuo potmuo udarac po vratima. Trgnuo se i pogledao. Osjetio je kako su mu usta odjednom postala suha. Ruka u rukavici pokazivala mu je da otvori prozor. Okrenuo je ključ za paljenje motora i pritisnuo dugme za otvaranje.

- Ne gledajte me, Petersone.

Ali, on je već vidio smeđi kaput i masku na licu. Nešto mu je palo u krilo. Velika platnena torba. U utrobi je osjetio mučninu. Muškarac neće uzeti aktovku, u kojoj je naprava za praćenje. Znao je.

- Otvorite aktovku i novac stavite u torbu. Požurite. Pokušao je odugovlačiti.

- Kako mogu znati da ću sina i Sharon dobiti natrag žive i zdrave?

- Novac u torbu! U njegovu je glasu osjetio srdžbu. Čovjek je krajnje živčan. Ako se uplaši i ode bez novca, mogao bi ubiti Sharon i Neila.

Dršćućim rukama istresao je uredno složene svežnjeve novčanica iz aktovke i ugurao ih u torbu.

- Zatvorite je!

Povukao je uzice i svezao ih.

- Dajte mi. Ne gledajte me.

Gledao je ravno preda se.

- Što je s mojim sinom i Sharon? Ruke u rukavicama pružile su se kroz prozor i istrgnule mu torbu. Rukavice. Pokušao ih je zapamtiti. Krute, jeftina imitacija kože, tamnosive ili smeđe, velike. Rukav kaputa bio je izlizan, iz njega su stršali konci.

- Pratim vas, Petersone. - Otmičarev je glas bio užurban, gotovo je drhtao.

- Nemojte krenuti još petnaest minuta. Razumijete: petnaest minuta! Ako me ne budu pratili i ako je ovdje sav novac, u pola dvanaest prije podne poručit ću vam gdje možete naći sina i Sharon.

U pola dvanaest. Točno u vrijeme Thompsonova smaknuća.

- Jeste li umiješani u umorstvo moje žene? - lanuo je Steve.

Nije dobio odgovor. Čekao je, a zatim oprezno okrenuo glavu. Otmičar se udaljio i otišao cestom. Automobil je otišao. Pogledao je na sat. Dva sata i trideset osam minuta. Sve je trajalo manje od tri minute. Je li tko promatrao? Je li na krovu ovih kuća netko gledao, netko tko će mu reći kamo sada? Agenti FBI-ja neće iz njegove aktovke dobiti nikakav podatak o promjeni mjesta.

U sedam minuta do tri Steve se polukružno okrenuo i odvezao natrag prema Manhattanu. U tri i deset bio je u sjedištu FBI-ja na križanju Šezdeset devete ulice i Treće avenije. Agenti smrknutih lica pojurili su do njegova automobila i počeli skidati prednja svjetla. Dok su se penjali dizalom na dvanaesti kat, Hugh je mračna izraza lica slušao Steveov izvještaj o susretu. Zatim su ga predstavili muškarcu

srebrno sive kose, bez tamnih naočala, kojemu su se na licu čitale strpljivost i inteligencija.

- John je preslušao kasetu - objasnio je Hugh.

- Po glasovima i određenoj jeci zaključuje da su

Sharon i Neil u gotovo praznoj, hladnoj prostoriji, velikoj približno četiri puta sedam metara. To bi moglo biti ispod nekog ranžirnog kolodvora, u blizini se stalno čuje zvuk dolaska i odlaska vlakova.

Steve ga je osupnuto gledao.

- Kasnije ću vam moći reći mnogo određenije - rekao je slijepi agent.

- Nema u tome nikakve posebne tajne. Stvar je samo u tome da čovjek pažljivo sluša, slično kao što bi proučavao neki uzorak pod mikroskopom.

Hladna prostorija, gotovo prazna. Ranžirni kolodvor. Steve je Hughu uputio optužujući pogled.

- Što je sad s vašom teorijom, da je sve to smislila Sharon?

- Ne znam - jednostavno je odgovorio Hugh.

- Gospodine Petersone, što se onog glasa na kraju kasete tiče - John Owens je oklijevao.

- Nije li materinski jezik vaše pokojne supruge možda bio francuski?

- Ne, nije. Do desete godine, kada je otišla u internat, živjela je u Philadelphiji. Zašto?

- U njezinu je glasu neka intonacija iz koje će svaki stručnjak nepogrešivo zaključiti da joj engleski nije bio prvi jezik.

- Samo tren! Nina mi je pripovijedala da je njezina guvernanta bila Francuskinja i da je kao mala zapravo mislila na francuskom, ne na engleskom.

- Upravo o tome govorim. To nije oponašanje. Kada ste prepoznali glas svoje žene, imali ste pravo.

- U redu. Ja sam pogriješio - rekao je Hugh.

- Ali, John kaže da je taj posljednji glas sigurno snimljen, nakon što su snimljeni Neil i Sharon. Razmislite, gospodine Petersone. Sve je to smislio netko tko mnogo zna o vašem osobnom životu. Jeste li bili kada na kakvoj zabavi, gdje se snimalo kamerom za uspomenu, gdje je netko mogao snimiti glas vaše žene i potom izvući te riječi?

Bilo je tako teško pribrano razmišljati... Namrštio se.

- U klubu. Kada su ga prije četiri godine obnovili i opremili, snimili su film u dobrotvorne svrhe. Ninina je uloga bila ići iz prostorije u prostoriju i objašnjavati što je sve obnovljeno.

- No, sad ipak nešto imamo - rekao je Hugh. - Je li možda u tom filmu upotrijebila riječi koje se čuju na kaseti?

- Moguće.

Zazvonio je telefon. Hugh je zgrabio slušalicu, predstavio se i pozorno slušao.

- Dobro. Odmah za njim! - Zalupio je slušalicu. Izgledao je kao lovac, koji je nanjušio svjež trag.

- Sve se počinje raspletati, gospodine Petersone - rekao je. - Imamo jasnu sliku auta i registarske pločice. Sada ćemo ga tražiti.

Prvi plamičak nade! Pa zašto ga onda još tako guši u grlu? Nešto u svijesti govorilo mu je da je sve previše lako i da ne može uspjeti. John Owens ispružio je ruku prema Steveu.

- Gospodine Petersone, samo jedno pitanje. Imam dojam da je vaša žena, dok je govorila, otvarala vrata. Zna li za neka vrata koja se otvaraju uz takav zvuk, uz slično škripanje...? - Nevjerojatno vjerno oponašao je zvuk zahrđale šarke.

Hugh i Steve osupnuto su se pogledali. To ne može biti istina, tupo je pomislio Steve. To je farsa. Za oboje je već

prekasno.

Hugh je odgovorio umjesto njega.

- Da, John - rekao je.

- Tako se čuju stražnja vrata koja vode iz vrta u kuhinju kuće Petersonovih.

Arty se vozio od Taverne Mill. Bio je još zabrinutiji i uznemireniji. Euforični osjećaj nepogrešivosti, kojim se bio opijao, sada se rasplinjavao.

Bio je uvjeren da će Bill Lufts biti u pivnici. Iz njega je mogao izvući nešto korisno. Ali, dječak nije kod kuće? A gdje je? Kako je gospodin Peterson? Dolazi li mu tko?

Pretpostavljao je da Peterson neće Luftsovima reći za otmicu Sharon i Neila. Bio je uvjeren da se Peterson boji njihove brbljivosti.

Ne bude li Bill došao u pivnicu, to će značiti da je Peterson pozvao policiju ili FBI.

Onaj tip, koji se predstavio kao Pete Lerner, postavljao je previše pitanja. To je agent FBI-ja. Arty je u to bio siguran. Okrenuo je tamnozeleni volkswagen na autocestu Merritt, prema jugu. Od muke mu se orosilo čelo, znoj mu je curio ispod pazuha i s ruku, dlanovi su mu bili vlažni.

Dvanaest je godina brzo prošlo. Ispitivali su ga u sjedištu FBI-ja. »Dajte, Arty, prodavač novina vidio je kako ste otišli s tom malom. Kamo ste je odveli?«

»Ubacio sam je u taksi. Rekla je da ima sastanak s dečkom.«

»Kojim dečkom?«

»Otkud ja znam? Nosio sam joj torbu, to je sve.«

Ništa mu nisu dokazali. Ali, trudili su se. Bože, kako su se samo trudili!«

»Što je s onom drugom curom, Arty? Pogledajte fotografije. Stalno ste bili negdje blizu postaje Port

Authority. Jeste li još kojoj nosili torbe?»

»Ne razumijem što hoćete.«

Bili su preblizu. Postalo je previše opasno. Onda je otišao iz New Yorka u Connecticut, gdje je dobio posao na benzinskoj crpki. Prije šest godina preuzeo je automehaničarsku radionicu u Carleyju. Arizona. Bila je to gadna pogreška. Zašto je morao izlanuti da »Rhode Island nije Arizona?« Možda onaj tip koji je rekao da se zove Pete Lerner nije opazio, ali ipak je bila pogreška.

Ništa mu ne mogu dokazati, osim ako ne odu daleko u prošlost, do vremena kada su ga ispitivali o onoj maloj iz Texasa. »Dođi k meni u Village«, rekao joj je. »Imam mnogo prijatelja iz umjetničkih krugova, bili bi sretni kad bi im pozirala.«

Ali, tada nisu imali dokaze, a nemaju ih ni sada. Ništa. Ni u čemu nije zabrljao. U to je bio siguran.

Ovdje živiš? upitala ga je. U ovoj rupi?

Sada je vozio po autocesti za Hutchinson River. Pratio je znakove za Throgs Neck Bridge. Plan mu je genijalan. Krađa automobila opasna je rabota. Uvijek postoji mogućnost da se vlasnik za deset minuta vrati. Policija bi bila obaviještena prije no što bi otišao deset kilometara.

Automobil se ne smije krasti ako nisi siguran da vlasnik neko vrijeme neće doći - da u kinu gleda neki prepotopni film, ili je otišao na zrakoplov.

Na cesti su bili prometni znakovi za opasnost. Postavili su žmirkajuća svjetla. Led. Vjetar. Ali, to mu odgovara. Dobar je vozač i noćas će loši vozači ostati kod kuće. Zato će mu poslije biti lakše voziti unaokolo. U jedanaest i dvadeset minuta došao je do aerodroma LaGuardia i skrenuo na parkiralište broj 5, gdje su davali popust za dugo parkiranje.

Uzeo je kartu iz automata. Rampa se podigla i polako

je krenuo u garažu. Pazio je da bude što dalje od blagajnika, koji je sjedio u kućici pokraj izlaza, nasuprot rampi na izlazu. Stao je na prazno mjesto u devetom odjeljku, između chryslera i cadillaca, iza oldsmobile karavana. Među njima je bio nezamjetljiv i dobro skriven.

Naslonio se u sjedalu i čekao. Prošlo je četrdeset minuta. Dva su automobila prošla mimo njega, jarko crvena limuzina i žuti kombi. Činilo mu se da previše upadaju u oči. Bilo mu je drago da nisu parkirali na praznim mjestima blizu njega i da su otišli dalje, prema lijevom dijelu garaže.

Još je jedan automobil polako prošao pokraj njega. Tamnoplavi pontiac stao je na mjesto tri reda ispred njega. Svjetla su se ugasila. Gledao je kako vozač izlazi, obilazi vozilo i odlazi do prtljažnika. Iz njega je izvadio velik kovčeg. Taj će sigurno otići na cijeli dan.

Sjedio je nisko, tako da ga se nije moglo vidjeti, i promatrao muškarca, koji je zalupio poklopac prtljažnika. Zatim je uzeo kovčeg i krenuo prema najbližem autobusnom stajalištu prema aerodromskom terminalu.

Autobus je došao za nekoliko minuta. Foxy je gledao prilikom kako ulazi u autobus, koji je za nekoliko trenutaka krenuo.

Polako i tiho izašao je iz auta i pogledao okolo. Nitko nije dolazio. Još nekoliko koraka i stajao je pokraj pontiaca. Drugi ključ, koji je iskušao, otvorio je vrata. Sjeo je za upravljač.

Unutra je bilo još ugodno toplo. Gurnuo je ključ i motor se upalio. Bio je gotovo nečujan. Rezervoar je bio pun oko tri četvrtine.

Sjajno.

Morat će pričekati. Blagajnik bi mogao posumnjati. Iz parkirne se karte vidi da je parkirao prije manje od dva sata. Ima dovoljno vremena. Osim toga, želio je razmišljati.

Naslonio se natrag i zažmirio. Pred očima mu se pojavila Nina one prve večeri...

Vozikao se unaokolo, iako je znao da ne bi smio biti vani. Slučaj Jean Carfolli i gospođe Weiss bio je još svjež, ali kod kuće nije mogao ostati. I ugledao ju je. Karmann ghia stala je na Route 7, na tihom, osamljenom mjestu. Prednja svjetla njegova automobila osvijetlila su vitku, sitnu pojavu. Tamna kosa. Male ruke, koje se muče s dizalicom.

Usporio je i stao. Velike smeđe oči prestrašeno su ga pogledale. Vjerojatno se sjetila priča o ubojstvima na autocestama.

»Mogu li vam pomoći, gospođo? Za vas je to težak posao, ali ja sam na njega naviknut. Mehaničar sam.«

S njezina je lica nestala zabrinutost. »Ah, krasno«, rekla je. »Moram vam priznati da sam pomalo živčana... Nigdje nikoga, a meni je prazna guma.«

Nije ju ni pogledao, bavio se samo kotačem. Kao da ne postoji, kao da joj je devetsto godina. »Prešli ste preko stakla, nije strašno.« Brzo i s lakoćom zamijenio je gumu. Trajalo je manje od tri minute. Pokraj njih nije prošao nijedan automobil. Uspravio se.

»Koliko sam dužna?« Otvorena torbica, glava pognuta. Grudi koje se podižu i spuštaju ispod jakne od jelenje kože. Nešto je iz nje govorilo da je prava dama. Nije bila prestrašena curica kao mala Carfolli, ni bijesna stara babetina kao Weissova. Prekrasna mlada žena, koja mu je jako zahvalna. Ispružio je ruku kako bi joj dodirnuo grudi. Svjetlo je najprije ošinulo stablo na drugoj strani ceste, zanjihalo se i oboje ih osvijetlilo. Policijski automobil. Vidio je natpis. »Zamjena gume je tri dolara«, brzo je rekao. »A i onu probušenu mogu vam popraviti ako želite.« Ruka mu je bila u džepu. »Ja sam Arty Taggert, imam radionicu u Ulici Monroe u Carleyju. Oko kilometar od Taverne Mill.«

Policijski je automobil prišao bliže i zaustavio se pred njima. Policajac je izašao. »Je li sve u redu, gospođo?« Pogled koji je uputio Artyju bio je vrlo čudan, vrlo sumnjičav.

»Naravno, gospodine, imala sam sreću. Gospodin Taggert je iz moga kraja i naišao je u pravi čas. Pukla mi je guma.«

Govorila je tako kao da ga poznaje. Kakvo olakšanje! Izraz na policajčevu licu odmah se promijenio. »Imate sreću, gospođo, da ste naletjeli na prijatelja. U posljednje su vrijeme žene kojima se pokvari automobil u velikoj opasnosti.« Policajac se vratio do svog automobila i sjeo za upravljač, ali nije krenuo.

»Hoćete li mi pokrpati gumu«, upitala je. »Ja sam Nina Peterson. Stanujemo na Driftwood Laneu.«

»Naravno. Vrlo rado.« Vratio se u automobil, posve miran, bezbrižan, ničim nije pokazao da je mora ponovno vidjeti. Iz načina na koji ga je gledala zaključio je da joj je žao što je taj policajac naišao. Ali, mora što prije otići, prije nego što počne razmišljati o Jean Carfolli i gospođi Weiss, prije nego što upita: »Gospodine, imate li vi i inače običaj zaustavljati se kako biste pomogli ženama na osamljenoj cesti?« Odvezao se. Sljedećega prijepodneva, upravo dok je razmišljao o tome da je nazove, oglasio se telefon. »Muž mi je upravo očitao lekciju zbog vožnje s rezervnom gumom«, rekla je. Njezin je glas bio vrlo topao i prijateljski, kao da prepričava šalu koja je poznata samo njima dvoma. »Kada mogu doći po gumu?«

Grozničavo je razmišljao. Driftwood Lane je u mirnom kraju, kuće su međusobno prilično udaljene. Dođe li ona k njemu, nema nikakvih izgleda da se zbliže. Bilo bi to previše opasno.

»Upravo krećem obaviti neki posao«, slagao je. »Donijet ću vam je kasnije poslije podne, negdje oko pet.«

U pet je već padao mrak. »Odlično«, rekla je. »Tako će do sedam biti na svome mjestu. Tada idem po muža na postaju.«

Cijeli je taj dan bio tako uzbuđen, da se nije mogao pribrati. Ošišao se i kupio kockastu sportsku košulju. Kada se vratio, ništa nije ni pipnuo. Otuširao se i odjenuo, a dok je čekao, slušao je svoje kasete. Potom je uzeo novu kasetu, napisao na nju »Nina« i stavio je u mali kasetofon. Provjerio je ima li filma u fotoaparatu i zamišljao kako će uživati razvijajući slike, kako će gledati dok se na fotografskom papiru pojavljuje lik...

U pet i deset krenuo je u Driftwood Lane. Vozio je njezinom ulicom, a onda je odlučio parkirati u šumarku iza njezine kuće. Za svaki slučaj... Išao je šumarkom po obali. Sjećao se kako su valovi zapljuskivali žal, prijateljski zvuk koji ga je grijao i u hladno predvečerje.

Njezin je automobil stajao na privozu iza kuće, a ključevi su bili unutra. Kroz kuhinjski prozor vidio je kako hoda amo-tamo i raspoređuje kupljene stvari. Na stropnoj svjetiljki nije bilo staklene kugle pa je prostorija bila jarko osvijetljena. Bila je prekrasna. Nosila je blijedoplavi pulover, a oko vrata je svezala šal. Gumu na njezinu automobilu zamijenio je vrlo brzo, svaki čas gledajući ima li u kući još koga. Znao je da će voditi ljubav i da i ona njega potajice želi. Kada je rekla da se muž naljutio na nju, bio je to znak da želi nježnog muškarca. Uključio je kasetofon. Šapćući, govorio je o tome kako će Nini otkriti svoje osjećaje i usrećiti je.

Uspeo se do kuhinjskih vrata i lagano pokucao. Dotrčala je i iznenađeno ga pogledala. Podigao je ključeve i nasmiješio joj se kroz staklo. Uzvratila mu je osmijehom i otvorila vrata, prijazna i ljubazna. Njezin je glas bio poput zagrljaja, poput poziva.

Pitala ga je koliko mu duguje. Podigao je ruku, bio je u rukavicama, naravno, i ugasio svjetlo u kuhinji. Uzeo je njezino lice među dlanove i poljubio je. »Ovako mi plati«, prošaptao je.

Pljusnula ga je, nevjerojatno snažno za tako malu ruku. »Gubite se«, rekla je, a riječi je ispljunula kao da je on zadnje smeće. Kao da se nije tako dotjerao i odjenuo samo za nju, kao da joj nije učinio uslugu. Podivljao je. Kao i uvijek. Kada bi ga odbile, uvijek je bilo tako. Ne bi smjela biti s njim tako podla! Ispružio je ruke, želio joj je nanijeti bol, istisnuti iz nje tu zloću. Zgrabio je šal. Ali, nekako mu se izmaknula i pobjegla u dnevni boravak. Nije pustila ni glasa, nije kriknula ni zvala u pomoć. Poslije je shvatio zašto. Nije htjela da zna kako je u kući i dijete. Htjela je uzeti žarač, koji je stajao kraj kamina.

Samo se nasmijao. Tihim glasom govorio joj je što će učiniti. Jednom rukom primio ju je za oba zapešća i žarač vratio na mjesto. Zatim je zgrabio šal i zategnuo ga oko njezina vrata. Stiskao je, a ona se davila i krkljala, mahala je rukama po zraku, a onda su malaksale i mrtvo pale uz tijelo. Njezine velike smeđe oči postajale su sve veće, staklaste i optužujuće. Lice joj je pomodrilo.

Krkljanje je prestalo. Jednom ju je rukom držao, a drugom je fotografirao. Želio je da zatvori oči, a onda je negdje iza sebe ponovno čuo davljenje i krkljanje.

Naglo se okrenuo. U predsoblju je stajao dječak i zurio u njega svojim velikim smeđim očima. Oči su prodirale kroza njega. Soptao je onako kako je soptala i ona.

Činilo se kao da je nije ubio, kao da se preselila u dječakovo tijelo... Da bi ga kaznila, da bi mu se rugala, obećavala osvetu.

Krenuo je prema dječaku. Utišat će ga, zatvorit će te oči... Posegnuo je i nagnuo se nad njega...

A onda se oglasilo zvono na vratima.

Morao je pobjeći. Iz predsoblja je odjurio u kuhinju, šmugnuo kroz stražnja vrata i čuo da je opet pozvonilo. Prošao je kroz šumarak do automobila i za nekoliko minuta vratio se u radionicu. Polako. Samo polako. Otišao je u Tavernu na hamburger i pivo. Kada se pronijela vijest o umorstvu na Driftwood Laneu, bio je ondje.

Ali, bojavao se. Što ako onaj policajac prepozna Nininu sliku u novinama i rekne: »Baš čudno, sinoć sam je vidio na cesti, neki Taggert popravljao je njezin auto...«

Odlučio je otići iz grada. Ali dok je slagao stvari u kovčeg, na radiju je čuo kako je neka susjeda prepoznala čovjeka koji je bježao iz kuće. Govorili su da je to Ronald Thompson, sedamnaestogodišnjak iz susjedstva. Nekoliko sati prije zločina vidjeli su ga kako razgovara s gospođom Peterson.

Arty je stavio fotoparat, kasetofon i kasete sa snimcima u metalnu kutiju i zakopao je pod grm iza radionice. Nešto mu je govorilo da čeka. Zatim su Thompsona uhitili u motelu u Virginiji i dječak ga je prepoznao.

Sreća. Nevjerojatna sreća. U dnevnom je boravku bilo mračno. Možda dječak nije mogao jasno vidjeti njegovo lice, a onda je u kuću ušao taj Thompson.

Mali ga je vidio izbliza. Morao je biti u šoku. Ali, što ako se jednoga dana sjeti?

Ta je misao Artyja proganjala u snovima. Oči su ga pratile svaku noć. Katkad bi se probudio usred noći, preznojen, dršćući, s osjećajem da ga kroz prozor sobe gledaju dječakove oči, da vjetar oponaša njegovo dahtanje.

Nakon toga više nije tražio djevojke. Nikada više. Gotovo svaku večer provodio je u Taverni Mill. Sprijateljio se s redovitim gostima, osobito s Billom Luftsom. Bill je često govorio o Neilu.

Do prošloga mjeseca. Dok nije shvatio da mora iskopati kutiju s kasetama i ponovno ih preslušati.

Te je večeri na svojoj radiopostaji uhvatio Callahanovu. Poručivala je da joj je guma ispuhana. Pošao ju je tražiti. Dva tjedna poslije ponovno je izašao, kada je na radiju čuo gospođu Ambrose. Rekla je da se izgubila i da ima još malo benzina.

Okrug Fairfield ponovno je bilo na nogama. Tražio se čovjek, kojeg su nazvali radijskim ubojicom. Nisi ostavio nikakve tragove, govorio je samome sebi.

Ali, svake noći u san mu je dolazila Nina. Optuživala ga je. A onda se prije nekoliko tjedana u radionici pojavio Bill. Pokraj njega u automobilu je sjedio mali Neil. Netremice je zurio u njega.

Tada je odlučio prije odlaska iz Carleyja ubiti maloga. A onda, kada je Lufts govorio o tome da mali ima u banci novac - vidio je na Petersonovu stolu izvod - shvatio je kako će doći do novca koji mu je trebao.

Kad god je pomislio na Ninu, sve je više mrzio Petersona. Peterson ju je mogao dodirivati, a da ne dobije pljusk. Peterson je napuhani urednik. Peterson ima zaposlene ljude koji mu služe. Peterson ima lijepu novu curu. Pokazat će on njemu.

Ona soba na postaji Grand Central uvijek mu je bila negdje u podsvijesti. Mjesto na koje se uvijek može skriti ako bi zatrebalo. Ili mjesto kamo može odvesti djevojku, da je nitko ne nađe.

Dok je još ondje radio, stalno je razmišljao o tome da postaju Grand Central digne u zrak. Volio je zamišljati kako bi se ljudi uspaničili kad bi eksplodirao pakleni stroj, kad bi im pod nogama počelo propadati tlo i nad njima se rušio strop. Nad svim onim ljudima koji se na njega nisu obazirali kada je pokušavao biti prijazan, koji mu nikada nisu uputili

smiješak, koji su žurili mimo njega, koji su gledali kroza njega, koji su jeli s tanjura koje je on morao prati - s tanjura masnih od školjaka, salatnih preljeva i maslaca.

A onda se sve složilo. Plan. Kolovoški plan Rommela Taggerta. Plan Lisica.

Samo kad Sharon ne bi morala umrijeti. Kad bi ga samo voljela. Ali, u Arizoni će biti mnogo dobrih djevojaka. I imat će mnogo novca.

Bila je dobra zamisao ubiti Sharon i Neila u trenutku kad usmrte Ronalda Thompsona. I on će prirediti smaknuće. A Thompson je zaslužio smrt - zato što se one večeri upetljao.

I svi oni ljudi na Grand Centralu - tone betona srušit će se na njih! Shvatit će oni kako je biti ulovljen u zamku.

A on će biti slobodan.

Uskoro. Uskoro će sve to biti iza njega.

Arty je pritvorio oči i shvatio da je prošlo već mnogo vremena. Kada je mislio na Ninu, uvijek je bilo tako. Vrijeme je da krene.

Okrenuo je ključ u pontiacu. U petnaest do dva dovezao se do blagajne i dao kartu, koju je dobio kada je došao svojim volkswagenom. Blagajnik je izgledao pospano.

- Dva sata i dvadeset pet minuta... to će biti dva dolara, gospodine. S aerodroma se odvezao do telefona na Bulevaru Queens. Točno u dva nazvao je u govornicu pred Bloomingdaleom. Čim se Peterson javio, poslao ga je na javnu govornicu u Devedeset šestoj ulici.

Ogladnio je. Imao je još petnaest minuta.

U nekoj maloj restauraciji, koja je radila cijelu noć, popio je kavu i na brzinu pojeo sendvič. Stalno je pogledavao na sat. U dva i petnaest nazvao je broj govornice u Devedeset šestoj ulici i kratkim uputama poslao Stevea na mjesto koje je izabrao za susret.

A sada počinje najopasniji dio plana.

U dva i dvadeset pet počeo je voziti po Aveniji Roosevelt. Ceste su bile gotovo prazne. Nije bilo policijskih vozila bez oznake. Prepoznao bi ih. Bio je majstor u besciljnoj vožnji, tako da ne izgleda sumnjiv. Rooseveltovu je aveniju izabrao za sastanak prošloga tjedna. Izračunao je koliko će mu trebati za povratak do aerodroma LaGuardia. Točno šest minuta. Dođe li s Petersonom policija, moći će pobjeći.

Zbog viseće željeznice Rooseveltova je avenija puna stupova, koji zaklanjaju pogled. Teško je vidjeti što se događa na drugoj strani ceste ili malo dalje niz ulicu. Najbolje mjesto za susret.

Točno u dva i trideset pet minuta parkirao je u Rooseveltovoj aveniji, okrenut prema autocesti Brooklyn Queens Expressway, manje od pola ulice od raskrižja.

U dva i trideset šest ugledao je svjetla automobila koji se približavao iz suprotna smjera. Hitro je navukao čarapu preko glave.

Bio je to Petersonov mercury. Na trenutak je pomislio da će Peterson stati tik uz njega, no automobil je skrenuo i stao naspram njega. Ili je možda pokušao snimiti pontiac? Ha, mnogo će mu to pomoći! Petersonov se automobil zaustavio na drugoj strani ulice. Progutao je slinu. Nigdje nije vidio nikakva druga automobilska svjetla. Mora biti brz. Uzeo je platnenu torbu. U svojim je časopisima o elektronici pročitao da se u torbe s otkupninom obično ugrađuje naprava za praćenje. Ništa ne želi riskirati.

Platnena torba bila je prazna i lagana, spremna da je napuni. Pomisao na to povratila mu je samopouzdanje. Otvorio je vrata i nečujno prešao na drugu stranu ulice. Još samo šezdeset sekundi i bit će slobodan. Pokucao je na prozor Petersonova automobila i dao mu znak da otvori.

Kada se prozor spustio, brzo je pogledao unutra. Peterson je bio sam. Ubacio je platnenu torbu.

Blijeda ulična svjetla bacala su na automobil sjene stupova. Uvježbanim šapćućim glasom rekao je Petersonu neka ne gleda u njega i neka novac stavi u torbu.

Peterson se nije raspravljao. Ispod čarape Foxy je pogledavao uokolo i naprezao uši. Ništa se nije vidjelo ni čulo, ništa što bi govorilo da netko dolazi. Policija Petersona sigurno prati, ali vjerojatno ne žele omesti njihov susret.

Gledao je kako Peterson u torbu ubacuje posljednji svežanj novčanica, a onda mu zapovjedio neka je zatvori. Pohlepno ju je odvajnuo u ruci. Pazeći da govori šaptom, upozorio je Petersona da pričekaj još petnaest minuta i rekao mu da će Sharon i Neila moći dobiti u pola dvanaest. Jeste li umiješani u umorstvo moje žene?

Pitanje je Foxyja zapanjilo. Koliko već sumnjaju? Mora otputovati. Sada se preznojavao. Odijelo ispod smeđega kaputa počelo se natapati znojem, u cipelama mu je bilo vruće iako su mu se gležnjevi na ledenom vjetru smrzavali.

Prešao je ulicu i ušao u pontiac. Hoće li ga se Peterson usuditi pratiti? Ne. Još sjedi u mraku automobila, s ugašenim motorom. Foxy je pritisnuo gas, izbio na brzu autocestu i dvije minute vozio do ceste Grand Central, uključio se u rijedak promet prema istoku i tri minute poslije sišao s autoceste i pošao prema aerodromu LaGuardiji.

U dva i četrdeset šest minuta uzeo je parkirnu kartu iz automata na ulazu u odjeljak broj pet.

Devedeset sekundi poslije pontiac je stajao točno ondje gdje i prije, a jedina uočljiva razlika bilo je malo manje benzina u rezervoaru i prijeđenih deset kilometara više.

Izašao je iz pontiaca, pažljivo ga zaključao i platnenu torbu odnio do tamnozelenoga volkswagena. Kada je ušao u

automobil prvi je put s olakšanjem odahnuo i nestrpljivo posegnuo za vrpčama torbe. Napokon ju je odvezao. U nju je uperio svjetlost baterije. Na usnama mu je zaigrao smiješak. Posegnuo je za prvim svežnjem novčanica i počeo brojati.

Sve je tu. Osamdeset dvije tisuće dolara. Sa stražnjeg je sjedala uzeo praznu aktovku i u nju počeo slagati novčanice. Tu će aktovku ponijeti sa sobom u zrakoplov.

U sedam je otišao iz garaže, umiješao se u ranojutarnji promet na Manhattanu, parkirao u garaži Hotela Biltmore i požurio stubama u svoju sobu kako bi se obrijao, otuširao i naručio doručak.

Do četiri sata bilo je već jasno da je jedini trag koji su imali, registarski broj otmičareva automobila, bez ikakve vrijednosti.

Najprije se pokazalo da je vlasnik automobila Henry A. White, dopredsjednik međunarodne kompanije International Foods iz White Plainsa.

Agenti su odmah otišli do njegove kuće u Scarsdaleu i postavili stražu. Ali, pontiaca nije bilo u garaži i kuća je izgledala pusta. Svi su prozori bili do kraja zatvoreni, a jedino svjetlo koje je probijalo kroz navučene zastore bilo je vjerojatno automatsko.

Stupili su u vezu s čuvarom kompanije International Foods. On je nazvao šefa personalnog odjela. Preko su njega došli do direktora proizvodnje u Whiteovu odjelu. Pospana glasa, rekao im je da se White upravo vratio s trodnevna posjeta njihovu sjedištu u Švicarskoj, da je večerao s dvojicom suradnika u restauraciji Pastor u White Plainsu te da je od tamo krenuo na kratko skijanje. Otišao je u Aspen ili u Sun Valley, gdje ga očekuje žena s prijateljima.

U pet sati pošli su Hugh i Steve u Carley. Vozio je Hugh. Steve je gledao cestu koja je prolazila kroz Westchester i približavala se Connecticutu. Bilo je vrlo malo automobila. Ljudi su kod kuće, u svojim posteljama, pokraj žene. Možda su pogledali djecu, pokrili ih i zatvorili prozor da im ne bude prehladno. Jesu li Neil i Sharon sada negdje na hladnoći i propuhu?

Zašto razmišljam o tome, pitao se. Maglovito se sjećao

kako je negdje pročitao da se ljudi počnu baviti nevažnim sitnicama kad se ne mogu nositi s velikim događajima. Jesu li Sharon i Neil još živi? To je pravo pitanje. Oh, Bože, poštedi ih, molim te...

- Što mislite da će se pokazati u vezi s tim pontiacom?

- upitao je.

- Vjerojatno to da je bio ukraden s mjesta gdje ga je

White ostavio - odgovorio je Hugh.

- I što ćemo sad?

- Čekati.

- Što?

- Možda će ih osloboditi. Obećao je. Novac je dobio.

- Pomno je zavarao tragove. Na sve je mislio. Valjda ne očekujete da će pustiti ljude koji ga mogu prepoznati, zar ne?

- Točno - priznao je Hugh.

- Zar ne možemo ništa više učiniti?

- Ako ne održi riječ i ne pusti ih, morat ćemo razmisliti o tome da sve damo u javnost, da otmicu objavimo u sredstvima javnog priopćavanja. Možda je tko što čuo ili vidio.

- Što je s Ronaldom Thompsonom?

- Što bi bilo s njime?

- Možda je govorio istinu. Što ako se to potvrdi nakon pola dvanaest?

- Što želite reći?

- Želim reći, imamo li pravo ne priznati da su Neil i Sharon oteti?

- Sumnjam da će to utjecati na guvernerkinu odluku u vezi s Thompsonom. Nema apsolutno nikakva dokaza da je to otmičar. Ako bi tako mislila, to bi je moglo samo potaknuti da se smaknuće što prije obavi. Već su je kritizirali kada je Thompsonu odobrila dvije odgode. One klince u

Georgiji bez oklijevanja su stavili na električnu stolicu. A možda je glas vaše žene snimljen na kasetu i nekako drukčije, bez ikakve veze s njezinom smrću.

Steve je gledao preda se. Prolazili su kroz Greenwich. Sa Sharon je tijekom ljetnih praznika bio na zabavi kod Brada Robertsona u Greenwichu. Sharon je bila u crnoj baršunastoj suknji i brokatnoj jaknici. Bila je prekrasna. Brad mu je rekao:

»Steve, imaš li imalo pameti, tu curu nećeš ispustiti.«

- Ako bismo vijest dali u javnost, bi li se otmičar uplašio? - Već je znao odgovor. Ipak, morao je pitati.

- Bi, vjerojatno. - Hughov je glas bio oštiji.

- Na što mislite, gospodine Petersone?

Pitanje. Suho. Izravno. Steve je osjećao kako su mu usta suha. Samo umišljam, rekao si je. Vjerojatno uopće nije važno. Počnem li s time, neću moći stati. To bi Neila i Sharon moglo stajati života.

Nesretan i nemoćan šutio je, držeći se poput ronioca koji čeka da ga ponese divlja struja. Razmišljao je o Ronaldu Thompsonu na suđenju, o njegovu mladom licu, prestrašenom, ali nepopustljivom. »Nisam to učinio. Kada sam došao, već je bila mrtva. Pitajte maloga...« »Kako biste se osjećali da je to vaš jedinac? Kako biste se osjećali...« Sada jest moj jedinac, gospođo Thompson, pomislio je. Potom je progovorio.

- Hugh, sjećate li se što je rekao Bob Kurner? Misli da je Ninina smrt povezana s umorstvom onih žena.

- Čuo sam ga i rekao što o tome mislim. Hvata se za slamku.

- A kad bih vam rekao da Kurner možda ima pravo, da možda postoji veza između Ninine smrti i tih slučajeva?

- O čemu vi to govorite?

- Sjećate li se da je Kurner rekao kako je jedina razlika

u tome što se drugima pokvario automobil. Nina je bila ubijena kod kuće, ne negdje na cesti.

- Nastavite.

- Večer prije umorstva na njenom se automobilu ispuhala guma. Ja sam bio u New Yorku, imao sam kasan sastanak. Došao sam tek poslije ponoći i zatekao je kako spava. Ali sljedećega jutra, kada me vozila na postaju, opazio sam da je na automobilu rezervna guma...

- Nastavite...

- Sjećate li se onog zapisnika što ga je ostavio Kurner?

Thompson je rekao Nini nešto o tome kako se nesreća lako okrene u sreću, a ona je rekla nešto o tome kako u prtljažniku ima dovoljno mjesta za kupljenu hranu.

- Da? Ne razumijem što želite reći.

- Prtljažnik njezina automobila bio je vrlo malen. Ako je u njemu bilo mnogo prostora, to znači samo jedno: da rezervna guma nije bila ondje. To je bilo malo poslije četiri sata i potom je vjerojatno išla ravno kući. Toga je dana Dora bila u kući i pospremala. Ona je rekla da je Nina došla malo prije pet.

- Otišla je s Neilom doma?

- Da. On je pošao na kat igrati se vlakićima, a Nina je iznosila stvari iz automobila. Sjećate li se svega onoga na stolu? Znamo da je umrla u sljedećih nekoliko minuta. Te sam noći otišao do njezina automobila. Rezervna guma bila je u prtljažniku, a na prednjem kotaču nova radijalka.

- Hoćete reći da je netko donio popravljenu gumu, zamijenio je i zatim ubio Ninu?

- Kada bi se inače guma mogla zamijeniti ako ne tada?

A ako je bilo tako, znači da je Thompson nedužan. Možda je čak uplašio ubojicu kada je zazvonio na vratima. Za boga miloga, saznajte sjeća li se je li rezervna guma bila u prtljažniku kada je stavljao hranu u automobil. Kada sam te

noći pogledao, trebao sam shvatiti da je ta guma važna. Ali, bilo mi je grozno jer sam upravo zbog toga vikao na Ninu u posljednjem trenutku kada sam bio s njom.

Hugh je pritisnuo gas. Kazaljka na brzinomjeru pomaknula se s devedeset na sto dvadeset pa na sto pedeset kilometara na sat. Kada je mračnim nebom prešla prva zraka zore, automobil je zaškripao na privozu. Hugh je izjurio. Prije nego što je svukao kaput, nazvao je zatvor u Somersu i zahtijevao da ga spoje s upraviteljem.

- ... Ne, ne, pričekat ću. - Okrenuo se prema Steveu.

- Cijelu je noć proveo u uredu, u slučaju da se guvernerka predomisli i nazove. Sada maloga briju.

- Bože dragi.

- Čak i ako kaže da je prtljažnik bio prazan, to nije dokaz. Sve su to tek pretpostavke. Netko je tu rezervnu gumu mogao donijeti, zamijeniti i mirno otići. To još ne znači da Thompson nije kriv.

- Obojica vjerujemo da je Thompson nedužan - rekao je Steve. Mračno je pomislio da je u to uvijek vjerovao. Bože moj, duboko u srcu znao sam da je tako, ali se nikada nisam usudio suočiti s istinom.

- Da, tu sam... - Hugh je slušao.

- Hvala vam lijepa. - Zalupio je slušalicu.

- Thompson se kune da nije bilo gume kada je stavljao stvari.

- Nazovite guvernerku - preklinjao je Steve. - Recite joj, zamolite je za posljednju odgodu smaknuća. Dajte da ja s njome razgovaram, možda će to pomoći.

Hugh je birao broj vladine palače. - To nije dokaz - rekao je.

- Samo niz slučajnosti. Sumnjam da će zbog toga odobriti odgodu. Kada čuje da su Sharon i Neil oteti, a sada joj to morate reći, bit će uvjerena da je ovo posljednji

očajnički pokušaj.

Guvernerku se nikako nije moglo dobiti. Sve zahtjeve za odgodu smaknuća predala je javnome tužitelju. On će doći u svoj ured u osam. »Ne, njegov privatni broj ne možemo vam dati.«

Preostalo im je jedino čekati. Steve i Hugh sjedili su u tišini radne sobe i gledali kako se polako razdanjuje. Steve je pokušao moliti, ali u glavi mu je bila tek jedna misao: Bože moj, tako su mladi, sve su troje tako mladi...

U šest sati čuli su se na stubama teški i nesigurni koraci. Dora je silazila u prizemlje. Izgledala je postarana i beskraino umorna. Bez riječi, počela je kuhati kavu.

U pola sedam Hugh je nazvao u sjedište FBI-ja u New Yorku. Nema novih tragova. Henry White otišao je zrakoplovom u jedan po ponoći u Sun Valley. Bilo je prekasno i na tamošnjem ga aerodromu nisu uspjeli dobiti. Odvezao se osobnim automobilom. Provjeravaju rezervacije u motelu i vilama u najmu. Pregled pontiaca nije donio nikakve rezultate. Još provjeravaju stalne goste Taverne Mill.

U pola osam na cesti se čuo automobil Boba Kurnera, koji se zaustavio na puteljku pred kućom. Nestrpljivo je zvonio na vratima, progurao se pokraj Dore i tražio da mu se kaže zašto su Ronalda ispitali o rezervnom kotaču.

Hugh je pogledao Stevea. Steve je kimnuo. Hugh je ukratko sve objasnio.

Bob je problijedio.

- Gospodine Petersone, hoćete reći da su vašega sina i Sharon Martin oteli i da ste to skrivali? Kad guvernerka sazna za to, morat će zaustaviti smaknuće. Sada ne može učiniti ništa drugo.

- Nemojte se previše zanositi - upozorio ga je Hugh.

- Gospodine Petersone, doista mi vas je žao, ali to mi

ipak niste smjeli prešutjeti - rekao je Bob s gorčinom.

- Bože mili, možemo li doći do tužitelja prije osam?

- To je već za dvadeset minuta.

- Dvadeset je minuta mnogo, gospodine Taylore, kad

vam ostaje još samo tri sata i pedeset minuta života.

Točno u osam Hugh je dobio na telefon vrhovnoga tužitelja. Razgovarali su trideset pet minuta, žučljivo, uz dokaze, molbe i objašnjenja.

- Da, gospodine, znam da je guvernerka dala već dvije odgode... Shvaćam da je Vrhovni sud Connecticuta jednoglasno potvrdio presudu... Ne, gospodine, nemamo neposredne dokaze... Ali, to nije samo nagađanje... Kaseta... Da, gospodine, bio bih vam veoma zahvalan da nazovete guvernerku... Želite li razgovarati s gospodinom Petersonom? U redu, pričekat ću.

Hugh je rukom pokrio slušalicu.

- Nazvat će je, kaže, ali moram vam reći da neće preporučiti odgodu.

Tri minute prolazile su sporo. Steve i Bob nisu se gledali. Onda je Hugh rekao:

- Da, tu sam... ali...

Još je prosvjedovao kada je Steve čuo zvuk prekinute veze. Hugh je spustio slušalicu. - Neće odgoditi smaknuće - rekao je suho.

Bol. Bilo je tako teško razmišljati uz bol koja probada tijelo. Kad bi barem mogla otvoriti zatvarač na čizmi. Osjećala je da joj je gležanj poput kipućega asfalta, koji otiče i upire u čizmu, u tijesno svezanu vrpcu.

Kada su bili na peronu, trebala je riskirati i zavrištati. Bolje bi bilo da je tada nešto pokušala. Koliko je sati? - Vrijeme nije postojalo. Ponedjeljak na večer. Utorak. Je li još utorak? Ili je možda već srijeda? Kako da se izvuku oдавде?

Neil. Slušala je uza se njegovo teško disanje. Pokušavao je disati sporo, onako kako mu je rekla. Pokušala je prigušiti jauke zbog boli.

Osjetila je kako se Neil stišće uz nju, kako je pokušava utješiti. Kad odraste, Neil će biti isti kao Steve. Ako odraste...

Steve. Kako bi bilo živjeti sa Steveom, stvoriti dom s njim i Neilom? Sa Steveom, koji je već toliko propatio.

Njoj je sve išlo kao u snu. Otac je često govorio: »Sharon se rodila u Rimu, Pat u Egiptu, Tina u Hong Kongu.« A majka: »Imamo prijatelje po cijelome svijetu.« I kad saznaju da je mrtva, neće biti sami. Imat će jedno drugo. Kad bi Steve izgubio Neila, ne bi imao nikoga više.

Steve je pitao:

»Kako to da se niste udali?« Zato što nije htjela preuzeti odgovornost koju donosi ljubav prema drugome. Neil. Tako se bojavao da će ga Luftsovi povesti sa sobom. Da će mu ona oduzeti tatu.

Mora ga izvući odavde.

Ponovno je pokušala trljati zapešćima po betonskom zidu. Ali uzice su bile previše čvrste, usijecale su joj se u ruke i nije mogla dodirnuti zid. Pokušala je misliti. Jedina njezina nada bila je osloboditi Neila, izvući ga iz ove prostorije. Ako on otvori vrata iznutra, hoće li bomba eksplodirati?

Ručica na vratima toaleta. Ako se Foxy vrati, ako je ponovno pusti u zahod, možda uspije skinuti ručicu, odvaliti je. Što će s njima učiniti kada dobije novac? Tonula je u san.

Vrijeme... koliko vremena... vrijeme protječe... je li dan ili noć?... zvuk vlakova u daljini... Steve, dođi po nas... vi ste krivi, gospođice Martin... u tome je stvar, gospođice Martin... nitko nije slijep kao oni koji ne žele vidjeti... volim te, Sharon, silno si mi nedostajala... velike, nježne ruke na njezinu licu...

Velike nježne ruke na njezinu licu. Sharon je otvorila oči. Foxy se naginjao nad nju. Zastrašujuće nježno prelazio je rukama preko njezina lica, njezina vrata. Izvadio je krpu iz njezinih usta i poljubio je. Usne su mu gorjele, a usta su bila slatkasta okusa. Pokušala je okrenuti glavu. Bilo je to tako naporno.

Prošaptao je:

- Sve je gotovo, Sharon. Imam novac. Sada moram ići.

Pokušala je usredotočiti pogled. Njegov se obris pomaljao iz magle. Sjajne oči, udaranje bila i tanke usne.

- Što ćete nam učiniti? - Bilo je tako teško govoriti.

- Ostavit ću vas ovdje. Reći ću Petersonu gdje ste.

Lagao je. Bilo je kao prije, kad se naginjao nad nju, igrajući se. Ne, pokušala ga je prevariti, a onda ju je bacio na pod.

- Ubit ćete nas.

- Tako je, Sharon.

- Vi ste ubili Neilovu majku.

- Tako je, Sharon. Ah, umalo zaboravih. - Odmaknuo se od nje i posegnuo za nečim na podu.

- Staviti ću ovu sliku gore zajedno s drugima. - Nešto se njihalo nad njezinom glavom. Odozgo, gledale su je Neilove oči, oči koje su dio ispružena tijela, tijela sa šalom oko vrata. Vrisak joj je proparao grlo, zatomljujući bol i omaglicu. U trenu je bila posve trijezna, pribrana. Gledala je fotografiju, sjajne luđačke oči muškarca koji ju je držao. Vješao je fotografiju pokraj ostalih na zidu iznad ležaja, pažljivo, s ritualnom točnošću.

Gledala ga je prestrašeno. Hoće li ih sada ubiti, zadaviti ih kao što je zadavio te žene?

- Sada ću vam namjestiti sat - rekao joj je.

- Sat?

- Da. U pola dvanaest aktivirat će bombu. Ništa nećeš osjetiti, Sharon. Jednostavno ćeš nestati, i Neil će nestati, i Ronald Thompson će nestati.

Polako i oprezno otvarao je kovčeg. Gledala je kako vadi sat, gleda vrijeme na svojem ručnom satu i namješta ga na 8 i 30. Bila je srijeda, 8 i 30 ujutro. Zatim je prikapčao žice za sat.

Tri sata.

Pažljivo je podigao kovčeg i stavio ga na vrh dubokih sudopera pokraj vrata. Gledala je točno u njegovu prednju stranu. Kazaljke i brojevi su se sjajili.

- Želiš li još što prije nego što odem, Sharon? Čašu vode? Hoćeš li da te poljubim za rastanak?

- Bih li mogla... biste li mi dopustili da odem na zahod?

- Naravno, Sharon. - Prišao joj je, odvezao joj ruke i pridigao je. Noge su joj klecale. Od boli se počela tresti. Na oči joj se navukao crni zastor. Ne... ne... ne... ne smije se onesvijestiti.

Ostavio ju je u mračnoj prostoriji. Prihvatila se ručice na vratima. Okretala ju je i okretala, moleći se da on ne čuje zvuk. Lagani zvuk pucanja. Ručica se odlomila.

Sharon je prešla prstima po odlomljenu dijelu. Osjetila je nazupčani kraj slomljena metala. Spustila je ručicu u džep suknje. Kada je otvorila vrata, jedna joj je ruka bila u džepu. Osjeti li što dok je bude nosio na ležaj, mislit će da je to njezina šaka.

Upalilo je. Žurio se, želeći što prije otići odatle. Bacio ju je na leđa i ponovno joj svezao ruke. Mogla ih je malo razdvojiti, uzice nisu bile tako čvrsto svezane kao druge. Naglo joj je začepio usta.

Naginjao se nad nju.

- Mogao sam te veoma voljeti, Sharon, a mislim da si i ti mene mogla voljeti.

Naglim pokretom skinuo je povez s Neilovih očiju. Neil je zatreptao. Oči su mu bile suzne, a zjene goleme.

Čovjek ga je pogledao ravno u oči. Njegov je pogled kliznuo na fotografiju na zidu, a zatim se vratio na Neila. Naglo, spustio je dječakovu glavu, okrenuo se i isključio svjetlo i po posljednji put izašao iz prostorije. Sharon je zurila u svjetlo u satu. Bilo je 8 i 36.

Glendina je postelja bila prepuna papira, zgužvanih papira...

- Ne, četrnaestoga nisam išla ravno k liječniku. Svratila sam u knjižnicu... zapiši to, Rogere. Ondje sam razgovarala s nekolicinom ljudi...

- Uzet ću novi list. Ovaj je već pretrpan. S kime si razgovarala u čekaonici kod liječnika?

Pomno su se prisjećali svake pojedinosti protekloga mjeseca. Glendu ništa nije potaknulo da se sjeti čovjeka koji se nazivao Foxy. U četiri sata ujutro, na njezin nagovor, Roger je nazvao stožer FBI-ja i tražio Hughu. Hugh mu je rekao kako je prošao susret.

- Kaže kako je otmičar obećao da se po Sharon i Neila može otići u pola dvanaest - rekao joj je Roger.

- Ne vjeruju mu, zar ne?

- Ne, mislim da ne.

- Ako je to netko koga poznajem, možda je netko iz kraja koga i Neil poznaje. Ne bi smio pustiti Neila.

- Glenda, oboje smo tako umorni da ne možemo misliti. Pokušajmo nekoliko sati odspavati. Možda ćeš se tada nečega sjetiti. Podsvijest radi dok spavaš. To znaš.

- Dobro. - Umorno, počela je slagati listove papira prema vremenskom redoslijedu.

Navio je sat na sedam. Spavali su tri sata, mučno i nemirno.

U sedam sati Roger je otišao u prizemlje skuhati čaj. Glenda je stavila tabletu nitroglicerina pod jezik, otišla u

kupaonicu, umila se, a zatim opet legla i uzela bilježnicu.

U devet je došla Marian. U devet i petnaest otišla je na kat u Glendinu spavaću sobu. - Žao mi je da vam nije dobro, gospođo Perry.

- Hvala.

- Neću vam smetati. Ako se slažete, počela bih s prostorijama u prizemlju.

- To bi bilo u redu, dobro.

- Tako će do kraja tjedna donji dio kuće blistati.

Vidjela sam da voli imati urednu kuću.

- Da, tako je. Hvala vam.

- Tako sam sretna da sam dobila posao kod vas. Kad su nam ukrali auto, bojala sam se da se neću moći držati našeg dogovora.

- Suprug mi je nešto spomenuo. - Glenda je namjerno uzela olovku i držala je u zraku.

- Stvarno grozno. I to nakon što smo dali četiristo dolara za popravak. Toliko novca za star auto. Ali Arty je dobar mehaničar i moj muž kaže da se isplatilo. Nego, vidim da imate posla. Dosađujem vam. Biste li pojeli nešto lagano za doručak?

- Ne, hvala, gospođo Vogler.

Vrata su se za njom zatvorila. Nekoliko minuta poslije došao je Roger.

- Razgovarao sam s ljudima na poslu. Rekao sam da me hvata gripa.

- Rogere, samo trenutak. - Glenda je pritisnula tipku na kasetofonu. Ponovno je poslušala poznatu rečenicu. Budite na benzinskoj crpki Exxon... Isključila je aparat.

- Rogere, kada smo dali moj auto na servis?

- Prije dobrih mjesec dana, mislim. Bill Lufts odvezao ga je mehaničaru, kojeg je stalno hvalio.

- Da, i ti si me odvezao onamo kad je servis bio gotov.

Ime mu je Arty, zar ne?

- Čini mi se. Zašto?

- Prije nego što smo odvezli automobil, još je napunio rezervoar. Razgovarala sam s njim dok je natakao benzin.

Vidjela sam natpis »A. R. Taggert« i upitala ga znači li »A« Arthur, jer sam čula da ga Bill zove Arty.

- Rogere! - Glendin je glas postao piskutav. Sjela je i uhvatila ga za ruku.

- Rogere, rekao mi je da su ga počeli zvati Arty zbog natpisa na radionici, ali da A. R. Taggert zapravo znači August Rommel Taggert. Onda sam ga upitala: »Rommel... Nije li to bio onaj poznati njemački general?« A on je rekao: »Da, Rommel je bio Pustinjska lisica.« Način na koji je izgovorio riječ lisica... I kako se sinoć predstavio kao Foxy... Rogere, vjeruj mi, taj je mehaničar Foxy, on je oteo Neila i Sharon! Bila je minuta poslije pola deset.

Išla je u svoju sobicu. Olendorf je danas slobodan, a drugi se čuvari na nju uopće ne obaziru. Lally cijelu noć nije mogla spavati. Osjećala se slabo. Mučio ju je artritis, ali ne samo to. Nešto ju je iscrpljivalo. Osjećala je kako je nešto u unutrašnjosti muči. Htjela je samo otići u svoju sobicu, leći na postelju i zatvoriti oči.

Mora to.

Zajedno s putnicima koji su išli na mountvernonski vlak u osam i četrdeset, otišla je na donji peron i šmugnula iza spusta. U vrećici je nosila novine kojima se namjeravala pokriti, a na kavu nije otišla. Nije željela ništa drugo, osim svoje sobice.

Svejedno joj je i ako je onaj muškarac ondje. Mora riskirati. Pozdravila ju je utješna buka generatora i ventilacijskih uređaja. Bilo je mračno kao i uvijek i to joj je odgovaralo. Nečujno, koračala je u svojim glomaznim tenisicama prema stubama.

A onda je čula.

Prigušeni zvuk vrata, koja se polako otvaraju. Njezinih vrata. Lally se povukla u sjenu iza generatora.

Tihi, hitri koraci. Onaj isti muškarac silazio je metalnim stubama. Stisnula se uza zid, bila je još nezamjetljivija. Da se suoči s njim? Ne... ne. Nagon joj je govorio da se skrije. Gledala je kako je zastao, pažljivo osluhnuo, a onda brzo otišao prema peronu. Za minutu ga više neće biti i ona će otići u svoju sobu. Ako je djevojka još unutra, preplašit će je i otjerati.

Artritičnim prstima počela je vaditi ključ iz džepa. Zakvačio se i ispao joj iz ruke na pod. Metalni zvuk.

Zadržala je dah. Je li čuo? Nije se usudila pogledati. Ali, koraci se više nisu čuli. Nije bilo znakova da se netko vraća. Pričekala je deset minuta, deset dugih minuta nastojala je umiriti divlje lupanje srca. Zatim se polako, mučena bolovima, sagnula i popipala po podu tražeći ključ. Veoma je mračno, vid joj je tako slab. Pod rukom je osjetila ključ i odahnula je s olakšanjem.

Lally se uspravila, a onda ju je nešto udarilo u leđa, nešto užasno hladno. Kada je dodirnulo kožu, udahнула je, onda se zarilo u nju, tako oštro, tako brzo da gotovo nije osjetila vruć mlaz krvi. Pala je na koljena i okrenula se na lice. Čelom je udarila u pod, lijeva joj se ruka ispružila. Dok je gubila svijest, u desnoj je ruci stiskala ključ svoje sobice.

U devet i trideset minuta agent iz sjedišta FBI-a nazvao je k Steveu kući i tražio da mu na telefon da Hughu.

- Hugh, mislim da nešto imamo.

- Što?

- Onaj Arty, mehaničar. Arty Taggert.

- Da.

- Prije dvanaest godina uhitili su nekog Gusa Taggerta, koji se motao po Port Authorityju. Osumnjičili su ga za nestanak neke šesnaestogodišnjakinje, koja je pobjegla od kuće. Ništa mu nisu mogli dokazati, ali svi su mislili da joj je nešto učinio. Ispitivali su ga i o nestanku drugih mladih djevojaka. Njegov opis odgovara našem.

- Dobro ste to obavili. Što još znate o njemu?

- Provjeravamo gdje je sve živio. U New Yorku je radio na mnogim mjestima. Radio je na benzinskoj crpki u zapadnom dijelu grada, vozio je autobus po Osmoj aveniji, u Oyster Baru je prao posuđe...

- Usredotočite se na to gdje je stanovao. Provjerite ima li kakve rodbine.

Hugh je spustio slušalicu.

- Gospodine Petersone - rekao je obazrivo.

- Moguće je da imamo nov trag. Neki automehaničar, koji zalazi u Tavernu Mill, bio je već osumnjičen u nekim slučajevima nestanka mladih djevojaka. Zove se Arty Taggert.

- Automehaničar - Steve je ponovio glasnije.

- Automehaničar.

- Da, tako je. Znam što sada mislite. Mogućnost je mala, ali ako je onaj dan popravio gumu, vaša je žena možda napisala ček. Imate li možda naplaćene čekove ili podatke iz čekovne knjižice od siječnja prethodne godine?

- Da, potražiti ću ih.

- Ne zaboravite, samo ispituje svaki mogući trag. Za toga Artyja nemamo nikakve dokaze, samo to da su ga prije dvanaest godina ispitali.

- Razumijem. - Steve je otišao do pisaćeg stola. Zazvonio je telefon. Bio je Roger Perry, koji je vikao u slušalicu. Glenda je uvjerena da je Foxy mehaničar A. R. Taggart.

Hugh je tresnuo slušalicu. Kada je htio nazvati New York, ponovno je zazvonilo. Nestrpljivo je digao slušalicu i rekao:

- Da.

- Izraz njegova lica se promijenio, postao je zagonetan.

- Što? Čekajte, ponovite.

Steve je gledao kako Hugh u pribranosti zatvara oči. Kada je izvadio olovku, Steve mu je pridržao bilježnicu. Ne obazirući se na detektiva, koji se pomaknuo naprijed i nastojao zakriti što piše, Steve je zurio u bilježnicu i gutao riječ po riječ.

Hvala za novac. Sve je tu. Održali ste obećanje. Sad ću ja održati svoje. Neil i Sharon su živi. U jedanaest i trideset umrijet će u eksploziji u državi New York. Iz ruševina nakon eksplozije možete otkopati njihova trupla.

Foxy

- Ponovite još jednom kako bih provjerio jesam li dobro zapisao - rekao je Hugh.

Nakon nekoliko trenutaka rekao je:

- Hvala. Uskoro ću se javiti. - Spustio je slušalicu.

- Tko je preuzeo poziv? - upitao je Steve. Obuzela ga

je blagotvorna tupost, koja ga je sprječavala da misli i osjeća strah. Hugh je dugo šutio prije nego što je odgovorio. Glas mu je bio beskrajno tužan.

- Vlasnik pogrebnoga zavoda iz Carleyja, koji je organizirao pokop vaše supruge - rekao je.

Bilo je devet sati i trideset pet minuta.

Što bi bilo da nije čuo staru! Arty je bio sav u goloj vodi. Njegova je nova zelena odjeća sada gadno zaudarala, kao i uvijek nakon...

Što da je nije čuo? Ona je zacijelo ta koja boravi u sobi, ona je dovukla onaj ležaj. To znači da ima ključ. Da je nije čuo, bila bi ušla i našla ih. Pozvali bi stručnjake, koji bi onesposobili pakleni stroj.

Brzo je hodao po peronu, prema prolazu koji je vodio do garaže Hotela Biltmore. Kovčeg i radio već su bili na sigurnom. Odvezao se do Triborough Bridgea. Bio je to najkraći put do LaGuardije. Nije mogao dočekati trenutak da izađe iz New Yorka. Zrakoplov za Phoenix polijeće u pola jedanaest.

Vratio se u garažu, iz koje je bio otišao tek nekoliko sati prije. Umirivala ga je pomisao na to da je njegov plan s otkupninom uspio. Sada je volkswagen ostavio daleko od stajališta aerodromskog autobusa. U tom je dijelu uvijek gužva. Brojeve na motoru automobila i registarsku tablicu ne mogu povezati s njim. Prije pet godina uzeo ih je s nekog odbačenog automobila. U svakom slučaju, auto će naći tek za otprilike mjesec dana, kada im bude čudno da nitko ne dolazi po njega.

Iz prtljažnika je uzeo oba kovčega, lakši s odjećom i kasetama i onaj teži s novcem, te radijski uređaj. Sada nije bilo u automobilu više ničega što bi upućivalo na njega.

Hitro je otišao do autobusnog stajališta. Stigao je aerodromski autobus i on se ukrcao. Drugi su ga putnici

pogledali bez zanimanja. Osjećao je njihov prijezir. Samo zato što nije lijepo odjeven i dotjeran. Sjeo je pokraj neke djevojke. Bilo joj je oko devetnaest godina i bila je vrlo lijepa. Nije mu promaknulo kada se s gađenjem namrštila i okrenula k prozoru. Kuja. Ne zna ona da je Arty bistar i bogat muškarac. Autobus je stao na terminalu za domaći zračni promet. Pješice je prešao šezdesetak metara do posebnoga ulaza American Airlinesa. Službenik je pregledavao prtljagu. Neće sve ovo morati vući sa sobom.

Izvadio je kartu. Glasila je na ime Renard, što na francuskom znači lisica. To će ime nositi u Arizoni.

- Sve tri torbe, gospodine?

- Ne! Taj kovčeg ne! - Povukao je kovčeg s novcem izvan službenikova domašaja.

- Oprostite, gospodine, ali mislim da tako velik kovčeg ne možete unijeti u zrakoplov.

- Ali moram! - Nastojao je da mu glas ne bude napet.

- Tu su papiri na kojima moram raditi!

Službenik je slegnuo ramenima.

- U redu, gospodine. Bude li trebalo, stjuardesa će ga staviti u ormar u kabini.

Bilo je devet i dvadeset osam minuta i ponovno je ogladnio. Ali, najprije mora telefonirati. Izabrao je telefonsku govornicu u udaljenom dijelu aerodroma. Najprije je napisao što želi reći, kako ne bi došlo do kakve zabune. Zamišljao je Stevea Petersona kada dobije poruku.

U pogrebnom zavodu odmah su digli slušalicu. Tihim glasom, rekao je: - Morat ćete doći po posmrtnu ostatke.

- Naravno, gospodine. Tko zove? - Glas s druge strane bio je miran.

- Možete li zapisati?

- Naravno.

Foxyjev se glas izmijenio, postao je oštar.

- Zapišite, a onda mi pročitajte kako bih bio siguran da ste razumjeli. - Počeo je diktirati. Uživao je kada je na drugoj strani veze čuo zgranute uzdahe.

- A sada mi pročitajte - naredio je. Dršćući ga je glas poslušao, a zatim rekao:

- O, Bože, molim vas...

Foxy se nasmiješio i spustio slušalicu.

Otišao je u restauraciju, naručio šunku, pecivo, narančin sok i kavu. Jeo je polako i gledao kako ljudi žurno prolaze. Počeo se opuštat. Pri pomisli na telefonski razgovor s čovjekom u pogrebnom zavodu duboko u sebi se smijao. Najprije ih je mislio uplašiti eksplozijom u središtu New Yorka. A onda se u posljednjem trenutku predomislio i rekao da će eksplozija biti u državi New York. Mogao je zamisliti kako policajci sada luduju. To im nimalo neće pomoći.

Arizona, zemlja naslikane pustinje.

Morao je pogledati u dječakove oči. Nikada više neće morati bježati od njih. Zamišljao je kako će biti na Grand Centralu u jedanaest i trideset minuta. Eksplozija će biti veličanstvena. Na Sharon i Neila srušit će se cijeli strop, tone i tone betona.

Pakleni je stroj lako napraviti, jednako lako kao i popraviti automobil. Treba samo čitati upute. Sada će cijeli svijet htjeti saznati tko je Foxy. Vjerojatno će o njemu pisati onako kako su pisali o Rommelu. Popio je kavu i rukom obrisao usta. Kroz staklo je gledao ljude kako s torbama i kovčezima hitaju prema izlazima. Sjetio se bombe postavljene na LaGuardiji za Božić prije nekoliko godina. Izazvala je silnu paniku, aerodrom su zatvorili. Vidio je na televiziji.

Uživao je pri pomisli na to kako će večeras sjediti u nekoj pivnici u Phoenixu i gledati vijesti o eksploziji na kolodvoru Grand Central. Snimke će vidjeti gledatelji diljem

svijeta. Ali bilo bi još bolje kada bi policiji rekao gdje da traže. Tako rade ljudi koji postavljaju bombe u poslovne zgrade. Nazovu i daju čitav popis, a policija ne zna odakle bi počela. Natjeraju ljude da napuste sve zgrade koje su nabrojali. Još uvijek to može učiniti. Što da im kaže? Gledao je oko sebe. Aerodrom je vrlo prometan. Iako je mnogo manji od Kennedyjeva, ljudi stalno idu amo-tamo.

Baš kao na Grand Centralu. Ili na autobusnom kolodvoru. Svi nekamo jure. Nitko nikoga ne gleda. Samo žele čim prije stići na odredište. Nitko nikog ne primjećuje. Nitko ne uzvraća osmijeh.

Misao se polako oblikovala. Recimo da upozori policiju. Da im kaže kako su Sharon i Neil s bombom u transportnom središtu New Yorka? Znači, morali bi isprazniti obje zračne luke i oba autobusna kolodvora, postaju Penn Station i Grand Central. Počet će tražiti pod sjedalima u čekaonicama, otvarat će ormariće za prtljagu. Neće znati odakle krenuti. A svi ti ljudi, svi ti grozni ljudi, morat će napustiti svoja mjesta, propustiti svoje vlakove, zrakoplove i autobuse.

Sharon i Neila ne bi našli. Nikada. Jedina osoba koja zna za tu prostoriju bila je ona stara prosjakinja, a za nju se pobrinuo. Još samo jedan telefonski poziv i ljudi u najvećem gradu na svijetu slušat će njega. Peterson misli da je nešto sa svojim časopisom, s novcem na banci za sina i lijepom djevojkom. Foxy se glasno nasmijao. Par za susjednim stolom znatiželjno ga je pogledao.

Nazvat će neposredno prije ulaska u zrakoplov. Koga da nazove? Ponovno pogrebni zavod? Ne.

Tko bi telefonski poziv shvatio ozbiljno?

Ah, da! Smiješeći se pri pomisli na reakciju koju će izazvati, naručio je još jednu kavu. U deset i dvanaest minuta izašao je iz kafića s kovčegom u ruci. Namjerno je toliko

čekaao. Kad budu rengenški pregledali ručnu prtljagu, morat će žuriti. Njegov kovčeg nikom neće biti zanimljiv. Zrakoplovne tvrtke žele se držati reda letenja.

U deset i petnaest ušao je u telefonsku govornicu kod izlaza broj devet, pronašao sitan novac i okrenuo broj. Kada su se na drugoj strani žice javili, prošaptao je poruku. Lagano je spustio slušalicu, otišao do ulaza na terminal i bez teškoća prošao pregled putnika i prtljage.

U čekaonici za odlazak na pistu svijetlio je natpis:
»Ukrčavanje«.

Bilo je deset i šesnaest minuta.

Odjeća joj je bila topla i ljepljiva. Krv. Iskrvarit će. Umrijet će. Smrt.

Umrijet će. Lally je to znala. U blijedoj svjetlosti razuma što je gasnula osjećala je da je tako. Netko ju je ubio... Muškarac, koji joj je najprije uzeo sobu, sada joj je uzeo i život. Sobica. Njezina sobica. Želi umrijeti u njoj. Želi biti u njoj. On se neće vratiti. Bojao bi se. Možda je nitko neće naći. Zakopana u grobnici. Zakopana u jedinom domu, koji je ikada imala. Spavat će u vječnosti uz utješni zvuk vlakova. Misli su joj se razbistrile... Nema više vremena, znala je. Mora doći do sobice.

Osjetila je ključ u desnoj ruci i pokušala se dignuti. Nešto je boli. Nož... Nož je još zariven u njezino tijelo. Ne može ga dosegnuti. Počela je puzati...

Morala se okrenuti. Ležala je lica okrenuta od sobe. Napor pri okretanju... Previše... Bilo je to previše... Polako, centimetar po centimetar, puzala je naprijed. Još najmanje šest metara do stubišta. A onda stube. Hoće li moći? Lally je zatresla glavom, pokušala je odagnati tamu pred očima. Osjećala je da joj iz usta teče krv. Zakašljala je.

Desna ruka... samo drži ključ... lijeva naprijed... Desno koljeno, povuci ga naprijed, lijevo koljeno, desna ruka... Uspjet će. Nekako će se popeti stubama.

Zamišljala je kako otvara vrata, kako ih zatvara... puže unutra... uspinje se na postelju... Leći će na nju i zatvoriti oči... I čekati... U njezinoj sobi smrt će doći kao prijateljica, prijateljica hladnih i nježnih ruku.

Mrtvi su, mislio je Steve. Kada si osuđen, već si mrtav. Poslije podne će majka Ronalda Thompsona doći po njegovo tijelo. Poslije podne će službenici pogrebnog zavoda Sheridan otići na mjesto eksplozije i preuzeti tijela Sharon i Neila.

Negdje u državi New York kopat će po ruševinama... Stajao je pokraj prozora. Vani su se gurali novinari i televizijski snimatelji. - Novosti se šire poput munje - rekao je. - Mi, koji radimo u medijima, želimo dobru priču.

Bradley je upravo nazvao.

- Steve, mogu li što učiniti?

- Ništa. Ništa. Samo me obavijestite ako vidite tamnozeleni volkswagen i u njemu muškarca starog trideset osam godina. Vjerojatno je zamijenio registarske pločice pa od toga neće biti ništa. Imamo sat i dvadeset minuta... Sat i dvadeset minuta.

- Što ste učinili u vezi s prijetnjom eksplozijom?

- Sve veće gradove u državi upozorili smo neka budu u stanju pripravnosti. Ništa ne možemo učiniti. Eksplozija u državi New York. U državi New York. Znete li koliko je to tisuća četvornih kilometara? Gospodine Petersone, još uvijek postoji mogućnost da je prijetnja lažna. Mislim na prijetnju eksplozijom, poziv pogrebnom zavodu.

- Ne, ne, prekasno je za njih, prekasno. Bill i Dora Lufts preselili su se zbog Ninine smrti. Žive ovdje zbog njega, da bi mu pomogli i pazili na Neila. Ali možda je Bill Lufts blebetanjem o njegovim osobnim stvarima prouzročio

tu otmicu... njihovu smrt. Začarani krug smrti. Ne, molim te, daj da žive, pomози nam da ih nađemo...

Nemirno se okrenuo od prozora. Hank Lamont ušao je s Billom. Opet su ponovili njegovu priču. Steve ju je znao već napamet.

- Gospodine Lufts, često ste razgovarali s tim Artyjem. Molim vas, pokušajte se sjetiti. Je li kada govorio o tome kamo želi ići? Je li kada govorio o nekom mjestu, na primjer o Meksiku... Ili o Aljasci?

Bill je odmahnuo glavom. Sve je to za njega bilo previše. Znao je kako misle da je Arty oteo Neila i Sharon. Arty, povučen čovjek, dobar automehaničar. Prije nekoliko tjedana otišao je k njemu u radionicu. Neil je bio s njim. Dobro se sjećao toga dana jer je Neil u noći imao jak astmatični napad. Očajnički se pokušavao sjetiti o čemu je Arty govorio, ali čini se da nikada nije bio pričljiv. Više su ga zanimalo Billove pripovijesti.

Hank je bio bijesan na sebe. Sjedio je u Taverni Mill i toga tipa častio pivom. Čak je šefu odjela rekao neka ne gube vrijeme na provjeravanje. Lufts se mora nečega sjetiti. Kako reče Hugh, iza čovjeka uvijek ostaju tragovi. Sjećao se kako je Arty otišao iz pivnice, a on nije ništa posumnjao. Namrštio se. Kada je odlazio, Arty se nekako našalio. Što je to bilo?

Bill je govorio: - ... i ugodan, povučen čovjek, rekoh vam. Gleda svoja posla. Možda je nešto i pitao, ali činilo se da je to samo iz pristojnosti... - Čekajte malo - prekinuo ga je Hank.

- Što je? - Hugh se okrenuo prema mlađem agentu.

- Imate što nova?

- Možda. Kada je Arty odlazio, rekao je nešto o tome da odlazi na Rhode Island i da neće vidjeti Billa.

- Aha. A Arty sigurno ne ide na Rhode Island.

- Nato sam i mislio. Rekao je još nešto drugo, a onaj

Allan Kroeger, onaj koji se bavi propagandom, nato se našalio. Nešto o naslikanoj pustinji. Da, tako je!

- Što? - upitao je Hugh.

- Kada su rekli da je šteta što nema Billa Luftsa, Arty je rekao: »Rhode Island nije Arizona.« Je li moguće da mu je to izletjelo?

- Uskoro ćemo saznati. - Hugh je pohitao k telefonu.

Prišao je Roger i položio Steveu ruku na rame. Slušali su kako Hugh izdaje zapovijedi i golemu moć FBI-a usmjerava na novi trag.

Napokon je spustio slušalicu.

- Ako je krenuo u Arizonu, uhvatit ćemo ga.

Gospodine Petersone, to vam mogu obećati.

- Kada?

Rogerovo je lice bilo blijedo poput jutarnjeg neba.

- Steve, pođite sa mnom - rekao je. - Glenda želi da dođete k njoj. Molim vas.

Steve je odmahnuo glavom.

- Obojica idemo - rekao je Hugh Briskly.

- Hank, preuzmi ovdje.

Steve je razmišljao.

- U redu. - Pošao je prema ulaznim vratima.

- Ne, pođimo kroz stražnja vrata i šumarak. Tako ćete izbjeći novinare. Steve se slabašno nasmiješio.

- Upravo to ne želim. Ne namjeravam ih izbjeći.

Otvorio je vrata. Hrpa novinara probila se pokraj agenata na pločniku i jurnula prema njemu. U lice su mu gurnuli mikrofone. Televizijske su se kamere usmjerile na njega i snimale njegovo ispijeno, umorno lice.

- Gospodine Petersone, jeste li dobili koju novu poruku?

- Ne.

- Mislite li da će otmičar ostvariti svoju prijetnju i da

će ubiti vašega sina i Sharon Martin?

- Sve govori da je sposoban za takav zločin.

- Mislite li da je puka slučajnost da se ta eksplozija točno poklapa s vremenom Thompsonova smaknuća?

- Mislim da nije slučajnost. Mislim da je taj otmičar, Foxy, kriv za smrt moje supruge. Pokušao sam to javiti guvernerki, ali ona sa mnom ne želi razgovarati. Sada je javno molim da odgodi Thompsonovo pogubljenje. Mladić je možda nedužan... ja mislim da je nedužan.

- Gospodine Petersone, jeste li promijenili mišljenje o smrtnoj kazni sada kada ste strašno zabrinuti za sina i gospođicu Martin? Ako otmičara uhitite, biste li voljeli da ga pogube?

Steve je odgurnuo mikrofona od sebe.

- Želim odgovoriti na vaša pitanja. Molim vas, dajte mi priliku.

- Novinari su se utišali. Steve se zagledao ravno u kameru.

- Da. Promijenio sam mišljenje. Kažem to svjestan da je mala mogućnost da ćemo Sharon i moga sina naći žive. Ali čak ako njihova otmičara uhitimo kad bude prekasno, neću željeti njegovu smrt. U protekla sam dva dana nešto naučio. Shvatio sam da nitko nema pravo odlučiti o tome kada će se okončati život drugog čovjeka. Vjerujem da to pravo ima jedino Svemogući... - Glas mu je pukao.

- Prelinjem vas, molite da Neila, Sharon i Ronaldu život bude pošteđen. Niz lica su mu počele kliziti suze.

- Pustite da prođem. Novinari su se šutke razmaknuli. Roger i Hugh pohitali su za njim prema kući na drugoj strani ulice.

Glenda je stajala kod vrata. Otvorila im je i zagrlila Stevea.

- Dođite k meni, Steve - rekla je

- Isplaćite se.

- Ne mogu pustiti da umru - zaplakao je slomljeno.

- Ne mogu ih izgubiti...

Pustila je da plače, grlila je njegova snažna ramena koja su potresali jecaji. Da sam se samo prije sjetila, predbacivala je sebi. O, Bože, sjetila sam se prekasno da bih pomogla. Osjetila je kako se pokušava smiriti.

- Oprostite, Glenda, dovoljno ste se namučili... Niste dobro.

- Dobro mi je - rekla je.

- Steve, htjeli vi ili ne, sada ćete popiti šalicu čaja i pojesti sendvič. Dva dana niste ni jeli ni spavali.

Mračnih lica, otišli su u blagovaonicu.

- Gospodine Petersone - rekao je Hugh obazrivo.

- Nemojte zaboraviti da će danas u posebnim izdanjima jutarnjih novina objaviti fotografije Neila i Sharon. Prikazuju ih i u svim televizijskim vijestima. Možda ih je tko vidio, možda je netko nešto primijetio.

- Mislite da ih je taj čovjek pokazivao naokolo? - upitao je Steve s gorčinom.

- Možda je netko vidio što neobično, možda je tko čuo neki od telefonskih poziva ili razgovor u kakvoj gostionici... Marian je ulila vrelu vodu u čajnik. Vrata u kuhinju bila su otvorena i mogla je čuti svaku riječ. Jadni gospodin Peterson.

Nije čudno da je bio onako grub kada su razgovarali. Sav je izvan sebe zbog otmice, a ona ga je još više uzrujala kada je spomenula Neila. Ljudima nikada ne smiješ suditi. Ne znaš kakvu bol nose u sebi. Možda će htjeti popiti šalicu čaja.

Odnijela je čajnik u blagovaonicu. Steve je sjedio lica zarivena u šake. - Gospodine Petersone - blago je rekla.

- Dajte da vam ulijem šalicu dobrog vrućeg čaja.

Uzela je njegovu šalicu, a drugom rukom počela je nalijevati.

Steve je polako spustio ruke s lica. U sljedećem trenutku čajnik je letio preko stola, doza za šećer se prevrnula i pala na pod.

Glenda, Roger i Hugh skočili su sa svojih stolaca. Zapanjeno su gledali u Stevea, koji je držao uplašenu Marian za ruku.

- Odakle vam taj prsten? - viknuo je.

- Odakle vam taj prsten?

U državnom zatvoru Somers Kate Thompson poljupcem se pozdravila sa svojim sinom. Slijepim očima gledala je u obrijano tjeme, koje je izgledalo kao redovnička tonzura, i u rasporke na njegovim hlačama.

Kada su je njegove snažne mlade ruke zagrlile, u njezinim očima nije bilo suza. Privukla je njegovo lice k sebi.

- Budi hrabar, dušo.

- Hoću. Bob je rekao da će biti sa mnom do kraja, mama. Otišla je.

Znala je da je lakše ako sada ode... Bit će mu lakše... Bit će mu lakše...

Izašla je iz zatvora i po hladnom zimskom vjetru pošla cestom prema gradu. Pokraj nje se zaustavio policijski automobil.

- Dopustite da vas povezem, gospodo.

- Hvala. - Dostojanstveno je ušla u vozilo.

- Odsjeli ste u motelu?

- Ne. Odvezite me do Crkve svetoga Bernarda, molim.

Jutarnje su mise završile i crkva je bila prazna. Kleknula je pred kip Djevice Marije.

- Budi s njim na kraju. Uzmi gorčinu iz moga srca. Ti, koja si dala svojega nedužnoga Sina, pomози mi sada, kada ja moram izgubiti svojega...

Marian se tresla i pokušala govoriti. Ali, usta su joj bila suha i grlo joj se stisnulo. Jezik joj se umrtvio, kao da ga pritišće težina. Čaj joj je opekao ruku. Prst s kojega je Peterson strgnuo prsten bolio ju je. Svi su je gledali kao da su je u trenu zamrzili. Gospodin Peterson još joj je jače stegnuo ruku.

- Odakle vam taj prsten? - povikao je ponovno.

- Našla... Našla sam ga. - Glas joj je zamro.

- Našli ste ga! - Hugh je odgurnuo Stevea od nje. Glas mu je bio pun gnjeva.

- Našli ste ga.

- Da.

- Gdje?

- U svojem automobilu.

Hugh je puhnuo i zagledao se u Stevea.

- Jeste li sigurni da je to prsten koji ste darovali

Sharon?

- Potpuno. Kupio sam ga u nekom selu u Meksiku.

Mora biti taj. Pogledajte! - Pružio ga je Hughu.

- Popipajte zadebljanje na lijevoj strani rozete.

Hugh je prstom prešao preko prstena. Njegovo je lice otvrdnulo.

- Uzmite svoj kaput, gospođo Vogler. Idete na saslušanje. - Brzo je izgovorio obvezatno upozorenje.

- Ne morate odgovarati na pitanja. Sve što kažete, može se upotrijebiti protiv vas. Imate pravo pozvati odvjetnika. Idemo.

Steve je povikao:

- K vragu! Nemojte joj govoriti da ne mora odgovarati na pitanja! Jeste li ludi? Na sve mora odgovarati!

Glendino je lice bilo poput kamena. U Marianu je gledala s ljutnjom i prijezirom.

- Jutros ste govorili o Artyju - optužila ju je.

- Govorili ste o popravku automobila. Kako ste samo mogli? Kako ste mogli sudjelovati u tome? Žena ste i imate vlastitu djecu!

Hugh se naglo okrenuo.

- Govorila je o Artyju?

- Da.

- Gdje je?- upitao je Steve.

- Gdje ih drži? Bože moj, tek što sam vas upoznao, govorili ste o Neilu!

- Steve, Steve, umirite se.

- Roger ga je zgrabio za ruku. Marian je osjećala da će se onesvijestiti. Zadržala je prsten koji nije bio njezin. Sada misle da sudjeluje u otmici. Kako će ih uvjeriti da joj vjeruju? Slabost ju je preplavila i zamaglila joj pogled. Neka nazovu Jima. On će joj pomoći. Doći će i reći im da je automobil bio ukraden i da je u njemu našla prsten. Njemu će morati vjerovati. Soba se počela vrtjeti. Grčevito se uhvatila za stol. Steve je priskočio i pridržao je da ne padne. Kroz maglu je vidjela patnju u njegovim očima. Samilost prema njemu ulila joj je snagu. Prihvatila se za njega i prisilila se da odagna omaglicu.

- Gospodine Petersone. - Sada je mogla govoriti. Morala je govoriti.

- Nikomu ne bih naudila. Htjela bih vam pomoći. Stvarno sam našla prsten. U našem automobilu. U ponedjeljak na večer su ga ukrali. Arty ga je netom bio popravio.

Steve je gledao u prestrašeno, iskreno lice, u oči koje nisu lagale. A onda je shvatio što je zapravo čuo.

- Ukraden! Vaš su auto ukrali u ponedjeljak na večer?

- O, Bože, je li još moguće da će ih naći?

Hugh je odlučno rekao:

- Gospodine Petersone, prepustite to meni. -

Primaknuo je stolac i pomogao gospođi Vogler da sjedne.

- Gospođo Vogler, ako govorite istinu, morate nam pomoći. Koliko dobro poznajete Artyja?

- Slabo ga poznajem. Dobar je automehaničar. U nedjelju sam otišla k njemu po automobil, u ponedjeljak u četiri popodne išla sam u kino na Carley Squareu. Parkirala sam na parkiralištu kina. Kad sam malo prije pola osam izašla iz kina, nije ga više bilo.

- Dakle, bio je dobro upoznat sa stanjem automobila - rekao je Hugh.

- Je li znao da namjeravate otići u kino?

- Možda. - Marian se namrštila.

- Da, razgovarali smo o tome u njegovoj radionici.

Natočio mi je benzin i rekao da je to besplatno jer je posao bio velik i skup.

Glenda je promrmljala:

- Da, rekla sam da je auto bio taman i velik.

- Gospođo Vogler - rekao je Hugh.

- Ovo je vrlo važno. Gdje ste uzeli natrag svoj automobil?

- U New Yorku. Policija ga je odvukla jer je bio nepravilno parkiran.

- Gdje? Zna li možda gdje su ga našli?

Marian je razmislila.

- Kod hotela, kod nekog hotela.

- Gospođo Vogler, sjetite se, kod kojeg hotela? Mogli biste nam uštedjeti mnogo vremena.

Marian je odmahнула glavom.

- Ne sjećam se.

- Bi li se vaš suprug sjetio?

- Da, ali danas radi negdje vani. Morat ćete telefonirati u tvornicu i zamoliti ih da ga pronađu.

- Koji je registarski broj vašega auta?

Marian je odmah rekla broj. Koji hotel? Jim je govorio o ulici u kojoj je auto bio parkiran. Jima neće moći brzo naći... Vremena za provjeru podataka o odvezenim automobilima nema... Mora se sjetiti. Nešto o staroj kanti u veseloj ulici. Tako je rekao Jim. Ne, rekao je da se ta četvrt zove po obitelji, koja je bila vesela na ulici.

- Avenija Vanderbilt! - viknula je.

- Tako je. Muž mi je rekao da je automobil bio parkiran u Aveniji Vanderbilt, pred nekim hotelom... Pred Hotelom Biltmore!

Hugh je zgrabio slušalicu i nazvao glavno sjedište FBI-a u New Yorku. Brzo je izdao zapovijedi.

- Odmah mi se javite. - Spustio je slušalicu.

- Agent odmah ide u Biltmore. Sa sobom ima staru Taggertovu fotografiju - rekao je.

- Nadajmo se da mu je još nalik i da će nam tamo nešto moći reći. Napeto su čekali. Steve se u sebi molio.

Zazvonio je telefon. Hugh se mašio za slušalicu.

- Što ste saznali? - Slušao je, a zatim zavapio:

- Isuse Bože! Tražit ću helikopter. - Odložio je slušalicu i pogledao Stevea.

- Recepcionar je siguran da je to muškarac koji se predstavio kao A. R. Renard i koji se prijavio u hotelu u nedjelju na večer. Imao je tamnozelenu bubu, parkirao je u hotelskoj garaži. Odjavio se danas prijepodne.

- Renard. To je na francuskom lisica! - povikala je Glenda.

- Da, tako je - rekao je Hugh.

- Je li bio on? - Steve se oslonio na stol.

- Bio je sam. Ali recepcionar se sjeća da je odlazio i vraćao se u hotel u neobična doba. Katkada bi se vratio vrlo brzo. To bi moglo značiti da Neila i Sharon drži negdje u središtu grada. Sjećate se da je John Owens u pozadini snimke na kaseti prepoznao zvukove vlakova.

- Nemamo više vremena, nemamo više vremena. - U Steveovu se glasu osjećala gorčina.

- Od kakve nam je pomoći da sve to znamo?

- Na zgradu Pan Ama spustit ćemo se helikopterom.

Dopustit će nam izvanredno slijetanje. Uхватimo li Taggerta na vrijeme, natjerat ćemo ga da govori. Ako ga ne nađemo, još se možemo usredotočiti na pretraživanje područja oko hotela. Idete s nama?

Steve nije odgovorio. Jurnuo je prema vratima.

Glenda je pogledala na sat.

- Pola jedanaest - rekla je glasom bez ikakva izražaja.

Otac Kennedy sjedio je za svojim pisaćim stolom u župnom dvoru Crkve sv. Monike i slušao vijesti. Zavrtio je glavom pri pomisli na Stevea Petersona, koji je prošle večeri došao po paket. Ništa čudno da je bio tako napet.

Ima li ikakve mogućnosti da na vrijeme nađu dijete i mladu ženu? Gdje će se dogoditi ta eksplozija? Koliko će još ljudi izginuti?

Oglasio se telefon. Zabrinut, podigao je slušalicu.

- Oče Kennedy! Hvala što ste predali paket koji sam sinoć ostavio na vašem oltaru, oče. Ovdje Foxy.

Svećenik je osjetio da ga stiska u grlu. Novinarima su rekli samo to da je kaseta s porukama nađena u crkvi.

- Što...

- Ne zamarajte se pitanjima. Nazovite Stevea Petersona i umjesto mene mu poručite da će bomba eksplodirati u velikom prometnom središtu u New Yorku. Neka tamo kopa.

Telefonska se veza prekinula.

Foxy je polako prelazio po čekaonici terminala broj devet i primicao se zatvorenom hodniku prema zrakoplovu. Živci su mu drhtali poput uključena alarma i uznemiravala ga je slutnja opasnosti. Nemirno je pogledavao po prostoru. Putnici se na njega nisu obazirali, prtljali su po torbicama i aktovkama i pripremali se da pokažu karte.

Pogledao je svoju kartu, koja je virila iz omotnice. U drugoj je ruci čvrsto stezao stari crni kovčeg.

Zvuk! To je to. Udarci nogu u trku. Policija! Ispustio je kartu i preskočio nisku ogradu između hodnika i čekaonice terminala. Hodnikom su prema njemu brzo trčala dva muškarca. U očaju je pogledao oko sebe i opazio vrata izlaza za slučaj opasnosti petnaestak metara dalje. Vodila su na pistu.

Kovčeg. S kovčegom ne može trčati. Oklijevao je samo trenutak, a onda ga odbacio. Tresnuo je na kameni pod, malo otklizao i otvorio se. Novac se rasuo po hodniku.

- Stoj, ili ćemo pucati! - povikao je zapovjedni glas. Foxy je naglo otvorio vrata, koja su glasno zaškripala. Zalupio ih je za sobom i pojurio naprijed. Pred njim je stajao zrakoplov, koji je letio u Phoenix. Otrčao je oko njega. Uz lijevo krilo zrakoplova stajao je mali servisni kombi s upaljenim motorom. Vozač je upravo sjedao za upravljač. Foxy ga je zgrabio odostraga i silovito ga udario u zatiljak. Gurnuo ga je i uskočio u kombi. Pritisnuo je papučicu za gas i u vijugavoj crti vozio oko zrakoplova. Neće se usuditi pucati prema zrakoplovu.

Policajci će svaki tren poći za njim u automobilima. Ili će poslati patrole iz drugih krajeva da mu zapriječe put. Izađe li iz kombija, bit će opasno, ostane li još opasnije. Uzletne su staze ograđene. Krene li nekom od njih, upast će u klopku.

Sada traže muškarca koji u servisnom kombiju vozi po pisti. Na terminalu ga neće tražiti. Pokraj hangara ugledao je jednak kombi, skrenuo prema njemu i stao. Na sjedalu pokraj njega bila je otvorena knjiga. Brzo je pogledao. Nešto o zalihama i nabavkama. Uzeo ju je i izašao iz vozila. Pred njim su se otvarala vrata na kojima je pisalo »Ulaz dopušten samo zaposlenima«. Nagnuo se nad knjigu, pohitao prema vratima i pridržao ih da se ne zatvore. Izašla je živahna mlada žena u zrakoplovnoj odori, bacila pogled na knjigu u njegovoj ruci i brzo prošla mimo njega.

Sada je hodao samosvjesno, brzo. Išao je uskim hodnikom s vlastitim uredima i došao do čekaonice. Aerodromski su policajci trčali mimo njega prema pisti. Ne osvrćući se na njih, prošao je kroz terminal, izašao van na pločnik i uzeo taksi.

- Kamo? - upitao je vozač.

- Postaja Grand Central. - Izvadio je novčanicu od dvadeset dolara. Bilo je to sve što mu je ostalo.

- Koliko vam treba do tamo? Otkazali su let pa bih htio stići na vlak prije pola dvanaest.

Vozač je bio mladić, nije mu bilo više od dvadeset dvije.

- Gospodine, bit će teško, ali potrudit ću se da stignete. Ceste su sada očišćene i nema mnogo prometa. - Pritisnuo je gas.

- Držite se.

Foxy se naslonio natrag. Tijelo mu je hladio leden znoj. Sada znaju tko je. Možda su našli njegov stari dosje.

Možda je netko rekao da je radio u Oyster Baru. Da je tamo prao suđe. Što ako su se sjetili sobice i otišli onamo pogledati.

Eksploziv je sada povezan sa satom. To znači da su imali dovoljno vremena... Sharon i Neil vjerojatno su već oslobođeni. Ne, vjerojatno bi otišli u zrak čim bi ga netko dotaknuo, tako je osjetljiv. Ako su Sharon i Neila izvukli van, ništa nema smisla.

Posljednji telefonski poziv bio je pogreška. Sharon je za to kriva. Jučer ju je morao zadaviti. Sjetio se osjećaja koji ga je preplavio dok je stiskao njezin vrat, dok je osjećao udaranje bila u njezinu vratu.

Nijednu drugu nije dotaknuo rukama, zadavio ih je njihovim šalom ili remenom, koje im je svezao oko vrata. Ali ona! Dlanovi su mu gorjeli od želje da obujme taj vrat. Sve mu je pokvarila. Prevarila ga je, pretvarala se da je zaljubljena u njega. Kada ga je gledala, čak i s televizijskog ekrana, držala se kao da ga želi, kao da želi da je povede sa sobom. A jučer ga je zagrlila samo zato da se domogne njegova pištolja. Pakosna je. Najgora je od svih, od svih žena po domovima za siročad, od matrona po staračkim domovima. Sve su ga odgurivale kad ih je pokušao poljubiti! »Nemojte! Pustite me!«

Nije smio odvesti Sharon u tu sobu. Da je odveo samo maloga, to se ne bi dogodilo. Prisilila ga je da je povede, a sada je novac izgubljen i znaju tko je. Mora se nekamo skriti.

Ali, najprije će je ubiti. Sada su vjerojatno već počeli prazniti postaje i aerodrome. Vjerojatno neće tako brzo pomisliti na sobu. Bomba je za nju predobra. Mora ga gledati, osjećati njegove ruke na vratu. I on nju mora gledati, gledati je kako umire. Mora s njom govoriti, reći joj što će učiniti, slušati kako ga preklinje, zatim stiskati.

Zažmirio je i teško progutao. Usta su mu bila suha.

Osjećao je drhtaj ekstaze, tijelo mu se znojilo. Na kolodvoru će mu trebati samo četiri ili pet minuta. Dode li u sobu do jedanaest i dvadeset sedam minuta, imat će dovoljno vremena. Pobjeći će kroz prolaz prema Aveniji Park. Iako je ostao bez svojega kasetofona, dobro će slušati njezinu smrt. Svaki put će zaspati sjećajući se zvukova njezina umiranja.

Dječak. Njega će ostaviti ondje. Neka se za njega pobrine eksploziv, kao i za sve proklete policajce i za sve ljude koji se na vrijeme ne razbježe. Nije im ni na kraj pameti što će im se dogoditi.

Ulazili su kroz prolaz prema središtu grada. Mali je dobar vozač. Bilo je tek deset do jedanaest. Za deset ili petnaest minuta bit će u Četrdeset drugoj ulici. Vremena će biti na pretek. Na pretek za Sharon.

Nasred prolaza taksi se naglo zaustavio. Foxy se trgnuo iz razmišljanja i upitao:

- Što je sad?

Taksist je slegnuo ramenima.

- Žao mi je, gospodine. Naprijed je pokvareni kamion. Čini se da je izgubio i nešto tereta. Obje su trake zatvorene. Ali, neće to dugo. Ništa ne brinite, stići ćete na vlak.

Foxy je bio sav napet, htio je što prije doći do Sharon. Čekao je. Dlanovi su mu gorjeli kao na žeravici. Razmišljao je o tome da izađe iz vozila i nastavi pješice, ali predomislio se. Policija bi ga sigurno zaustavila.

Iz tunela su se izvukli u jedanaest i sedamanaest minuta i skrenuli na sjever. U Četrdesetoj ulici promet je bio prilično gust. Vozač je zazviždao.

- Kakva gužva! Pokušat ću po zapadnoj prečici.

U Trećoj aveniji promet je posve stao. Raskrižja su bila zatrpana nepomičnim automobilima. Vozači su ljutito trubili. Oko njih probijali su se prestrašeni pješaci, koji su išli prema istoku.

- Gospodine, nešto se sigurno dogodilo. Čini se da su tamo gore ulice zatvorene. Pričekajte, uključit ću radio. Možda opet neka prijetnja postavljenom bombom.

Postaja je vjerojatno zatvorena i sada je prazne. Foxy je bacio dvadeset dolara vozaču na sjedalo, otvorio vrata i izašao među zaglavljene automobile.

U Četrdeset drugoj ulici ih je vidio. Policajce. Posvuda su bili policajci. Četrdeset druga ulica bila je zatvorena. Krčio je put kroz pješake. Bomba. Bomba. Zaustavio se. Ljudi govore o bombi na kolodvoru. Jesu li našli Sharon i dječaka? Na tu ga je pomisao obuzeo bijes. Odgurivao je ljude i probijao se kroz mnoštvo.

- Samo malo, prijatelju. Ne možete dalje. - Mlad i kršan policajac potapšao ga je po ramenu i nije mu dopustio prijeći Treću aveniju.

- Što se događa? - Mora saznati.

- Nadajmo se ništa, gospodine. Dobili smo telefonsku prijetnju bombom. Moramo poduzeti mjere opreza.

Telefonska prijetnja. Njegov poziv svećeniku. Prijetnja! Znači da eksploziv nisu našli. Sve je još dobro. Likovao je. U prstima i dlanovima osjećao je peckanje, kao uvijek kada bi odlučio otići k nekoj ženi. Znao je da ga više ništa ne može zaustaviti. Njegov je glas bio ljubazan, izraz lica zabrinut.

- Ja sam liječnik - rekao je. Pridružiti ću se medicinskoj ekipi za izvanredne slučajeve. Možda će me trebati.

- Ah, naravno, doktore. Izvolite.

Foxy je pojurio po Četrdeset drugoj ulici, pazeći da ide uz zgrade. Sljedeći bi policajac mogao biti pametniji i upitati ga za iskaznicu. Ljudi su kuljali iz ureda i trgovina, a policajci su ih usmjeravali uz pomoć megafona.

- Požurite, ali bez panike! Pođite u Treću ili Petu aveniju. Slušajte upute, mogu vam spasiti život!

Točno u jedanaest sati i dvadeset šest minuta Foxy se kroz zbunjeno i prestrašeno mnoštvo probio do glavnog ulaza na peron. Vrata su bila širom otvorena kako bi ljudi mogli brže izlaziti. Kod udaljenih vrata na lijevoj strani stajao je policajac. Foxy je pokušao šmugnuti pokraj njega. Policajac ga je zgrabio za ruku:

- Hej, ne smijete unutra!
- Željeznički inženjer - rekao je Foxy odlučno.
- Zvali su me.
- Zakasnili ste. Ljudi koji traže svaki će čas otići.
- Zvali su me - ponovio je Foxy.
- Kako hoćete. - Policajac mu je pustio ruku.

Pokraj napuštenog kioska stajala je hrpa jutarnjih novina. Foxy je pogledao veliki crni naslov: Otmica. O njemu pišu, o tome što je učinio! Prošao je pokraj kioska i pogledao prema glavnoj postaji. Policajci mračnih lica, s kacigama na glavi, pretraživali su pultove i blagajne. Uokolo ih ima još sigurno na desetke. Ali, nadmudrit će ih. Sve će ih nadmudriti!

Pokraj šaltera za informacije stajala je manja skupina ljudi. Visok muškarac širokih pleća i pješćane kose, ruku zarivenih u džepove, odmahivao je glavom. Steve Peterson! Steve Peterson je tu! Foxy je duboko udahnuo i potrčao prema stubama koje su vodile na donju razinu.

Sada mu trebaju još samo dvije minute. Prsti su ga svrbjeli i pekli. Stiskao ih je i opuštao dok je trčao stubama. Nitko ga nije zaustavljao dok je hitao preko donjeg perona i nestao po stubama koje vode na mountvernonsko stajalište. Samo da što prije stigne do sobe.

Novost da je Foxy opet nazvao Hugh i Steve saznali su dok su letjeli helikopterom nad Triborough Bridgeom.

Prometno središte u centru New Yorka. Hugh je odsječno govorio u slušalicu.

- Isuse, to znači oba aerodroma, oba autobusna kolodvora, kolodvor Penn i Grand Central. Jeste li počeli evakuirati ljude?

Steve je slušao. Obješenih ramena naginjao se naprijed i nemirno spajao i razdvajao ruke. Zrakoplovna luka Kennedy. Aerodrom La Guardia. Autobusni kolodvor Port Authority velik je kao manja četvrt, onaj kod mosta vjerojatno je još veći... Sharon, Neil! Ah, nema nade... nema nade... Neka lisica svije gnijezdo u tvom domu...

Hugh je odložio slušalicu.

- Može li ovo malo brže? - upitao je pilota.

- Vjetar je vrlo jak - odgovorio je pilot. - Pokušat ću letjeti malo niže.

- Jak vjetar. Samo nam je još to trebalo, da eksplozija izazove požar... - promrmljao je Hugh. Pogledao je prema Steveu.

- Nema smisla da se zavaravamo. Nije dobro. Moramo pretpostaviti da je ispunio prijetnju i postavio bombu.

- I to negdje blizu Sharon i Neila? - Steve je silovito izgovarao riječi.

- Gdje ćete početi tražiti?

- Sad je sve nagađanje - napeto je odvratio Hugh.

- Usredotočit ćemo se na Grand Central. Nemojte

zaboraviti da je automobil parkirao na Vanderbiltu i da je odsjeo u Hotelu Biltmore.

Kolodvor poznaje kao svoj džep. John Owens kaže da zvukovi na kaseti podsjećaju više na vlakove nego na podzemnu željeznicu.

- Što je s malim Thompsonom?

- Ako ne uhvatimo Foxyja i ne izvučemo priznanje, nema mu spasa.

Helikopter se spustio na zgradu Pan Ama u jedanaest i pet minuta. Hugh je odmah otvorio vrata. Kada su iskočili iz helikoptera, pritrčao im je agent suhonjava lica.

Blijed od srdžbe i čvrsto stisnutih usana, obavijestio ih je da je Foxy pobjegao.

- Kako to mislite... pobjegao? - prasnuo je Hugh.

- Kako se to do vraga moglo dogoditi? Jeste li posve sigurni da je to bio Foxy?

- Posve. Bacio je otkupninu. Sada ga traže po aerodromu i terminalu. Ali, morali su isprazniti cijeli aerodrom. Tamo je sad prava zbrka.

- Novac za otkupninu neće nam pomoći naći bombu i spasiti maloga Thompsona - prasnuo je Hugh.

- Moramo naći Foxyja i natjerati ga da progovori!

Foxy je pobjegao. Steve je te riječi slušao s nevjericom. Sharon! Neil! »Steve, pogriješila sam, oprosti mi.« »Mama ne bi htjela da sam sad ovdje.« Hoće li ta čudna kasete ostati njegova posljednja veza s njima? Kasete. Ninin glas...

Zgrabio je Hugh za mišicu.

- Kasete koju je poslao. Ninin je glas snimio na nju s druge kasete. Rekli ste da je iz stana iznad radionice odnio sve. Je li imao sa sobom kakvu prtljagu? Možda je imao kakav kovčeg, takvo što. Možda je kasete s Nininim glasom još kod njega, možda bismo mogli naći nešto što bi pomoglo

naći Neila i Sharon.

Hugh se okrenuo prema drugom agentu.

- Što je s njegovom prtljagom?

- Na karti, koju je bacio, nalaze se dvije naljepnice. Ali zrakoplov je odletio prije dvadeset sedam minuta. Nitko se nije sjetio zadržati ga. Prtljagu ćemo dobiti u Phoenixu.

- Bit će prekasno - povikao je Hugh.

- Bože dragi, bit će prekasno! Neka se taj prokleti zrakoplov vrati natrag. Na La Guardiji neka se svi pripreme za iskrcavanje prtljage. Poručite kontrolnom tornju neka isprazne sletnu stazu. Ne dopustite da vam se kakav idiot nađe na putu! Gdje je telefon?

- Unutra.

Hugh je potrčao unutra i usput iz džepa izvadio bilježnicu. Brzo je okrenuo broj zatvora u Somersu i tražio upraviteljev ured.

- Još nastojimo naći dokaze da je Thompson nedužan. Neka netko bude pokraj telefona do posljednjeg trenutka.

Nazvao je u ured guvernerke i uspio dobiti njezinu tajnicu.

- Potrudite se da guvernerka bude dostupna i da imate slobodnu liniju za naše dečke na LaGuardiji. I još jednu za zatvor. Inače će država biti pred povijesti odgovorna za smrt nedužnog djeteta.

- Odložio je slušalicu.

- Idemo - rekao je Steveu.

Još devetnaest minuta, pomislio je Steve dok su se spuštali dizalom. Devetnaest minuta.

Predvorje zgrade Pan Americana bilo je puno ljudi, koji su istrčavali s postaje. Prijetnja bombom... Prijetnja bombom... Svatko je izgovarao te riječi.

Steve i Hugh probijali su se kroz mnoštvo. Kako da čovjek zna gdje tražiti? Steveu se stezalo srce. Još jučer je

bio tu. Sjedio je u Oyster Baru i čekao na vlak. Jesu li Sharon i Neil sve vrijeme tu, u rukama otmičara? Na zvučniku je odlučan glas ponavljao: »Odmah napustite zgradu. Pođite k najbližem izlazu. Ostanite mirni. Nemojte se zadržavati pri izlazu. Udaljite se iz područja, udaljite se iz područja...« Odjel informacija, na kojemu su žmirkala zlokobna crvena svjetla, bio je središte potrage. Inženjeri su se naginjali nad nacрте i dijagrame te izdavalі zapovijedi ekipama.

- Usredotočujemo se na područje između poda ove razine i stropa donje - rekao je nadzornik Hughu.

- Dostupno je sa svih perona i pogodno je za skrivanje. Brzo smo provjerili perone i sada tražimo po ormarićima za prtljagu. Ali, ako i nađemo bombu, bilo bi previše opasno pokušati je onеспособiti. Ekipa za eksplozive ponijela je sa sobom sva moguća pokrivala za bombe. Razdijelili su ih svima koji traže. Nadamo se da će moći spriječiti eksploziju.

Steveove su oči prelazile po peronu. Zvučnik je utihnuo, a veliki je prostor prekrila zlokobna тишина. Sat. Pogledao je na zidni sat nad odjelom informacija. Kazaljke su se neumorno pomicale.

11:12,

11:17,

11:24...

Htio ih je zadržati, zaustaviti. Trčao bi po svim peronima, po svim čekaonicama, pogledao u svaki kutak. Izvikivao bi njihova imena: Sharon! Neile!

Grozničavo se okretao oko sebe. Nešto mora učiniti, mora ih sam početi tražiti. Pogled mu je pao na visokog, mišićavog muškarca koji je ušao kroz ulaz iz Četrdeset druge ulice, strčao stubama dolje i na drugom stubištu nestao u nižoj razini postaje. Učinio mu se odnekud poznat... Da nije koji od agenata? Što sada još može učiniti?

Zatim se začuo glas iz zvučnika: »Jedanaest je sati i dvadeset sedam minuta. Sve ekipe neka odmah pođu k najbližem izlazu. Odmah napustite perone. Ponavljam. Odmah napustite perone.«

- Ne! - Steve je zgrabio Hugh za rame i okrenuo ga prema sebi.

- Ne!

- Gospodine Petersone, morate razumjeti. Dođe li do eksplozije, svi ćemo izginuti. Ako su Sharon i Neil ovdje, na takav im način nećemo pomoći.

- Ja ne idem - rekao je Steve.

Hugh ga je zgrabio za ruku, a drugi agent ga je pridržo s druge strane. - Gospodine Petersone, budite razumni. Možda su sve to samo mjere opreza.

Steve se otrgnuo.

- Pustite me, k vragu! - viknuo je.

- Pustite me!

Sve je uzalud. Uzalud. Njezine se oči nisu mogle odlijepiti od sata. Grozničavo je pokušala utaknuti nazupčani rub ručice među uže koje joj je stezalo zapešća. Bilo je teško držati ručicu u jednoj ruci, pokušavajući je usmjeriti prema drugoj.

Stalno je promašivala čvor i metal joj se zarezao u ruku. Osjetila je toplu, ljepljivu krv, koja se zgrušavala na koži. Bol nije osjećala. Što ako prereže arteriju i izgubi svijest?

Zbog krvi uže se smekšalo, postalo rastezljivije. Pokušava već čitav sat. Dvadeset pet minuta do jedanaest...

Dvadeset minuta do jedanaest. Deset do, pet do...

Jedanaest i pet...

Trudila se i dalje, lice joj je bilo mokro od znoja, a ruke ljepljive od krvi. Bol više nije osjećala. Osjetila je da je Neil gleda. Moli se, Neile.

U jedanaest i deset osjetila je da uže popušta.

Napregnula je posljednje snage i razdvojila ruke. Bile su slobodne, uže je popustilo.

Podigla ih je i protresla kako bi odagnala umrtvljenost. Petnaest minuta.

Naslonila se na lijevi lakat i podigla. Pomaknula se tek toliko da se leđima nasloni na zid i uspravila se u sjedeći položaj. Noge su joj pale preko ruba ležaja. U gležnju je osjetila prodornu bol.

Četrnaest minuta.

Tresući se od slabosti posegnula je za povezom preko

usta. Bio je čvrsto stegnut. Nije ga mogla skinuti. Povukla je svom snagom i uspjela ga povući na dolje. Duboko je udisala i tako razbistrila glavu. Trinaest minuta.

Nije mogla hodati. A i ako bi se mogla odvući do eksploziva i podići uz sudoper, možda bi je aktivirala samim dodirom. Sjećala se s koliko je pažnje Foxy doticao žice.

Nema nade za nju. Mora osloboditi Neila. Uspije li ga razvezati, moći će izaći van i upozoriti ljude. Odvezala mu je povez.

- Sharon...

- Znam. Sada ću te pokušati razvezati. Možda će te boljeti, ali drukčije ne mogu.

- Dobro, Sharon.

A onda je čula zvuk. Nešto je udarilo u vrata. Vraća se? Predomislio se? Stisnula je Neila uza se i gledala u vrata. Otvorila su se... Čuo se prekidač, svjetlo se upalilo.

Na bljedoj svjetlosti vidjela je lik, koji je izgledao kao privid. Bila je to žena, stara žena iz čijih je usta curila krv, očiju upalih kao da su slijepe.

Kada se žena približila, Neil se skutrio. U strahu je zurio u nju kada se zanjela i pala naprijed kao vreća.

Žena se prevalila na bok i pokušavala nešto reći.

- Nož. Još mi je u leđima. Molim vas, pomozite...

Izvadite ga. Boli... Želim tu umrijeti...

Njezina je glava ležala uz Sharonine noge, tijelo joj je bilo čudno svijeno. Sharon je ugledala držak noža, koji je stršao između njezinih lopatica.

Nožem bi mogla osloboditi Neila. Drhteći, objema je rukama zgrabila nož i povukla. Najprije se nije pomaknuo, a onda je izletio iz rane. Držala ga je u rukama, oštrica je bila nabrušena, prekrivena krvlju. Žena je zastenjala.

Sharon je hitro prerezala Neilovo uže.

- Neile, potrči... bježi odavde... Upozori ljude na

eksploziju! Pođi dolje stubama, do spusta,.. Na peronu za vlak popni se stubama, tamo će biti ljudi... Tata će te doći tražiti... Požuri, bježi odavde, bježi s kolodvora... Neka svi odu...

- Sharon - Neilov glas bio je molećiv.

- Što ćeš ti?

- Neile... Pođi. Brzo!

- Neil je sišao s ležaja. Koraknuo je, spotaknuo se i zastao.

- Moje noge...

- Neile, požuri. Trči! Trči!

Još ju je jednom molećivo pogledao, a zatim poslušao. Istrčao je iz sobe i stupio na podest. Po stubama dolje. Sharon je rekla neka ide dolje po stubama. Tu je tako tiho, tako zastrašujuće. Boji se. Bomba. Možda će naći koga da pomogne Sharon...

Bio je u podnožju stuba. Kojim putem dalje? Posvuda je toliko mnogo cijevi. Spust. Sharon je rekla spust. Tamo je. Pojurio je prema njemu. Htio je vikati u pomoć. Ali, mora žuriti. Mora naći ljude. Bio je na kraju spusta. Bio je na postaji, na željezničkom kolodvoru. Tu su kolosijeci. Sharon je rekla neka ide gore. Zaobišao je plato, gdje je pruga završavala.

Netko je počeo govoriti. Podsjetilo ga je na glas ravnatelja škole kada je govorio preko zvučnika. Svima je govorio neka izađu van. Gdje je čovjek koji govori?

Čuo je korake, koji su se žurno približavali po stubama. Netko dolazi, netko tko će pomoći Sharon. Preplavilo ga je olakšanje. Htio je povikati, ali nije mogao. Od trčanja nije mogao doći do daha. Noge su ga toliko boljale, da se jedva kretao. Odvukao se prema stubama i počeo se penjati. Onome tko dolazi, mora reći za Sharon.

Neil je pogledao gore i vidio da mu se približava lice

koje ga je proganjalo u snovima.

Foxy ga je ugledao. Oči su mu se suzile. Ispružio je ruke... Neil je odskočio u stranu i postavio nogu. Muškarac se spotaknuo o njegovu tenisicu i pao niz posljednje tri stube. Izmaknuvši rukama koje su ga htjele uhvatiti, Neil je potrčao uza stube. Bio je u velikom, praznom prostoru. Nigdje nikoga. Još jedne stube. Tamo. Možda su gore neki ljudi. Zločesti čovjek ide k Sharon.

Neil je jecajući trčao gore. Tata, htio je povikati. Tata. Bio je na posljednjoj stubi. Posvuda su bili policajci. Svi su bježali. Neki od njih gurali su nekog čovjeka.

Guraju tatu.

- Tata! - kriknuo je Neil.

- Tata!

Posljednjim snagama potrčao je po peronu. Steve ga je čuo, okrenuo se, potrčao i čvrsto ga stegnuo u naručje.

- Tata - jecao je Neil.

- Onaj čovjek ide sada ubiti Sharon... Onako kako je ubio mamu.

Rosie se nije dala. Htjeli su je potjerati van. Dolje u Sing-Singu nalazi se Lally. Bila je u to sigurna. Sve je puno policajaca. Cijela hrpa je na odjelu informacija. Rosie je ugledala Hughu Taylora. Prijazan detektiv FBI-a, koji s njom razgovara svaki put kada dođe na postaju. Potrčala je k njemu i povukla ga za rukav.

- Gospodine Taylor, Lally...

Pogledao ju je i istrgnuo ruku.

- Rosie, gubite se odavde... - naredio je.

Ponovno se čuo glas iz zvučnika. Neka svi odmah napuste postaju, ponavljao je.

Visoki muškarac pokraj njega zgrabio je Hughu i okrenuo ga prema sebi. Gledala je kako se Hugh i drugi policajac prepiru s njim.

- Tata! Tata!

Pričinja li se to njoj? Rosie se naglo okrenula. Po peronu je trčao maleni dječak. Zatim je visoki muškarac, koji je vikao na gospodina Taylora, protrčao mimo nje prema dječaku. Čula je kako dječak govori nešto o zločestom čovjeku. Otrčala je k njemu. Možda je vidio muškarca kojeg je pratila s Lally.

Dječak je plakao.

- Tata, pomози Sharon. Ozlijeđena je. Sva je svezana i tamo je jako bolesna stara gospođa...

- Gdje, Neile?

- Gdje? - molio je Steve.

- Bolesna stara gospođa! - zavapila je Rosie.

- To je Lally. U svojoj je sobi. Znate gdje je to, gospodine Taylor, u Sing-Singu. Staroj praonici posuđa.

- Hajdemo - vuknuo je Hugh.

Steve je pogurnuo Neila k policaj cu.

- Povedite moga sina van - naredio je i potrčao za Hughom. Za njima su išla dva muškarca, koji su nosili teško metalno pokrivalo.

- Isuse, idemo van odavde! - Netko je zgrabio Rosie oko struka i povukao je prema izlazu. - Bomba će svaki tren eksplodirati!

Sharon je čula topot Neilovih nogu po stubama. O Bože, samo da uspije! Samo da ode na sigurno!

Stara je žena stenjala i zatim utihnula. Kada se ponovno oglasila, stenjanje je bilo tiše. Kada je još jednom zaječala, čulo se da umire. Sharon se jasno sjećala kako je žena rekla da želi tu umrijeti. Sagnula se, dotaknula njezinu kosu i nježno je pogladila. Pomilovala ju je po izbornom čelu. Koža je bila vlažna i hladna. Lally se grčevito stresla. Ječanje je utihnulo.

Sharon je znala da je žena mrtva. A sada će i ona umrijeti.

- Volim te, Steve - glasno je rekla.

- Ljubim te. - U mislima je vidjela njegovo lice. Toliko je željela biti uza njega, da je osjetila bol, tjelesnu bol, oštru bol koja je nadjačala paklensko kucanje boli u nozi i gležnju.

Zatvorila je oči.

- Otpusti nam grijehe naše kao što i mi otpuštamo... U tvoje ruke predajem duh svoj.

Zvuk. Otvorila je oči. U okviru vrata stajao je Foxy. Na licu mu je bio širok osmijeh. Iskrivio je prste i ispružio ruke. Krenuo je prema njoj.

Hugh je trčao prema mountvernonskom peronu, oko tračnica, niz spust u najdublje dijelove postaje. Steve je trčao pokraj njega. Muškarci s pokrivalom za bombu nastojali su ne zaostajati. Na spustu su začuli krikove.

- Ne, ne, ne... Steve, pomози mi, Steve!

Od Steveovih atletskih dana prošlo je već dvadeset godina. Ali, sada je odjednom osjetio navalu snage, energije s kojom je uvijek počinjao utrku. Lud od želje da što prije dođe do Sharon, pohitao je naprijed i pretekao ostale.

- Steeeeve - Krik je utihnuo.

Stube. Bio je u podnožju stuba. Prešao ih je u trku i projurio kroz vrata.

Kroz mozak je projurila košmarna slika. Na podu truplo, Sharon napola leži, napola sjedi, svezanih nogu, kosa joj visi nadolje, pokušava se otrgnuti muškarcu koji se nagnuo nad nju, muškarcu koji joj jakim prstima steže vrat.

Steve se bacio na njega, glavom udario u pognuta leđa. Foxy se srušio naprijed i obojica su pala na Sharon. Pod njihovom je težinom ležaj propao i pali su na pod. Ruke su još stiskale njezin vrat, ali je pritisak pri padu popustio. Foxy se podigao na noge. Steve je htio skočiti, ali se spotaknuo o Lallyno truplo. Sharon je teško disala i hroptala.

U sobu je utrčao Hugh.

Foxy je shvatio da nema kamo. Popipao je rukom iza sebe i našao vrata zahoda. Brzo je ušao kroz njih i zalupio ih za sobom. Čulo se kako je povukao zasun.

- Izađite van, budalo glupa! - povikao je Hugh.

U sobi su se pojavili agenti s pokrivalom za bombu. S krajnjom pomnjom prekrili su crni kovčeg s teškim metalnim pokrivačem. Steve je posegnuo za Sharon. Oči su joj bile zatvorene. Kada ju je podigao, glava joj je pala. Na grlu su joj se počeli pomaljati ružni podljevi. Ali, živa je! Živa je! Stisnuo ju je uza se i okrenuo se k vratima. Pogled mu je zastao na plakatima, na slici njegove žene Nine. Čvrsto je stisnuo Sharon.

Hugh se naginjao nad Lally.

- Mrtva je.

Velika kazaljka sata pomicala se prema brojci šest.

- Idemo van! - viknuo je. Strčali su niza stube.

- Prolaz! Prema prolazu!

Trčali su pokraj generatora, pokraj ventilacijskih cijevi i izbili na tračnice, kroz tamu...

Foxy je slušao korake što su se udaljavali. Otišli su. Povukao je zasun i otvorio vrata. Ugledao je metalno pokrivalo preko kovčega i nasmijao se. Dubok, hrapav smijeh.

Za njega je prekasno. Ali i za njih je prekasno. Lisac na kraju uvijek pobjeđuje.

Posegnuo je za metalnim pokrivalom i počeo ga povlačiti s kovčega. Zasljepljujući bljesak i gruvanje, koje mu je protreslo bubnjiće, odnijeli su ga u vječnost.

Bob Kurner uletio je u Crkvu sv. Bernarda, pohitao po prolazu i rukama obgrlio klečeću pojavu.

- Je li gotovo? - Njezine su oči bile bez suza.

- Gotovo je! Mama, pođite sada i odvedite svoje dijete kući. Dobili su potpun dokaz da je umorstvo počinio drugi čovjek. Našli su magnetofonsku vrpcu na koju je snimio zločin. Guvernerka je naredila da se Rona iz ovih stopa pusti.

Kate Thompson, majka Ronalda Thompsona, koja je čvrsto vjerovala u dobrotu i milostivost svojega Boga, izgubila je svijest.

Roger Perry spustio je slušalicu i okrenuo se k Glendi.

- Uspjeli su u posljednjem trenutku - rekao je.

- Sharon, Neil? - prošaptala je.

- Jesu li na sigurnom?

- Da. A mali Thompson ide kući.

Glenda je podignula ruku i stavila je na grudi.

- Hvala Bogu. - Vidjela je izraz na njegovu licu.

- Rogere, dobro mi je.

Makni te proklete tablete i natoči mi nešto oštro, po starom običaju!

Hugh je zagrlio Rosie, koja je tiho jecala. - Lally je spasila svoju postaju - rekao je. - Napisat ćemo zahtjev da joj postave spomen-ploču. Kladim se da će je otkriti sam guverner Carey. Drag momak.

- Spomen-ploča za Lally - prošaptala je Rosie.

- Oh, to bi joj bilo jako drago.

Lice je lebdjelo negdje nad njom. Umrijet će i neće

nikada više vidjeti Stevea.

- Ne... Ne...

- Sve je u redu, draga moja. Sada je sve u redu.

Steveov glas. Vidi Steveovo lice.

- Sada je sve prošlo. Idemo u bolnicu. Pobrinut će se za tvoju nogu.

- Neil...

- Tu sam, Sharon. - Poput pahulje nježna ruka u njezinoj. Steveove usne na njezinu licu, na čelu, na usnama. Neilov glas u njezinim ušima.

- Sharon, onako kako si mi rekla, stalno sam razmišljao o daru koji si mi obećala. Reci mi, koliko točno Lionelovih vlakića imaš za mene?

KRAJ

